

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

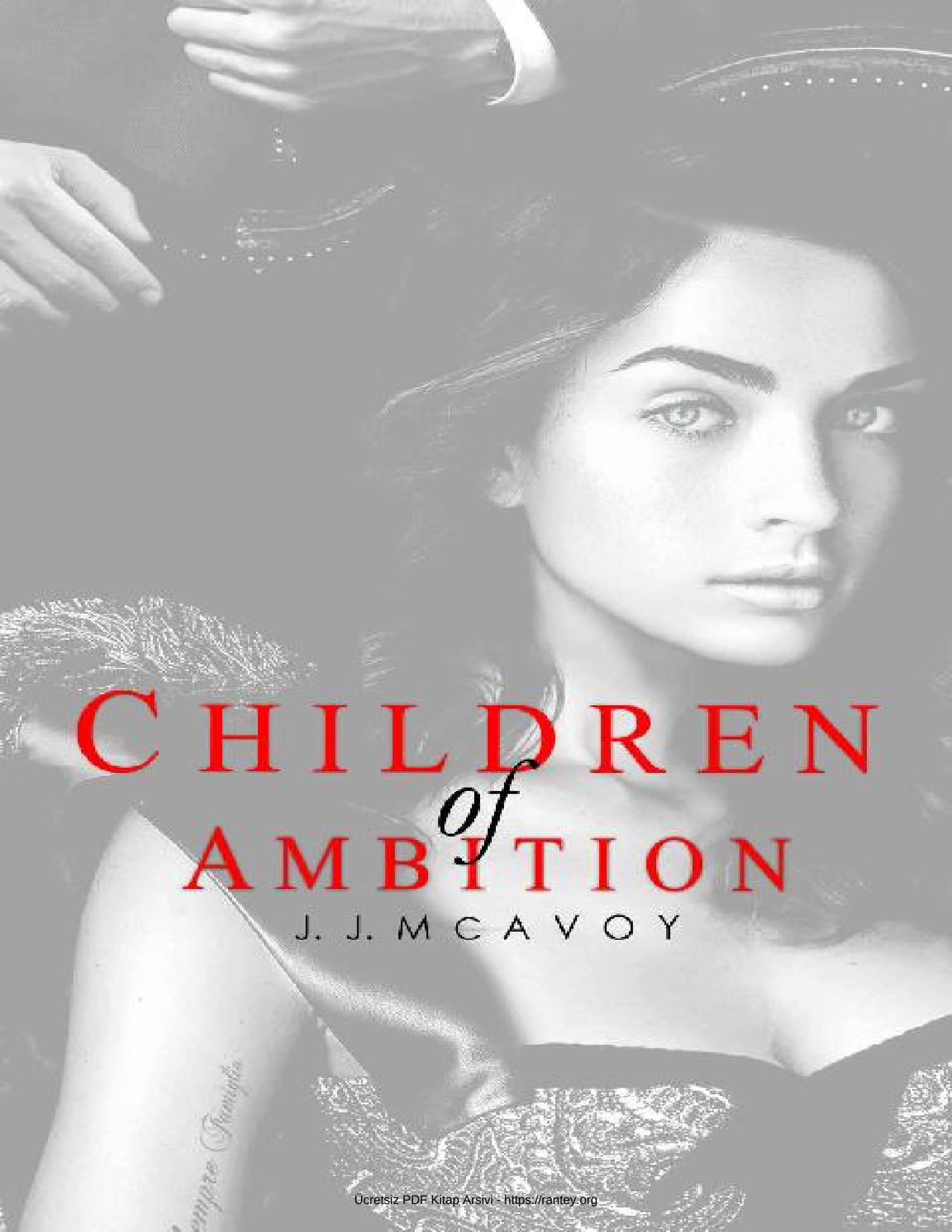
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CHILDREN *of* AMBITION

J. J. M C A V O Y

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

İçindekiler

TELİF HAKKI

ÖNSÖZÜ

DONATELLA

DONATELLA- 12 YAŞINDA

DONATELLA - ŞİMDİ

BİR

DONATELLA - 30 GÜN ÖNCE

İKİ

DONATELLA - 24 GÜN ÖNCE

DONATELLA - 23 GÜN ÖNCE

ÜÇ

DONATELLA - 22 GÜN ÖNCE

DONATELLA - 14 GÜN ÖNCE

DÖRT

DONATELLA - ŞİMDİKİ BEŞ

DONATELLA

DONATELLA- 8 YAŞINDA

DONATELLA- ŞİMDİ

ALTI

WYATT

ETHAN

YEDİ

HELEN

EIGHT

DONATELLA

GABRIEL

DOKUZ

DONATELLA

GABRIEL

ON

ETHAN

ON BİR

DONATELLA
IVY
DONATELLA
TWELVE
GABRIEL
DONATELLA
ETHAN
GABRIEL
DONATELLA ON
ÜÇ
DONATELLA
GABRIEL
DONATELLA
ONDÖRT
HELEN
WYATT
ON BEŞ
HELEN
SIXTEEN
DONATELLA
GABRIEL
YEDİ
DONATELLA
GABRIEL
SEKİZ
GABRIEL
DONATELLA ON
DOKUZ
DONATELLA
GABRIEL
YİRMİ
DONATELLA
GABRIEL
YİRMİ BİR
DONATELLA
GABRIEL
YİRMİ İKİ

WYATT
ETHAN
YIRMI ÜÇ
DONATELLA
GABRIEL
YİRMİ DÖRT
DONATELLA- 8 YAŞINDA
DONATELLA - ŞİMDİ
EPILOG
GABRIEL
GABRIEL - ON AY ÖNCE
GABRIEL - ŞİMDİ
İKİNCİ SONSÖZ
WYATT
ÇOK YAKINDA
KEFARETİN ÇOCUKLARI BAKIŞÖNSÖZÜNE ÖN
WYATT
WYATT - 16 YAŞINDA
JJ MCAVOY'DAN DAHA FAZLA
KEŞFEDİN YAZAR HAKKINDA

OceanofPDF.com

AMBITION'ın Çocukları
J. J. McAvoy

OceanofPDF.com

TELİF HAKKI

Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız için size lisanslanmıştır. Bu e-kitap satılamaz, paylaşılamaz veya hediye edilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Hırsın Çocukları

Telif Hakkı© 2017 by J.J. McAvoy

Ebook ISBN: 9781641970013

TÜM HAKLARI SAKLIDIR.

Bu çalışmanın hiçbir bölümü, eleştirel makalelerde veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın, elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla kullanılamaz, çoğaltılamaz veya iletilemez.

NYLA Yayıncılık

350 7th Avenue, Suite 2003, NY 10001, New York.

[http://www.nyliterary .com](http://www.nyliterary.com)

OceanofPDF.com

VICE

isim \ 'vīs \

a: ahlaki ahlaksızlık veya yozlaşma: WICKEDNESS

b: fiziksel bir kusur, şekil bozukluğu veya leke

c: evcil bir hayvanın sağlığına veya yararlılığına zarar veren anormal bir davranış biçimi

AMBITION

isim \ am'biSH(ə)n/

a: rütbe, şöhret veya güç için ateşli bir arzu

b: belirli bir amaca ulaşma arzusu

c: genellikle kararlılık ve sıkı çalışma gerektiren bir şeyi yapmak veya başarmak için güçlü bir istek.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

PROLOGUE

"Kurtlarla korkusuzca yattı, çünkü
kurtlar aralarında bir aslan olduğunu
biliyordu."

~ R.M. Drake

OceanofPDF.com

DONATELLA

Bir gün kurt kuzuyla birlikte yaşayacak, leopar genç keçiyle birlikte yatacak, buzağı, genç aslan ve besili öküz birlikte olacak; bir çocuk hepsine önderlik edecek... Kilise bana böyle söyledi. Ama o zaman hiç gelmedi ve ben büyüdüğümde annem bana kurtları kesmeyi, kuzuların derisini yüzmeyi, leoparları vurmayı ve keçilerin kafasını kesmeyi öğretti. Ziyafetim için buzağı, hedefim için aslan olsun. Hiçbirinin birlikte olmasına gerek yoktu. Çocuk büyüyecek ve hepsine hükmedecekti.

Sadece insan doğası değil, tüm doğa tek bir yasaya bağlıydı... Hükmetmek ya da hükmedilmek. Bu da egemenlik konumunu sağlamlaştırmak anlamına geliyordu, ister insan ister hayvan olsun, her şeyin doğasında vardı, çünkü insan bir hayvandı.

İnsanlar insan değildi.

İnsanlar hayvandı.

İki ayaklı canavarlar.

Korkunç yaratıklar... ama yine de pek çoğu kendilerinden ve diğer insanlardan sürekli bir korku içinde yaşıyorlar. Neden? ...Yönetmek ya da yönetilmek... Birçok insan kendi kaderlerinin efendisi olduklarına, hiçbir şeyin onları kontrol etmediğine inanmayı sever. Ancak gerçekte, korku ve hayatta kalma ihtiyacı hayatlarındaki her şeye hükmetmektedir. İnsanlar neden evlendi? Çünkü yalnızlıktan kurtulmaya çalışıyorlardı. Neden nefret ettikleri işlerde çalışıyorlar? Yoksulluktan korkuyorlar. Hatta insanlar, kendilerini yönetmeye çalışanlardan korunmak için özgürlüklerinin bir kısmını yönetime sunarlar.

Sonunda her şey hayatta kalmaya bağlıydı. İronik bir şekilde, bu uzun ya da kısa yaşamın sonunda Azrail herkesin çabasını ölümle cezalandırır.

Yani iki gerçek var.

Bir insan hayatta kalmak için her şeyi yapar ama asla hayatta kalamaz çünkü ölüm gelecektir. Bunu fark ettiğimde, ölümün nihai hükümdar olduğunu anladığımda, ölüm olamayacağıma göre ölüm benim için gelene kadar ölümü getiren kişi olmaya karar verdim.

Annem *herkesin acımasız olduğunu, sadece bunu bilmediklerini* söylerdi. Ben de derdim ki, içlerinde en acımasız ben olduğum sürece bilip önemli değil. Yönetilmediğim sürece.

"Dört dakika içinde orada olacağız," dedi Toby, yanımdaki Range Rover'ın arka koltuğuna açılan ve içinde küçük siyah bir kutunun bulunduğu gizli kapağı açarak

beni bekliyordu. Bir beslenme çantasına benziyordu... çünkü o bir beslenme çantasıydı, çocukken kullandığım ve gençken spreyci boyayla siyaha boyadığım kırmızı metal Mulan kutusu.

"Bunu yapmak zorunda değiliz," diye ekledi Toby, kahverengi gözleri dikiz aynasında benimkilerle buluştu; tereddütümü şüphe sanıyordu.

Bu yüzden onu görmezden geldim ve kare kutuyu deliğinden çıkardım, tırnaklarını açtım ve kapağı kaldırdım, altta duran kullanılmış, çizilmiş, elden düşme Glock'a, yanındaki birkaç eski, yuvarlak başlı mermiye ve öfkeyle ve mezuniyet konuşmam sırasında yüksek sesle okumak istediğim mektuba baktım.

"Annene aitti, değil mi?"

"Toby," dedim usulca, kutuyu kucağıma koyup silahı kaldırarak ve şarjörü çıkararak, "sohbet etmeye çalıştığını anlıyorum ama bugün söyleyecek bir şeyim yok."

Beni anlamış gibi başını salladı. Yine de anladığından şüpheliydim. Daha dik oturarak pencereden dışarı baktım. Toby Valentino, ağabeyimin çocukluk arkadaşı ve benim uzun süreli sevgilim. Sert, duygusuz, soğuk, çaresizdi ama sadakatini sadece bana adanmıştı.

Kendine yardım edemeyecek. Silahı doldururken düşündüm. Yerine yerleştirdiğim her mermiyle birlikte zihnimde kardeşimin yüzünü görmekten kendimi alamıyordum.

"Wyatt'ın bu kadar çabuk döneceğini hesaba katmamıştık," diye düşünürken Toby konuştu.

"Sen de ben de Wyatt'ın bana bir şey yapmayacağını biliyoruz." Sırtarak silahı ona uzattım. "Öte yandan sen... Hiçbir söz vermiyorum."

Kolunun altına baktı, neden ona verdiği şaşırıyordu.

Onu.

"Bu kıyafet çok dar." Omuz silktim, koltuğuma geri yaslandım ve beslenme çantasını deliğe soktu. "Beyaz gerçekten de en iyi seçim mi?"

"Buna sembolizm deniyor," dedim.

Ondan uzaklaşarak iniş pistine, kardeşimin - kardeşlerimin - her ikisinin de bir anlığına bulunacağı yere baktım. Kalbimin çarptığını ya da nabzımın hızlandığını hissetmek isterdim, bunun yerine kendimi hareketsiz, soğuk... içimde kısmen ölü hissettim. Kendi yansımam beni sık sık ürpertiyordu. Bana anneminkini hatırlatıyordu... Belki de bu yüzden onlar, ailemiz tarafından dışlanmış hisseden İtalyanlar bana geldiler. Annemin acımasızlığını bende gördüler.

Beni bile hiç esirgemediği bir acımasızlık.

DONATELLA- 12 YAŞINDA

"Acıyor." Soru sormuyordu. Annem nadiren soru sorardı. Bize sadece gerçekleri söylerdi... Bu yüzden ondan nefret ederdim.

Burnumdan nefes alarak yanına diz çöktüm.

"Doval'ı sırf onu öldürmek zorunda kalayım diye mi bana verdin?" Önümdeki yeşil çimenlerde yatan, aldığı her acılı nefesle göğsü inip kalkan, pembe dili ağzından dışarı sarkan kıvrak saçlı tazıyı okşayarak sordum. Onu her okşayışında canı yanıyormuş gibi yumuşak bir inilti çıkarıyor, ama her durduğumda inliyor ve durduğum için üzölmüş gibi bana bakıyordu.

"Bahçemizde hasta bir köpek belirdi, onu beslediniz, sıcak tuttunuz, kurtarmamızı istediniz. Hasta olduğunu biliyordun ama yine de ona isim verdin. Hiçbir şey yapılamayacağını biliyordun ama yine de onunla ilgilendin. Eminim o da seni seviyordur, bu yüzden canı acısa da onu okşayarak ölmek istiyor. Gülümsemeni ölmek üzere olan bir köpeğin sevgisine değıştin Donatella; buna değdi mi?"

Alt dudağımı ısırdım, gözlerimdeki yaşların akmasını engellemeye çalıştım ama canım acıdı. O kadar çok acıyordu ki gözyaşlarım gözlerimde ateş karıncaları gibiydi. Düşmelerine izin vermek zorundaydım ama ağlamak istemediğim için ona bağırdım. "EVET! Doval beni gülümsetti ve onu sakladığım için mutluyum! Hasta olması ölmesine izin vermem gerektiği anlamına gelmiyor!"

"O zaman bundan sonra yapman gerekenler için beni suçlama Donatella; istediğini seçtin, şimdi sonuçları ne olursa olsun bununla başa çıkmak zorundasın."

"Onu vurmayacağım!" Onu öldürmeyecektim.

Yanımda diz çöktü ve ben de ona bakabilmek için çenemi kaldırdım. Dışarısı çok sıcaktı ama siyah saçlarının bir teli bile yerinde değildi. Benimki gibi uzun, kalın ve kıvrıkcıktı ama o hiç de sıcak görünmüyordu. Ben kavrulmamak için saçlarımı topuz yapmak zorunda kaldım. Sanki güneş ona dokunmuyordu, dışarı çıktığımızda benim kadar bronzlaşmamıştı bile... Nasıl? Çünkü o oydu, sadece farklıydı.

"Çok güzelsin, bunu biliyor musun?" Dedi bana... Benim onun hakkında düşündüğüm şey bu olsa da. *Bunu ona söyleyemezdim.* "Gözlerin, yüzün, her yanın çok güzel, özellikle de bu yanın."

Göğsüme dokundu, tam kalbimin üzerine. Saç tellerimi yüzümden uzaklaştırırken dudaklarının köşesi yukarı kalktı, arkasındaki güneş başının arkasında bir hale varmış gibi görünmesine neden oldu.

"Kalbin çok güzel Dona, bu yüzden ona sahip olmanı istiyorum... Herkes güzel şeyleri sever. Herkes güzel şeylere *sahip olmak* ister. Neden güllerin dikenleri olduğunu sanıyorsun? Çünkü çiçekler bile güzel olmalarının onlara dokunma hakkı vermediğini bilirler." *"Donatella, lo sai no moderazione, è fame di tutto, sei come il caos in una bottiglia, il tuo amore è come un vello d'oro, e la tua rabbia vaso di Pandora"* demeden önce iki yanağımı da öptü. *Tu sei, come me. Non voglio che tu cambi quel. Voglio che chiudi gli occhi, prendi un respiro profondo e pensi innanzitutto. Büyük hedefleriniz olsun, kendinizden şüphe etmeyin ve ödün vermeyin. Daha akıllı olun ve tüm diğer insanlara karşı daha fazla sevgi besleyin. Vedi la grande immagine e prosperi."*

"Çok hızlı gidiyorsun! Anlamıyorum anne." Kaşlarımı çatarak ona baktım.

"Biliyorum." Benimle konuşurken gülümsedi, gerçekten gülümsedi. "Anlayana kadar bunu unutma. Ölmek üzere olan bir köpeği öldürmekten çok daha zor seçeneklerle karşı karşıya kaldığında bunu hatırla, Dona."

Ayağa kalktığı anda bana dönüp bakmadı. Yeşil tepelerin yamacındaki merdivenleri tırmandı. Orada, tepenin en üstünde, malikânenin yanından çıkmadan önce muhafızlardan birine başıyla selam veren babam vardı. Bu taraf koyu kırmızı sarmaşıklarla kaplıydı ve oynamak için gidebileceğimiz yerd. Ne zaman baksam, evin bir tarafı sarmaşıklar tarafından canlı canlı yenmiş, diğer tarafı ise sarmaşıklarla savaşıyormuş gibi görünürdü. Annem onlardan nefret ederdi, evi çirkin gösterdiğini söylerdi. Ama babam onlardan kurtulmasına izin vermedi, *"İrlandalıların güzel görünmemesi gerekir,"* dedi.

"Ne?" diye sordu anneme, kolundaki saati düzelterek ve ne olup bittiğini öğrenmek istediğinde her zaman yaptığı gibi ona bakarak. Annemin nasıl bir yüz ifadesiyle karşılık verdiğini bilmiyordum ama bu onun sorusunu yanıtlamadı, bu yüzden bana doğru baktı, gözleri bir şeye dikilmişti. Onun baktığı yere bakana kadar neden olduğundan emin değildim.

Doval!

Güçlkle hareket ediyordu, gözleri kapalıydı, tüm bunlar annemin diz çöktüğü yerin hemen yanında, böğrüne saplanan iğne yüzünden olmuştu.

"Doval?" Onu hafifçe salladım ama ne sızlandı ne de mızızlandı. O gitmişti. *Ben bile...* İğneyi çıkarıp atabildiğim kadar uzağa attım.

Doval'ı kucaklarken çimenlerin arasına atabilirdi. Öfkeyle ayağa kalktım; önce yürüdüm, sonra ona ulaşmak için taş basamaklara doğru koştum, ama bunu yapamadan babam beni yakaladı.

"Bırak!" Kolumu çekmeye çalıştım ama bırakmadı. Onun yerine eve doğru bağırdım, beni duyacağını biliyordum, "Senden nefret ediyorum! SENDEN NEFRET EDİYORUM! SEN KATİLSİN!"

"Dona! Dona! DONATELLA!" Babam beni sarstı. diz çökerek kollarımı önüme çekti ve orada tuttu. "Bir daha asla benim yanımda annenden nefret ettiğini söyleme. Anladın mı?"

Ona ters ters bakarken gözlerimde biriken yaşlara engel olamadım. Doğrudan yeşil gözlerinin içine baktım, "Neden hep onun tarafındasın?! Ne olursa olsun, her zaman onun tarafını benimkine tercih ediyorsun!"

"Donatella-"

"Hayır!" Kendimi onun kollarından çektim. "Beni ikna etmene izin vermeyeceğim! O bir canavar! Ondan ve senden nefret ediyorum! Herkesten nefret ediyorum! Bir gün hepiniz pişman olacaksınız! Bir gün keşke benim tarafımda olsaydım diyeceksiniz!"

Bana yine bağırarak sandım ama ayağa kalktı, ellerini cebine soktu ve sırtıttı. Başını sallamadan önce bana baktı, tek kelime etmedi. Sanki beni görmemiş ya da duymamış gibiydi.

"Göreceksin." Kendi kendime usulca fısıldadım, o uzaklaşırken yumruklarımı sıktım. *Bir gün hepsi görecekti.*

DONATELLA - ŞİMDİ

"Donatella," diye seslendi Toby bana. Kapı açıktı, Chicago sabahının serin havası arabanın içine süzülüyordu. Her seferinde bir siyah topukla arabadan dışarı adım attım. Durdum ve Toby kapıyı arkamdan kapatmak için hareket etti, böylece yaşlı Moretti'yi görebildim... Savino Moretti'yi, yani kardeşimin ölmesini istemek için çok daha kötü bir nedeni olan adamı. Ağarmış kahverengi saçları dalga dalga geriye taranmıştı ve yanıma geldiğinde o kadar kısa boylu olduğunu gördüm ki dirseğimi kafasına dayayabilirdim. Ceketinden çıkardığı puroyu yakıp kokusunu derin derin içine çekmeden önce bana sırtıttı.

"Güzel bir gün, değil mi?" diye sordu purosunu çatlamış dudaklarının arasına yerleştirirken. Bıyığı onları örtmeye çalışıyormuş gibi görünüyordu ama üst dudağına ancak ulaşıyordu.

"Kim olduğuna bağlı," diye cevap verdim, güneş gözlüklerimi kafamdan çıkardım, burnumun üzerine yerleştirirken koyu renk saçlarım yavaşça düştü.

"Doğru," diye mırıldandı Savino, jet geçerken başını kaldırıp baktı. Göz ucuyla parmak eklemlerinin büküldüğünü gördüm.

Endişeli. Neden olmasın ki? Ethan kızını öldürmüştü ve şimdi Ethan'ı bir daha asla canlı göremeyecekti.

"Sadece dikkatini dağıt." Toby kulağıma fısıldadı. "Olduğun her şey, yaşadığın her şey bu an içindi."

Mafyada dile getirilmeyen bir kural vardır; aileni öldürmezsin... Aileni öldürmek zorunda kalmadıkça. Neden? Çünkü aile sadece insan değil, bir isimdi. Callahan ismi hem bir kalkan hem de bir silahtı. Bazen ismi korumak için bir insanı öldürmek zorunda kalırdınız.

"Ne yapmam gerekiyorsa onu yapacağım," diye fısıldadım kendi kendime jet karşımızda dururken. Tıpkı planladığım gibi, ilk inen Ethan oldu. Bize bakarken soru sorarcasına kaşlarını kaldırdı... sadece bize; olması gerektiği gibi adamlarından hiçbirisi yoktu.

"Tekrar hoş geldin ağabey," dedim tatlı bir sesle.

"Bu bir karşılama gibi hissettirmiyor, küçük kardeşim." Duygusuzca cevap verdi, merdivenlerden aşağı bana doğru yürüyordu.

Sırıttım. Elbette bunu hissedecekti. "Haklısın, ağabey." Onun yeşil gözleri, benimkilerle aynı yeşil gözler, tam olarak ne düşündüğümü okumaya çalışarak bana baktı. Düşündüğüm şey şuydu... *Ellerimi bundan asla temizleyemeyeceğim.* Ama söylediğim şey şuydu: "Sanırım için doğru kelime bir darbe olurdu."

"Bunun için doğru kelime ihanet olurdu." Kaşlarını çattı, sanki küçük bir çocukmuşum gibi, sanki gerçekten yapabileceğime inanmıyormuş gibi başını salladı.

Aptal değil miydi?

Toby silahı bana uzattı. Ethan bir kelime daha edemedi silahı doğrulttum ve "O zaman buna ihanet diyelim" dedim.

Ateş ettim.

Bileğimi sola çevirmeden önce odaklandığım son şey onun kocaman gözleriydi. Bir kez Savino'nun kafatasına, sonra da sağ omzumun üzerinden bir kez ateş ettim, Toby'ye bakmadan doğrudan göğsüne ateş ettim.

"Dona..." Range Rover'a doğru tökezlemeden önce arkamdan nefes nefese kaldı. Mermim kalmayana kadar ateş etmeyi bırakmadım, silahın sıcaklığının omzumu yaktığını hissettim. Sonunda yukarı baktığımda,

İlk vurduğum adam - pilot - jetin girişinde ölü yatıyordu, tüfeği elinden kayarak altındaki basamağa düşmüştü. Kanı jetin iç duvarına sıçramıştı.

Wyatt ve Ivy jetin girişine doğru ilerlediler. Wyatt'ın iri kahverengi gözleri önce ayaklarının dibindeki pilota, sonra da bana baktı. Kendisine doğru geldiğini düşündüğü kurşundan kurtulmak için yere düşen Ethan hâlâ ayağa kalkmamıştı. Tek dizinin üzerinde durmuş, yeşil gözleri bana sabitlenmişti... çektiği silahla birlikte. Şu anda bile parmağı tetikte, silahı bırakmamıştı.

Ona bakarak ellerimi kaldırdım ama silahımı da bırakmadım.

"Kaybedeceksin," dedim ona. İstesem bile, bu kadar yakındayken onu ıskalamamın imkânı yoktu. Gözlerinin arasından mükemmel bir atış olurdu, silahını bana doğrultma şansı asla olmazdı. *Yapabilirdim. Çok kolay olurdu.*

"Belki." Yüzünü buruşturarak yerden kalkıp önümde bir sütun gibi dikilirken bunu itiraf bile edemedi. Bana doğru yürürken, silahını yanağıma dayamadan önce ters ters baktı. Kulak zarımı inceleyebilmesi için başımı yana çevirmesine izin verdim.

"Kanaman var. İyi misin?" diye sordu usulca, sonunda silahını yüzümden çekip arkasına sıkıştırdı.

"O iyi mi? Bana iyi olup olmadığımı sor!" Wyatt bağırarak pilotun üzerinden atladı ve ayağını yere sağlam bastı, ardından geri çekilerek tuttuğu Ivy'nin de cesedin üzerinden geçmesine yardım etti. "Bu şehre geleli bir dakikadan az oldu - *bir dakika!* - Yüzümde bir tüfek ve ayakkabılarımda kan var. Neden eve normal bir karşılama yapamıyoruz? Bilirsiniz, balonlar! Belki bir pankart ya da onun gibi bir şey?"

Gözlerimi hızla kapatarak derin bir nefes aldım ve zihnimden ona kadar saydım, sonra tekrar gözlerimi açtım ve başımı yana eğerek Ethan'ın vücuduna bakıp Wyatt'ı gördüm. ". Bir dahaki sefere balonlar. Yani... Boston'la işin bitti mi?"

"Donatella," diye araya girdi Ethan.

Onu görmezden gelerek Wyatt'a odaklandım. "Elbise gömleği giyiyorsun... ve kravat. *Gasp*, gerçekten evde olmalısın. '*O artık bir erkek*' balonu almalıydım."

"Wyatt'a balonlarını daha sonra alabiliriz; şu anda ayaklarımızın dibindeki kanı çok daha fazla merak ediyorum," diye araya girdi Ethan ve yere baktım

Savino'nun kanı çakılların üzerinde sürünerek ayaklarımızın tam karşı karşıya geldiği yere kadar geldi.

"Merakını umursuyormuşum gibi mi görünüyor?" Ona doğrudan bakmak için başımı kaldırdığımda sordum.

Ethan konuşurken kaşlarını kaldırdı, "Kendine hakim ol; bana neler olduğunu anlat."

"Yani burada taraf mı tutmam gerekiyor yoksa bütün gün birbirinize ters ters bakmanızı mı izleyeceğim?" Wyatt kenarda durarak sordu.

"Wyatt, tut şunu." Silahımı ona doğru fırlattım ve bir saniye geçmeden yumruğumu Ethan'ın çenesine indirmeden önce geri çektim.

Wyatt ikimizden de uzaklaşarak, "Sanırım izliyorum," diye mırıldandı.

Ethan elini kaldırdı, çenesini esnetirken kesik dudağına dokundu. Gözleri tekrar bana odaklandı. Konuşmaya fırsat bulamadı, ben de bir vuruş daha yapmaya fırsat bulamadım çünkü ikimiz de vakit bulamadan *kadın aramıza girdi*.

"Ona bir daha vurursan pişman olursun." Ivy -sessiz saçlı, rakun gözlü, soluk yüzlü Ivy- sanki onu durduğu yerde gibi yüzüme söyleme cüretini gösterdi.

"*Belladonna*, sana bunu söylediğimde bana inan..." Ona bir adım daha yaklaştım, "İki erkek kardeşim de seninle evli olsa ve bütün İrlandalılar ayaklarının dibinde diz çökse bile, yine *de* beni hiçbir şeyden pişman edecek güce sahip olamazsın. Senin kendi yolun var ve o yol benim önümde değil. O yüzden çekil, yoksa ben seni çekerim!"

Ben ona daha fazla yaklaşmadan Wyatt kolumu tuttu ve sıkıca sıkarak mırıldandı; "*Sevgili kardeşim*, bu her neyse... nefes al."

"Wyatt, Ivy'yi arabaya götür. Şimdi," dedi Ethan, üçten fazla Range hava pistine yanaşırken ciddi bir sesle.

Wyatt beni şaşırtarak itiraz bile etmedi; beni bıraktı ve elini Ivy'nin omuzlarına koydu. Onu uzaklaştırırken hâlâ o buz mavisi gözleriyle bana bakma cüretini gösteriyordu. Şanslıydı... Başka biri olsaydı gözlerini küpelerim yapardım.

"Onu bu işe karıştırma." Ethan'ın sert sesi kulaklarıma ulaştı.

Ona bakarak acı acı güldüm; "Neden? Ne yapacaksın, ey bilge ve büyük kişi? Bana ölüm dersi mi vereceksin? Tehdit mi edeceksin? Beni aileden mi atacaksın?"

Burnundan yavaşça nefes aldı ve elini karnının üzerine koydu. "Üzgün olduğunu görebiliyorum, Donatella-"

"Eğer görebiliyorsan, sen ve karın evcilik oynarken, Boston'da terör estirirken ve neredeyse ölürken... *güzeldi*," diye parlak bir şekilde gülümsedim, ellerimi kaldırdım ve kollarımı gerdim, "Lanet şehrinizi kurtardım... rica ederim."

"İnanmasaydım seni sorumlu bırakmazdım-"

"Benimle aptalmışım gibi konuşmaya devam edersen seni gerçekten öldüreceğim Ethan." Hiçbir şey söylemedi. Tabii ki hiçbir şey söylemedi. Ben de devam ettim. "Bana hiç inanmadın. Toby'den kurtulmamı istedin... ve sadakatimi test ettin... ikimize de tuzak kurdun!"

"Eğer Tobias bir tuzağa düştüyse, nereye gittiğine dikkat etmediği için kendi hatasıdır!" Yüzüme doğru kükredi.

"VE BEN!" Ben de bağırdım. "Bana tuzak kurdun! Kız kardeşine! Yüzüme tuttuğun sahte havucun peşine düştüysen bu da mı benim suçum?!"

"İyi ki düşmedin küçük kardeşim, böylece bu tür sorulara cevap vermek zorunda kalmayız," diye cevap verdi, etrafımda arabalara doğru yürürken.

Yumruğumu sıkarak ona döndüm ve şöyle dedim: "Wyatt ve ben ikiz olabiliriz ama manipülasyona aynı şekilde tepki vermeyiz. Sana sürünerek gelmeyeceğim. BEN SENİN KUKLAN DEĞİLİM, ETHAN! Sırtımda ip yok! Sonra, kendini test etmek isteyeceksin-"

"Senin sevgilin; senin sorunun, Donatella! Bunu kendim yapmak zorunda kalmadan önce onunla başa çıkman için sana zaman ve alan tanıdım... çünkü sen benim kız kardeşimsin, *bu yüzden başımın* üstünde yerin var," diye tersledi beni ve arkasından kapının çarptığını ve arabasının tekerleklerinin uzaklaştığını duydum.

"Beni itmeye devam et Ethan," diye mırıldandım, hâlâ öfkeyle titriyordum. Gözlerimi kapatıp omuzlarımı gevşeterek sakinleşmeye çalıştım.

"Yaklaşmak güvenli mi?" Wyatt önümde durarak sordu. "Hayır."

"Peki o zaman," dedi sırtarak ve bana sıkıca sarıldı. Ben de ona sarılmadım ama uzaklaşmadım da.

"Ben iyiyim," diye mırıldandım.

"Ben . Unutma, yüzüme silah dayamışlardı... *Korkutucuydu*." Çocuksu bir sesle konuştu ve ben sadece gözlerimi devirerek onu ittim ve tekrar dik durdum.

"Silahımı ver." Silahı almak için uzandım.

"Özür dilerim." Omuzlarını silkti. "Ethan'ın arabasında bıraktım."

"Wyatt."

" kullanalım."

"Ben kelimeleri kullanıyorum! Yumruklarımı kullanmamı ister misiniz?"

İçini çekti, belinin arkasına uzandı ve Glock'u bana verdi ama "Ne oldu Dona?" diye sormadan önce değil.

"Sence ne oldu Wyatt?" Silahımı ondan alarak cevap verdim. "*Il maestro di burattino mi ha fatto sentire che le sue stringhe mi tirano attorno al mio collo!*" (Kukla ustası iplerinin boynuma dolandığını hissetmemi istedi!)

"Ve efendi ne isterse onu alır," dedi Wyatt. Jetten indiğinden beri ilk kez yüzü tamamen ifadesizdi ve sesindeki tüm mizah buharlaşmıştı.

"Benim efendim yok Wyatt."

Arkamı döndüğümde Toby'nin beyaz Ranger'ımın kaputunun üzerine yığılmış cansız bedenine baktım... kanı ön cama sıçramıştı... üzerime... takım elbisemi lekelemişti. Ne kadar fırçalarsanız fırçalayın ya da yıkarsanız yıkayın, kan beyazdan asla çıkmazdı. Onu çocukluğumdan beri tanıyordum, yatağımdaydı, içimdeydi ve şimdi aramızdaki tek kalıcı şey mahvolmuş bir takım elbiseydi, çünkü o da Ethan gibi beni kontrol edebileceğini düşünüyordu. Ne yazık ki o benim kardeşim değildi... bu yüzden onu affedemezdim.

"Beni benden başka kimse kontrol edemez." Çünkü ben Donatella Aviela Callahan'dım, İrlanda mafyasının başı Liam Alec Callahan ile İtalyan mafyasının başı Melody Nicci Giovanni Callahan'ın tek kızıydım... Ben bir Callahan'dım... ve bir Callahan ölüm getiriciydi.

OceanofPDF.com

BİR

"Güç ve karanlığı eşit derecede iyi taşıyor, kız her zaman yarı tanrıça, yarı cehennem olmuştur."

~ Nikita Gill

OceanofPDF.com

DONATELLA - 30 GÜN ÖNCE

"Pazar gününden beri böyle mi?"

"Evet, hanımefendi," diye cevap verdi Toby, arkamdan yaklaşıp vücuduyla güneşi engelleyerek üzerime bir gölge düşürdü. "Patlama kilisenin sağ tarafından geldi; şükretmeli miyiz, şükretmemeli miyiz bilmiyorum."

"Hayır," diye cevap verdim öfkeyle, ailemin babaları Orlando "*Demir El*" Giovanni ve Sedric "*Kasap*" Callahan'ı onurlandırmak için şehrin tam kalbinde inşa ettikleri OS merkezine doğru bir adım attım. Hiç tanışmadığım ama sürekli hatırlayarak büyüdüğüm iki büyük adam. Annem babasından nadiren bahsederdi ama ben İtalya'daki yatılı okula gittiğimde onunla ilgili hikâyeler duymuştum. Onu hatırlayanlar ondan öcü gibi bahsederdi. Bazıları ölmediğine inanıyordu. Dışarıda bir yerlerde "hak ettiği" servetin tadını çıkarıyordu.

Öte yandan babam, babası hakkında çenesini bir türlü kapatamıyordu. Görünüşe göre, sevgili büyükbabam lakabından o kadar nefret ediyormuş ki, bu konuyu açmalarını yasaklamış... Gerçi nedenini bilmiyordum ve artık bir önemi de yoktu. Önemli olan onların mirasıydı. Ailemin onların onuruna inşa ettiği yapı, ailelerimizin ne kadar gösterecekti. Sadece bir aşevi ya da dinlenme merkezi değildi. Onların büyüklüğünü hatırlatıyordu, sadece en iyilerin en iyileri oraya gidiyordu. Birinci sınıf tesisler, yiyecekler ve hatta iş arama konusunda yardım. Haftada bir kez, her hafta, kapıdan içeri giren herkesi doyururduk. Diğer altı gün ise sadece iş bulmak ve daha iyi işler için eğitim almak için değil, aynı zamanda duş ve saç kesimi gibi ihtiyaçlar için de halka açıktı. Buraya İrlandalı ya da İtalyan olmayan insanlar bile gelirdi... Ve şimdi... Şimdi burası bir İkinci Dünya Savaşı Triyaj Merkezi gibi görünüyordu, tüm bunların nedeni Finnegan Kardeşler ve onların homurtularının aile kilisemize bir bomba yerleştirmiş olmasıydı. "Ethan'ın Boston'a neden bu kadar çabuk gittiğini şimdi anlıyorum, Tobias," dedim koridorda yürürken ve her yerde bulunan uyku minderlerine bakarken. ortaya koydu. İntikam almak kolaydır; sonrası ise işin zor kısmıdır.

"Neden, *hanımefendi*?" Tam arkamda duruyordu, toplum içinde tercih ettiğimden daha yakındı.

Omzumun üzerinden ona baktım, "Kardeşimin sadece iki yüz ifadesi olduğunu fark etmedin mi; Kork Benden ve Çekil Yolumdan, Canımı Sıkıyorsun."

Sırtımmaya çalışıyordu ama dudağının kenarının yukarı kalktığını gördüm. Ve sevimli olduğunu düşünmekten kendimi alamadım. Uzun, omuz hizasındaki koyu kahverengi saçlarını topuz yapmış, açık kahverengi gözlerini dudaklarıma dikmişti.

"Kaç çocuk var?" Aniden sordum, ondan uzaklaştım ve yürümeye devam ettim.

"Yirmi dokuz," diye yanıtladı, ardından.

"Peki ya yetişkinler?"

"On beş."

"Lanet olsun," diye mırıldandım kendi kendime. Bombalar kilisenin sağ tarafında, çocuk korosundaki çocuklarını görebilmek için ebeveynlerin çoğunun oturduğu tarafta patladı.

"Daha önce Ethan, velilerine ulaşamayan tüm çocuklar için merkezi açık tutuyordu-"

"Ne güzel," diye alaycı bir şekilde cevap , "ama bu merkez bir yetimhane değil. Sosyal hizmetler burada mı?" "Evet, ancak..."

"Dramatik duraklamalardan nefret ederim, Tobias," dedim ana kafeteryanın gümüş renkli çift kapısına doğru yürürken.

"Ethan binbaşıyla konuştu... Bu *bir aile* meselesi." "Ethan."

Dışlerimi sıktım.

"O sadece insanlara bunu yapacağını kanıtlamak istiyor-"

"Kardeşimin gerekçesini açıklamana gerek yok. Ne istediğini biliyorum. Sadece aynı fikirde değilim. Ben burada olduğuma ve Ethan burada olmadığına göre, bunu benim yöntemimle yapacağız ve onların gitmesi gerekecek."

"Dona, onlar çocuk-"

"Bu tartışmaya açık bir konu değil. Olsaydı bile seninle tartışmaya girmezdim. Kapı." Önüme geçmesine izin vererek bekledim. Kapıyı iterek açtı ve içeri adımımı attığım anda geri dönüp hemen dışarı çıkmak istedim.

Dışlerimi sıkarak elimi önümüzdeki kaosa doğru sallıyorum. "Yirmi dokuz çocuk ve on beş yetişkin demiştiniz... Bu kırk dört kişi gibi mi görünüyor?"

Kafeteryadaki insan sürüsüne bakarken kaşları birbirine çatıldı... kilisede olmadıklarından emin olduğum yetişkin erkek ve kadınların bizim yemeklerimizle karınlarını doyurdukları bir yer.

"İnsanlar doğaları gereği bencildir; Callahan adını duydukları için geldiler ve 'Ne olmuş yani doğrudan etkilenmediysem, fazladan birkaç tabak, içecek, battaniye... ya da pipetten vazgeçebilirler' diye düşündüler." Sonuncusunu doğrudan kızının ceplerine pipet dolduran çilli yüzlü kadına bakarak söyledim. *O kadar şey arasından... pipet mi?*

"Hanımefendi." Greyson yanımda belirince başımı yana çevirdim. Turuncu saçları ve gür sakalları bu kalabalıkta normalde olduğu kadar göze çarpmasına neden olmuyordu... Bunu yapan iri cüssesiydi. "Mutfak kahvaltının bittiğini ve daha fazlasını getirmek için zamana ihtiyaçları olduğunu söyledi."

"Daha fazla yiyeceğe gerek yok," dedim tezgâhtaki kuyruğun uzamasını izlerken. "Daha az insan gerekli."

"Ne yapmamı istiyorsun?" Greyson daha dik durarak sordu.

Toby'ye baktım, onun da daha dik durmasını bekliyordum. O da aynı şeyi yapmadan önce gülümsemeye zorladı.

"İnsanlardan gitmelerini istemeye başlayabiliriz" dedi.

"Rica etmiyorum, bana bir mikrofon getirin" dedim ve onları odanın önüne doğru götürürken birden genç bir ses bağırdı.

"SAVAŞ!"

Ve korkak insanlar gibi herkes seyretmek için döndü ama kimse bunu durdurmaya çalışmadı, kardeşimin adamları bile.

Baba, bana güç ver, diye düşündüm "dövüş" doğru ilerlerken, Toby hemen yükselen kalabalığa doğru itiliyordu.

"Geri al onu!"

"Onu geri al, seni aptal-"

Kırkklı yaşlarının sonlarında sarı saçlı bir kadın, çocuklardan birini itip oğlunu ya da torununu kucaklayarak, "Bırakın onu!" diye bağırdı. "Bu ne cüret?"

"O başlattı!" diye bağırdı diğer çocuk, burnunu koluna silerek, tekrar saldırmaya hazırdı. Ve eğer arkadaşları onu tutmasaydı, saldıracaktı.

"Marco, dur!" İçlerinden biri kolunu tutmaya çalışırken bağırdı. "Bir söyle," diye homurdandı çocuk -Marco olduğu anlaşılıyordu- .

"Tekrar söyle! Bana yine *Guido* de!"

Kelime ağzından çıktığı anda, dikkatini vermeyen birkaç adamdan fazlası sarı saçlı korkağa bakmak için döndü.

"Neden bilmiyorum!" diye yalan söyledi.

"Böyle bir yalanı uydurmaya nasıl cüret edersin!"

bağırdı. "Yalan söylemiyorum-"

"Sen de öylesin!"

"Neden burada durmuyoruz?" dedim kibarca, derme çatma çemberin içine girerken yüzümde sahte bir gülümseme vardı. Herkesin gözleri bana döndü. "Hepimiz için stresli bir dönem oldu-"

"Bir özür istiyorum!" Marco kolunu arkadaşlarından çekip kendi başına ayakta durarak bağırdı. Bana bakmıyordu. Öfkesinin hedefinden başka bir şey görebildiğinden emin değildim. Bu yüzden önüne geçtim ve parmaklarımı şıklattım.

"Merhaba," diye tekrar gülümsedim. *Bu gece yanaklarıma masaj yaptıracağımı biliyorum.* "Kim olduğumu biliyor musun?"

Kaşlarını çattı, uzun süre bana baktı, ta ki arkadaşlarından biri biraz daha yüksek sesle "Ethan Callahan'ın kız kardeşi" diye fısıldayana kadar.

Seni küçük pislik.

"Orlah." Birkaç kişi daha fısıldadı.

"Ethan Callahan'ın kız kardeşinin bir adı var ve o da Donatella." Mümkün olduğunca az zehirle konuşmaya çalıştım. "Ve bu kavganın bittiğini söyledim. Yani bitti. Anlaşıldı mı?"

Ellerini yumruk yaptı, burnundan nefes aldı ama hiçbir şey söylemedi.

"Teşekkürler Donatella, onun gibi çocukların ne eğitimi ne de saygısı var," dedi kadın arkamdan.

Yavaşça dönüp ona baktım. Elini oğlunun başına koymuş, sanki değerli bir köpekmiş gibi onu okşuyordu. "Özür dilerim, ne demek istediğinizi anlamadım? Onun gibi çocuklar mı?"

Gerildi ama geri adım atmadı, "Ben sadece şımarık çocukları kastediyorum. Sorunları için her zaman başkalarını suçlamaya çalışanlar."

Şaka yapıyor. Öyle olmalı.

"O benim sorunum!" Marco ona bağırdı.

"Marco, bu dövüşün bittiğini söylemedim mi?" Nefesinin altında bir şeyler mırıldandı ve uzaklaşmak için döndü. "Seninle konuşurken benden uzaklaşma!"

Marco'nun omuzlarına ellerini koyan yaşlı, beyaz saçlı, yarı sarhoş adam olmasaydı, beni görmezden gelip yürümeye devam edecekti.

"Çok kabasın." Başımı salladım ve kadına döndüm "Adın ne?"

"Claire Eilis, kocam kardeşiniz için çalışıyor," dedi yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtışla; Marco'ya ters ters bakarken çenesini kaldıran yanındaki veletle neredeyse aynıydı.

"Gerçekten mi? Tüm sıkı çalışmanız için teşekkür ederim. Kocanızla şahsen tanışmadım ama iyi bir adam olduğuna eminim. Bu sizin oğlunuz mu?" *Gülümsemeye devam et, Donatella. Gülümsemeye devam et.*

"Yeğenim, Declan."

"Ne tesadüf! Benim de Declan adında bir amcam var; bu ismin ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Çocuk bir adım öne çıktı, başını salladı ve masummuş gibi davranarak, "Hayır, bilmiyorum hanımefendi."

"İyilik dolu demek," dedim ve elimi başına koyup tıpkı teyzesinin yaptığı gibi onu bir saniyeliğine okşadıktan sonra saçlarından bir avuç tutup başını geriye çektim. "Peki neden böyle küçük bir pisliksin?!"

"AH!" bileğimi tutmak için uzandı. "Teyze!"

"Evet, Claire Teyze, lütfen bana yeğeninizin neden ortama hakaretler yağdırdığını açıklar mısınız?" Ona net bir şekilde bakmak için başımı eğerek sordum.

"Bunu o yapmadı-"

"Yani Marco, buradaki tüm çocuklar arasından yeğeninize iftira atmaya ve Chicago'da pek kullanılmayan bir terimi kullanarak bana saygısızlık etmeye karar verdi...? Üzgünüm ama boşlukları benim için doldurman gerekecek Claire Teyze. İçimdeki *Guidette* kanı bunu anlamamı zorlaştırıyor olmalı."

"Ben... O-"

"Aslında düşündükçe," diye konuştum, çocuğun saçlarını daha fazla çekiştirerek, "tüm bu durum o kadar az mantıklı geliyor. Bana Donatella deme hakkını sana kim verdi? Neden yeğenin küçük bir budala? Kocan kardeşim için çalışıyorsa, eminim burada olmana gerek yoktur-?"

"Gönüllü olmaya geldik!"

"Tobias!" bir yerde olduğunu bildiğim için seslendim.

"Buyurun hanımefendi?"

"Gönüllüler listesinde Claire Eilis diye biri var mı?"

Telefonunu kontrol etti ve "Hayır, hanımefendi" demeden önce.

Hala yeğeninin saçlarını bırakmadan nefes nefese kaldım; "Gördün mü, şimdi daha çok sorum var ama sana güvenebilir miyim bilmiyorum Claire Teyze. Bana yalan söylüyormuşsun gibi geliyor. Bana yalan mı söylüyorsun *Claire Teyze*?"

Pembe dudakları aralandı ama hiçbir şey söylemedi; ağzı açılıp kapanan, gözleri kocaman ve ölü bir Japon balığına benziyordu. Ben de elimde tuttuğum ve ağlamamak için elinden geleni yapan çocuğa baktım. Toby yanıma geldi, omzumda durup fısıldadı. "Çocuklar seni kaydediyor."

Onu görmezden gelerek çocukla tekrar konuştum: "Neden kimsenin sana yardıma gelmediğini biliyor musun?"

Alt dudağı titredi.

"Sana bir soru sordum, Declan."

"Hayır."

"Bunun nedeni kısmen senin şımarık küçük bir budala olman; budalanın ne olduğunu biliyor musun?"

"Hayır."

İçimi çektim; "Amcanı bir daha gördüğünde ona sormalısın..." "Diğer kısım nedir Bayan Callahan?" Marco'ya baktım, o da etrafı Declan'a sırtan arkadaşlarıyla çevriliyken konuştu. "Kimsenin onu kısmen durdurmadığını söyledin çünkü o... çünkü o bir... goa... gobshite?"

"Gobshite! Bunu hissederek söylemelisin Marco, hadi, tekrar deneyin, hepiniz,"

Heyecanla, yüksek sesle, gururla ve evet, hissederek söylediler ve bunu söyleyenler sadece onlar değildi. Birkaç kişi daha katıldı... Birçoğunun İtalyan olduğunu fark ettim. İrlandalılar rahatsız görünüyordu ve sanki gururlarıyla istercesine Declan ağlamaya başladı.

"O sadece bir çocuk-" dedi

teyzesi. "Kaç yaşında? On yaşında mı?" Ona sordum.

"On iki." Biri öksürdü ama etrafta o kadar çok insan vardı ki kim olduğunu anlayamadım.

"ON İKİ Mİ? İşte şimdi üzüldüm." Declan'ı Marco'nun yanına çektim ve onları karşı karşıya getirdim, "Hakaret etmeyi bilecek kadar büyükseniz, pişmanlık duyacak kadar da büyüksünüz demektir. Benden sonra tekrar edin ve sonra gitmekte özgürsünüz."

"Tamam."

"Ben, Declan," demedi.

"Declan..."

"Ben, salak Declan," diye tekrarlayınca Marco ve arkadaşları kahkahalara boğuldu.

"Sadece sana değil, Marco'ya da hakaret ettiğim için çok özür dilerim."

"Ben... Çok... hakaret ettiğim için özür dilerim... sadece sana değil

Marco," diye hıçkırdı. "Ama dünyadaki tüm İtalyanlara."

"...Ben yapmadım..."

"Declan, ellerim yorulmaya başladı; istersen birinden kafana vurmasını isteyebilirim."

"Ama dünyadaki her İtalyan," dedi hızla. "Yemin ederim-

"

"Yemin ederim-"

"Daha az aptal olmak için."

Derin bir nefes aldı; "Daha... daha az budala olmak için."

"Ve hayatım boyunca bir daha asla bu kelimeyi ya da buna benzer başka bir kelimeyi kullanmayacağım."

Sözlerimi tekrarlamayı bitirdiğinde, onu teyzesine doğru fırlattım ama ona izin vermeden önce değil, "Sorularımın cevaplarını alacağım Claire Teyze. Bulduğumda da bildiklerimi anlatmak için bizzat ve kocanızı ziyaret edeceğim. Bu arada, neden başkalarının çocukları için endişelenmeye daha az zaman harcıyıp yanında isyan eden çocuğu dzeltmiyorsun çünkü annemin mezarı üzerine yemin ederim, eğer bir daha benim kanıma hakaret ederse... kendi kanını görececek. DEFOL!"

Ayağının altında ateş varmış gibi gitti. O giderken Marco ve arkadaşları tezahürat yapmaya ve yüzlerini buruşturmaya başladılar.

"Sizden de gösteri yapmam gerekiyor mu?" diye sordum ve onlar da hemen çenelerini kapatıp yere baktılar. Ortalık sessizdi, ben de fırsattan istifade hepsine hitap ettim. "oğunuz beni şahsen tanı mıyorsunuz. Kendinizi kutsanmış sayın. Çünkü eğer şahsen bu işe karışmak zorunda kalırsam, sizi ve tüm ailenizi utandırmakla kalmam, bırakın yüzümü, güneşi bile göremeyeceğiniz kadar derin bir çukurda yaşamayı dilemenize neden olurum. Bu yüzden dikkat edin, kişisel olarak karıştığım şeyler şunlardır: bir, ailemin cömertliğini kötüye kullanan insanlar; iki, aileme veya mirasıma saygısızlık eden insanlar; ve üç, aileme sorun çıkaran insanlar. Eminim hepiniz burada işleyen temayı grebiliyorsunuzdur. Eğer göremiyorsanız, lütfen bana bildirin?" Tekrar kibarca sordum, etrafıma bakındım.

"Harika," dedim ve zihnimdaki şalteri nazik ve kibar olmaya çevirerek konuştum. "oğunuzun bugünkü kahvaltının tadını ıkarabilmesine sevindim. Lütfen yarın gelmeyi planlayan tanıdığınız herkese ve herkese ne yazık ki ailemin ve benim sadece bu korkunç terör saldırısından etkilenenlere hizmet vereceğimizi bildirin. Tabii ki, sizlerden

Maddi sıkıntı çeken, şehrimizin yoksul ve muhtaç insanlarına her zaman kapımız açık. Bu benim için gerçekten çok şey ifade ediyor. Bildiğiniz üzere büyükannem de bu korkunç olayın kurbanlarından biriydi ve hiç kimsenin göz ardı edilmediğinden emin olmak istiyorum. Belediye Başkanı ayrıca, vasilerini kaybettikleri için yerlerinden olan çocuklara -ki kalbim bu çocuklar için atıyor- ve ebeveynleri hastanede tedavi gören sizlere yardım etmek üzere fon ayıracağını söyledi. Keşke burada kalabilseydiniz, ancak acil servis tarafından bu binanın geçici barınma için uygun olmadığı söylendi. Kuzenim Nari yarın size daha fazla bilgi verecek. Desteğiniz ve anlayışınız için çok teşekkür ederim."

Çift kapıya doğru ilerlemeden önce hepsine başımı salladım, kobra derisi Gucci topuklu ayakkabılarım yere vurarak çıkmaya çalışıyordu. Tam koridora çıkmıştım ki arkamdan birinin seslenmesiyle kapıların tekrar açıldığını duydum.

"Bayan Callahan!"

Duraksayarak Marco'ya dönmeden önce derin bir nefes aldım, bana baktı ve tekrar yere bakmadan önce yüzü kızardı. Toby'nin kaşları kalktı ve bana baktı, yüzünde yine o küçük sırıtış vardı.

"Bana teşekkür edecek misin yoksa fayanslara hayran hayran bakmaya devam mı edeceksin?" Marco'ya sordum.

"Uh...teşekkürler. Yani teşekkür ederim! Uhh..." Bunu doğrudan bana bakarak söyledi ve sonra başka ne söyleyeceğini düşünmeye çalışarak başının arkasını ovuşturdu. Başımı salladım ve tam uzaklaşmak üzereydim ki, "Senin için çalışmak istiyorum!" dedi.

Kendini ne kadar yetişkin göstermeye çalıştığını gözlemleyerek durakladım. Daha uzun bir şekilde ayağa kalkarak, sanki orduya yazılıyormuş gibi göğsünü dışarı çıkardı... *biraz öyle*.

"Benim ne yaptığımı düşünüyorsun Marco?"

Sanki ona tokat atmışım gibi gözlerini kırptırdı ve sonra düşünmeye çalıştı. "Hiçbir fikrin yok," diye onun yerine cevap verdim.

Kaşlarını çattı, yetişkin duruşunu yeniden kazandı, "Hayır, hiçbir fikrim yok. Babam sizin çok iş yaptığınızı ve çok önemli insanlar olduğunuzu söylüyor, bu yüzden korumalarınız varmış çünkü insanlar size sürekli zarar veriyormuş. Dövüşebilirim! Sen de gördün. Koruyabilirim-"

Sözünü kestim, "Ben kendimi korurum, Macro. Ayrıca ben *sadece* Ethan Callahan'ın küçük kız kardeşiyim; onunla konuşmalısın-"

"Hayır." Nefesinin altında "İrlandalılar için çalışmak istemiyorum" diye mırıldandı.

Tobias'a doğru ilerlemeden önce uzun bir süre ona baktım. Ceketini çevirerek açtım, iç cebine uzandım ve kalemi çıkardım. Ona doğru yürüdüğümü duyan Marco yutkundu ve yarım adım geri çekildi.

"Kolunu ver bana."

"Neden?" Kolunu arkasına koyarak bana dikkatle baktı.

Gözlerimi devirerek çenesini tuttum, o ise yüzünü buruşturdu, sanki kaçınamayacağı bir yumruğa hazırlanıyormuş gibi gözlerini kapattı... ya da dua etti. Kalemi tıklatarak, doğrudan alnına yazmadan önce saçlarını yolundan çektim.

"Sadece en iyiler benim için çalışır. Eğer bana katılmak istiyorsan, yumruklarından daha fazlasına ihtiyacın olacak, buna ihtiyacın olacak." Kalemi tekrar tıklamadan önce başının tepesine dokunmak için kullandım. "Ve bunu kullandığına dair sertifikaya ihtiyacım olacak. Yani lise ve üniversiteden sonra. Tüm bunları yaptıktan sonra bu numarayı ara."

"Lise ve üniversite mi?" Bana deliymişim gibi baktı. "Bu sonsuza kadar!"

"Bu on yıl eder; iyi şanslar." Ayrılmak için hareket etmeden önce kalemi ona verdim.

"Bu numara çalışmazsa ne olacak!" arkamdan bağırdı.

"İşe yarayacak," diye bağırarak ona karşılık verdim ve binaların arasından esen rüzgâra doğru adım attım. Binanın önüne yanaşan arabamın kapısını Toby açtı.

"Zavallı çocuk," diye iç geçirdi Toby, başını sallayarak, "asla ilk aşkının hakkını verecek bir kız bulamayacak."

"Tecrübelerinize dayanarak mı konuşuyorsunuz?"

Ben sorguladım. "İlk aşkım olduğunu mu düşünüyorsun?"

İçeride otururken ona dürüstçe "İkisi de umurumda değil," dedim. "Yine de benimle yaşayamaz."

"Arada bir kıskanmak seni öldürür mü?" Kendi kendine İtalyanca bir şeyler mırıldandı ve ben cevap veremediğim kapıyı kapattı.

Onu duyduğumu söyleyecektim ama o anda başka birinin İtalyanca konuştuğunu duyunca aklımın bir köşesinde bir şeyler kliklendi. Piramit şeklindeki cam binaya bakmak için geri döndüm.

"Marco, soyadı ne?" Toby direksiyonun arkasındaki yerini aldığı anda sordum.

Telefonunu eline aldı, "Marco Forte. Annesi o küçükken ölmüş ve babası Joe da bombalama sırasında yaralanmış. Ama iyileşecek, çocuk muhtemelen-"

"Babası ne iş yapıyor? Bizim için mi çalışıyor?"

İçini çekti, çenesini yana çevirdi, "Hayır. O sadece bir tesisatçı."

"Sadece bir tesisatçı olan Joe için hayatın nasıl gittiğini öğren."

"Pekâlâ, ne arıyorum?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadım daha çok kendi kendime, içimi kemiren bu duyguyu kafamdan atamıyordum. "Sür."

"*Bayan Callahan* nereye?" Toby sordu. Cevap vermeyince tekrar seslendi, "Dona-"

"Herhangi bir yer. Düşünmem gerek."

Burada bir şeyler ters gidiyordu ama ne olduğundan emin değildim.

OceanofPDF.com

iki

"Güneş ne yaptığımı izliyor
ama ay benim tüm sırlarımı biliyor."
~ J.M. Harikalar Diyarı

OceanofPDF.com

DONATELLA - 24 GÜN ÖNCE

El yapımı porsuk ağacından masa, arka taraftaki büyük cumbalı pencerelerle benim durduğum çift kapının arasında ortalanmıştı. Demir ve camdan yapılmış avize neredeyse masanın boyuna uzanıyordu ama geniş cumbalı pencerelerden gelen doğal güneş ışığı nedeniyle açık değildi. Sandalyeler zarif ahşap tahtlar gibiydi ve önlerindeki porselen takımı mevsimlere göre değişiyordu. İstisnasız her zaman on beş kişilikti. Burada benden başka kimse olmadığı için yemek odası lüks bir ev ve stil dergisinin kapağına aitmiş gibi görünüyordu.

Herkesin kendine ait bir yeri vardı. Ben bile... her zaman solda, ailenin reisinin bir koltuk aşağısında, bir zamanlar babam, ama şimdi kardeşim Ethan. Tam karşımda ikiz kardeşim Wyatt oturuyordu.

Sipariş verin.

Hepimizin bir yeri vardı ve birileri ölmedikçe, o yerden sapmak için bir neden yoktu. Doğrudan Ethan'ın koltuğuna doğru yürüdüm.

Son on yedi yıldır Chicago'daki küçük şatomuzun baş kahyası olan O'Phelan, bardağıma su doldurmak için yan kapıdan geldiğinde beni, "Günaydın hanımefendi," diye selamladı. "Bugün yemek salonunda yemek istediğinizi bilmiyordum. Kahvaltınızı odanıza gönderttim."

"Bugün burada yiyeceğim," dedim, ellerimi ilk sandalyenin oyuklarında gezdirdim, rahatça oturmadan önce bir kez etrafında dolaştım.

"Yukarıya gönderdiğim kahvaltının aynısından ister misiniz?"

"Hayır. Taze meyve, vanilyalı yoğurt, kruvasan ve haşlanmış yumurta, yanında da bir bardak üzüm suyu," dedim boynumu bükerek. Başını salladı, bir dakikalığına uzaklaştı ve bana birkaç belge, bir tablet ve kalemle döndü.

"Reklamcınız yeni romanınızın çıkışını Noel'e ertelediklerini söyleyen bir mesaj bıraktı."

Ben cevap veremedim odanın diğer ucundaki kapılar açıldı ve içeriye tepeden tırnağa siyah giyinmiş ve Severus Snape'e yakışır bir ifade takınmış Toby girdi.

"Günaydın..."

"Bugün ne oldu?" Suyuma uzanarak sordum. "Marco Forte..."

"Şimdiye kadar kaç kez aradı o numarayı?" Elimde olmadan kıkırdadım ve küçük serseriye düşünerek başımı salladım.

Toby, "O öldü," diye cevap verdi.

Ona baktım ama ne ona ne başka bir şeye bakıyordum. Ancak O'Phelan yemeğimi arabaya koyup tabağımı hazırlamaya başladığında kendime geldim ve üzümleri asmadan koparıp arkama yaslanırken ağzıma attım.

"Yüzündeki ifadeye bakılırsa. Sanırım doğal sebeplerden ölmedi?" Sonunda cevap verdim.

"Polis yanlışlıkla yangın merdiveninden düştüğünü söylüyor." "Teşekkür ." O'Phelan gitmek için hareket ettiğinde başımla onayladım.

Toby'ye döndü. "Polisin ne dediğini biliyorum... İnsanlar ne diyor?"

"Declan Eilis... ya da en azından Eilis ailesinden biri."

"Elbette," diye gözlerimi devirerek kaşığımı ve yoğurdumu kaldırdım. Toby kaşlarını çattı, kafası karışmıştı, "O olduğuna inanmıyor musun?"

Cevap vermeden önce ağzımdaki kaşığı yuttum: "Bu biraz aptalca, değil mi? Eilis'li çocuğun Forte'li çocuktan özür dilemesini sağlıyorum ve arkamı döndüğümde Eilis'li çocuk Forte'li yangın merdiveninden aşağı iterek öldürüyor? Neden? Çok açık ve çok erken. Öğreneceğimi biliyordu ve bunu denemezdi."

"Dona, o bir çocuk, eğitimli bir suikastçı değil. O anda ne yapacağını düşündüğünden ya da mantıklı davrandığından şüpheliyim. Daha da kötüsü, Marco onunla alay etseydi... kendini kaybedebilirdi."

"Ya da... biri beni test ediyor." Kim ? İrlandalı mı? İtalyan mı?

Ethan mı? "Birisi ben işin içine girdiğimde ne olacağını bilmek istiyor."

"Dona, bence bunu gerçekten fazla düşünüyorsun. Bunu kim yapar ki?"

"Ne düşündüğün umurumda değil!" Onu tersledim. "zaten biliyor olman gereken soruları neden bana sorup duruyorsun anlamıyorum. Bu senin işin değil mi?"

Burnundan derin nefes aldı, sonra verdi. Yoğurdumu yemeye devam ettim. Sonunda, "Benim işim olaya daha iyi bakmanıza yardımcı olmak... İrlandalı bir çocuk İtalyan bir çocuğu öldürüyor-" dedi.

"İddiaya göre," diye araya girdim, kaşığımı yalayarak.

"Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki, bu insanların çoğu için bir söylenti, imzalı bir itiraf kadar iyidir, Dona. Bazı insanlar

Ailenize... hayır, size... bu tür meselelerin her zaman ele alındığı şekilde ele alınmasını bekliyorum."

Konuşurken son yoğurt parçasını almak için bardağın dibini kazdım, "Madem optiklere de bakman gerekiyor, bana iki ölü çocuğun nasıl görüneceğini açıklar mısın?"

"Ölü bir çocuk ve ölü bir katil."

"Cinayet işleyen bir çocuk hâlâ çocuktur," dedim ona bakmadan önce yumurtalara uzanarak. "Ve eğer o giderse, özellikle de bu kadar erken, suç benim üzerime kalacak. İnsanlar 'ah, bu onun hatası, çözülmesi çocuklara bırakılması gereken bu kadar küçük bir meseleyi büyüttü. Bakın şimdi ne oldu'... Benim için kötü bir izlenim..."

Cevap vermedi, onun yerine daha da yaklaştı... ta ki çok yakın olana kadar. Ceketinin cebine uzandı ve bir origami karahindiba çıkardı. Onu aramızda tutarak, konuşurken parmaklarının arasında döndürdü, "Karahindibaları tek tek toplamak için zaman ayırdığın ve herkesin senin deli olduğunu düşündüğü zamanları hatırlıyorum, ama bunu hangi karahindibaların en güçlü olduğunu görmek için yaptığını fark ettim. Sen yürürken hangileri rüzgar yüzünden uçup gitmeyecekti. Her bir çiçeği test ediyordun ve mükemmel olanları topladığında onları bir taç yapmak için kullanıyor, başına yerleştiriyor ve yüzünde kocaman bir şükür sırtışıyla kalkıp koşuyor, dönüyor ve zıplayabildiğin kadar zıplıyordun, ta ki her bir taç yaprağı saplarından kopup etrafınızda uçuşana kadar. Gözlerini kapatır ve dilek tutardın... ve her tuttuğunda... ben de tutardım."

"Bana sahip olmak istedin," dedim, elindeki kâğıttan çiçeği almak için uzandım, ama o elini çekti. Parmakları kulağıma zar zor dokunurken saçlarımı arkasından taradı ve kâğıt çiçeği oraya da yerleştirdi.

"Hayır, Dona," dedi yumuşak bir sesle, "dilediğin şeyin gerçekleşmesini diledim. Çünkü bana göre, senin kadar tatlı, nazik ve masum birinden gelen her dilek gerçekleşmeyi hak eder."

Ne söyleyeceğimden emin değildim, bu yüzden ayağa kalktım ve o da arkasına yaslanarak sandalyenin etrafında hareket etmeme izin verdi. Ancak, gitmedim. Bunun yerine onu öptüm ve tüm öpüşmelerimiz gibi bu da nazikçe, şefkatle başladı. Eli belime düştü, beni kendine çekti, ikimizin vücudu da bastırdı... Onu durdurduğumda eli kıçımı kavramak için aşağı kaydı ve geri çekildi.

"Kameralar," diye fısıldadım ona, dudağımın kenarını silerken. "Daha sonra."

Sadece başını salladı ve gitmeme izin verdi. Etrafindan dolaşarak kapıdan çıktım. Ve tam kaçmak üzereyken konuştu.

"Bu kötü bir görüntü... senin için, biliyorum. Ancak, zayıf görünmek senin için daha da kötü. Halk seni sadece annesinin öldüğü gün hüngür hüngür ağlayan o tatlı, nazik, masum küçük kız olarak hatırlıyor... Senin Ethan'dan farklı olmadığını görmeleri ve bilmeleri gerekiyor," dedi. Bana ders vermemesini söylemek için arkamı döndüm, ancak ben daha konuşmadan o tekrar konuştu. "Benim işim aynı zamanda sana duymak istemediğin şeyleri söylemek. Evet, biliyorum, sinir bozucu. Ethan da bundan nefret ediyor."

Artan çileklerimi yerken dudaklarında beliren bok suratlı sırıtış, lanet olası karahindibayla kurmak için o kadar uğraştığı tüm havayı yok etti.

"Ve sonra hakkında ne dediğimi biliyorsun... İptal etmem gerekiyor." Ağzı açık kaldı. Gülümsedim. "Hazır öndeyken durmalıydın, Tobias. Ethan senden nefret edebilir... Sana mavi top atabilirim."

Kulağımın arkasındaki kâğıt çiçeği alarak özel odalarımıza çıkan asansöre giden büyük merdivene doğru yürürken kapıların onu içeri kapatmasına izin vererek çıktım ve arkama bakmadım.

Senin kadar tatlı, nazik ve masum biri... demişti. Kâğıttan çiçeği parmaklarımın arasında döndürürken kendi kendime kıkırdamaktan kendimi alamadım. Uçup gitmeyeceğini bildiğim halde gözlerimi kapatıp üzerine üfledim ve çocukluk dileklerimi yeniden diledim.

"Dandelion. Karahindiba. Sen güzelce ölürken. Boğazımdan geçen bu dilekleri yerine getir. Bana Kral'ın paltosunu ver. Kraliçe'nin yüzüğünü ver. Prensleri dizlerine kadar doğrayın. Bana zarar vermeye çalışanlara bir sürü katil arı gönder. Ve oh evet! Her zaman bahar olsun."

Elimde olmadan sııttım ve kâğıt çiçekten başımı kaldırıp bulunduğum katta açılan asansör kapılarının çarpıtılmış aynasına baktım. Dışarı çıktım, Tobias'ın ya da herhangi birinin, o zamanki dileklerimin sadece bana karşı tatlı olduğunu ve başkalarına karşı ne nazik ne de masum olduğunu bilselerdi ne yapacaklarını merak ediyordum.

Kolu aşağı doğru itip odama girdim, yumuşak pembe ve krem rengi yuvarlak yatağıma doğru ilerledim, kâğıttan çiçeği üzerine bıraktım ve uzaktan kumandayı elime aldım. Şifremi girdikten sonra, yatağım dönerek ortasından yarılan ahşap duvara baktı ve ağabeyimin eski ana yatak odası ortaya çıktı... şimdi benim dolabım.

İçeride ilk aynada durakladım, ipek zümrüt tulumumun askısını düzelttikten sonra çantalarımın yanındaki ikinci aynaya geçtim ve tüm avucumu cama bastırdım.

"Giriş izni verildi," dedi cam aşağı kaymadan önce, silahlarımın ve bıçaklarımın her biri içeride güzel bir porselen gibi sergileniyordu. Altın işlemeli tabancayı kaldırdım, altındaki ahşap panele bastım, eski kapaklı telefonu çıkardım, kulağıma götürmeden önce hızlıca aradım. Kadın cevap vermeden önce bir kez çaldı. Konuşmadı ama orada olduğunu biliyordum.

"Marco Forte adında bir çocuk bugün öldürüldü. Kim tarafından ve neden öldürüldüğünü öğren Çakal, hem de hemen öğren. Bunun ne kadar derinlere indiğini ve daha kaç kişinin ölmesi gerektiğini bilmem gerekiyor."

Cevabı hemen telefonu kapatmak oldu ve bunun kırk sekiz saat içinde bir cevap alacağım anlamına geldiğini biliyordum.

Telefonu kapatıp yerine koydum, ahşap panel tıkırdayarak kapandı. Aynanın camı yukarı doğru kayarak kendi yansımamı gösterdi, yeşil gözlerim bana bakıyordu.

"Tüm savaşlar aldatmaca üzerine kuruludur. Bu nedenle, saldırabilecek durumdayken saldıramaz görünmeliyiz; güçlerimizi kullanırken hareketsiz görünmeliyiz; yakındayken düşmanı uzakta olduğumuza inandırmalıyız; uzaktayken onu yakınımızda olduğumuza inandırmalıyız. Ama unutmayın... Yüz savaşta yüz zafer kazanmak becerinin zirvesi değildir. Savaşmadan düşmana boyun eğdirmek becerinin doruk noktasıdır... Savaş Sanatı budur," dedim kendi yansımama, dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi. Silahı yerine koymamıştım.

Aynanın önünden geçerken, düşmanım, her kimse, beni bu kadar aptal bulduğu için kendimi aşağılanmış mı hissetmeliyim yoksa minnettar mı olmalıyım diye düşündüm...

Ailemin elinden gücü almanın en hızlı yolu neydi?

Sorun para değildi... Azıcık akli olan herkes ailemin dünyanın dört bir yanında nesiller boyu yetecek kadar saklı malı olduğunu bilirdi. Babam hepimize Callahan Ailesi Kuralları'nı öğretmişti ve Marco'nun benimle çalışmak istediğini söylediğini duyduğum anda Ethan'ı İrlandalı olarak gördüğünü anlamıştım. Bunda doğru olmayan bir şeyler olduğunu biliyordum, bu yüzden Kural 28'i hatırladım: *"Bize gücümüzü verenin klanımız olduğunu unutmayın."*

Ailemden gücü almanın en hızlı yolu...

Klan.

Savaş Sanatı'nda en büyük beceri sınavı düşmanı bastırmaktır Savaşmadan... Bunu yapmanın İrlandalıları ve İtalyanları birbirine düşürmekten daha iyi bir yolu var mı... Aralarındaki kan davalarını yeniden başlatmak.

"Ben de tam olarak bunu yapardım..." Leopar desenli koltuğuma oturup silahımı yan sehpanın üzerine koyduktan sonra alttaki Pembe Moscato şişesine uzanırken kendi kendime fısıldadım. Bir bardak doldurdum ve televizyon ekranını Ethan'ın o kadar nefret ettiği adamın evine gizlice yerleştirdiği kameralara çevirdim, sırf ona inat olsun diye kızını becermişti.

"Eminim eski kan davalarını hatırlıyorsundur Savino Moretti," dedim ve Moretti'nin ofisinde kendisi için çok genç olan bir başka kadınla daha sevişmesini izlerken kadehi dudaklarıma götürdüm... Ethan ve Ivy daha birkaç gün önce kızı Klarrisa Moretti'yi öldürmüştü ve görünüşe göre yasını böyle tutuyordu.

"Herkes kendi yoluna," diye fısıldadım, içerken. Şarap her şeyi, bu komik performansı bile katlanılabilir kılıyordu.

Yakında -o olduğundan emin olduğum an- solucanların sikmesi için delikler açacaktım.

OceanofPDF.com

DONATELLA - 23 GÜN ÖNCE

"Senin ığlıkların okluk için, benimkiler ise teklik için. Yani ben sana yabancıyım, sen de bana yabancısın." Özel mlkmzn kenarındaki koi gletine bakan çardağın içinden dizüstü bilgisayarına yazdım.

"ayınız, hanımefendi." Hizmetilerden biri bardağımı benim için doldurdu. Ancak başıımı kaldırıp bakmadım. Parmaklarım zihnimden geçen kelimelere ayak uydurmaya çalışıyordu ki aniden yüzüme bir tablet fırlatıldı. Tableti tutan ele bakmadan önce bir süre makineye baktım; sonunda yüzüne ulaştığımda bana gülümsüyordu.

Toby, "Mola vermeni bekliyordum ama seni tanıyorum, bu saatler sürebilir," dedi.

"Marco'yla mı ilgili?" Ellerimi anahtarlardan kaldırıp tableti ondan alarak sordum.

"yle ve düşündüğün gibi olmamasının iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğundan emin değilim." İçini çekti ve oynat tuşuna basmak için uzandı. "Ara sokakta kamera yoktu ama caddenin karşıсында bir tane vardı."

Sarı saçlı Declan'ın sokağın karşıсындаki ara sokaktan olabildiğince hızlı koşarak çıkmasını, elindeki kanı ceketine silmeye çalışmasını, panik içinde arkasını ve nn kontrol etmesini izledim.

Toby bana biraz daha grenli olan bir sonraki videoyu göstererek, "Daha sonra kıyafetlerini attı," diye açıkladı, ancak ceketini bir restoranın arkasındaki p kutusuna atarken onu hala görebiliyordum.

"Bu videolar başka kimsede yok mu?" Ona sordum.

Başını salladı. "Sahiplerinden satın aldım. Gerçi başkalarına ne diyecekleri beni aşar."

"Hiçbir şey seni aşmamalı," diye düzelttim ve tableti ona geri uzattım. "O şimdi nerede?"

"Annesinin evinde. Eminim yatağın altında saklanıyordur, bu da bize onu ziyaret etmeden önce yildnmmzn tadını çıkarmak için zaman verir." Sırtarak kolumdan tuttu ve beni yerimden kaldırdı.

"Yildnm m? Bizim-"

Parmağını dudaklarıma koyarak gülümsedi ve gözlerimin içine bakarak şöyle dedi; "Bu gece için Callahan olduğunu ve bunun getirdiği tüm yükleri unut ve sadece benimle eğlen."

Yavru bir köpeğe benziyordu... Greyson bize doğru yürürken onu çardaktan çıkıp eve doğru giden yolda takip ederken kendime bulduğum bahane buydu. Elimi çekmeye çalıştım ama Toby daha sıkı tuttu.

"Greyson, her ne ise, bekleyebilir-"

"Hayır, olamaz. Benim adıma konuşma!" Elimi onunkinden çekip Greyson'a döndüm, bir an ikimizin arasına baktı, bana bakmadan önce Toby'ye ters ters baktı.

"Yeni sevkıyat . Ancak eksikler var." Donakaldım, tüm vücudum kaskatı kesildi. "Ne kadar kısa?"

"Çok iyi bir mazerete ihtiyaç duyacak kadar kısa-"

"Mazeret yok," diye sözünü kestim ve bir adım daha yaklaşarak tekrar sordum. "Ethan sık sık birine mazeret bildirme şansı verir mi?"

"Hayır, hanımefendi." Daha dik durdu.

"Peki, neden ?" Başımı yana doğru eğdim. Cevap vermedi. "Büyük şehirlerde yeterince var mı?"

"Altın Üçlü bu sefer daha fazla para ödedi ama alamadılar," diye cevap verdi.

"Boston şimdilik beklemede olduğu için, sevkıyatlarını yeni Altın Üçlü'ye göndersinler; Charlotte, Charleston, Jackson. Ardından, taşınmayacak bir şeyi olan varsa, Miami ve Savannah'ya göndersin."

"Geri dönüşlerimiz var-"

"Hayır. Bu çaresizlik kokuyor. Sana çaresiz görünüyor muyum?" Ben sordum. Onu.

Greyson sesinde hafif bir kahkaha ile "Hayır, hanımefendi," dedi. Toby'ye döndü.

"Sen benimle gel!" Çoktan patikadan ormana doğru ilerlemeye başlamıştım. Ona dönüp elimi olabildiğince sert bir şekilde yüzüne götürmeden önce en az beş dakika yürüdüm. "SENİN DERDİN NE BE?"

Başı hala yana dönüktü, sanki vurduğuma inanamıyormuş gibiydi.

Onu.

"Bu konuda kendini iyi hissediyor musun?" diye sordu, gözleri öfkeyle parlıyordu, yumruğunu sıkımişti. Ona ikinci kez vurmak istedim. "Sana karşılık veremeyeceğimi bildiğin halde bana tokat mı atıyorsun? Ve inan bana, başka biri olsaydın bunu yapardım."

"İŞTE SORUN BU!" Bağırdım. "Ben başka biri değilim. Bir Callahan olduğumu unutamam! Üzgünmüş gibi davranma. Benim kurbanımmış gibi davranma; sen kendinin kurbanısın! Benimle birlikte olmak istedin ve eğer birlikte olursak sana başkalarından farklı davranmayacağımı açıkça belirttim ama yine de ısrar ediyorsun! Beni zorlamaya devam ediyorsun. Sen kim oluyorsun da ailemin işiyle ilgili haberleri duyup duymayacağıma karar veriyorsun! Senin bana vermen gereken haberleri! Bunun yerine, beni zayıf gösteriyorsun!"

"OLMAK İSTEDİĞİN HER ŞEY OLAMAZSIN!" diye kükredi bana geri döndü. "Şimdilik bu ailenin reisi sensin ama Ethan döndüğünde ne olacak? Yine kontrolü ele geçirdiği için kanın kaynayarak bir köşede oturacaksın! Ne yapacaksın? Hiç kimseyle evlenmeyecek misin? Sevilmek istediğini söylemiştin! BEN DE BUNU YAPMAYA ÇALIŞIYORUM! Bir şeylerden vazgeçmen gerektiğini anlamıyor gibisin Dona, çünkü hem Callahan olup herkesin üstünde durup hem de dengini bulmaya çalışamazsın! Kendi kendini becermeyi planlamadığın sürece-"

Bu sefer burnuna bir yumruk attım, kafası geriye gitti ve ilk kez o da bana karşılık verdi. Aramızda bir şey patlak verdi. Yumruğu yan tarafıma çarptı.

"UGH!" Çığlık attım, ringe geri döndüm, yerimde zıpladım, vücudumu hareket ettirdim ve acıyla savaştım. Bana ters ters bakarken parmağıyla burnunun ucunu oynatarak sırtıttı. Tekrar öne çıktığında eğildim ve yumruğunu kaydırarak yüzüme doğru geldi, yan tarafıma attığı yumruğu tekrarladı. Taşaklarına doğru bir dirsek atarak onu öne doğru kıvırdım, sonra parmaklarını yakalayıp geriye doğru büktüm ve ayağa kalkıp onu dizlerinin üzerine çöktürürken tüm kolunu büktüm.

Toby uzanıp bluzumu yakaladığında ve beni üzerinden sırtüstü çevirdiğinde düşünemiyordum; acı, bir ağaçta çakan şimşek gibi vücuduma yayılıyordu.

Ormanın zemininde ondan uzaklaştım; toprak, kuru yapraklar kıyafetlerime bulaştı, o beni yakalayamadan. Ayağa kalktım ve aramızdaki küçük mesafeye hücum ederek tam burnuna ve ağzına kafa attım. Dişlerinin kafatasıma çarptığını hissettim ama durmadım. Kafası geriye savrulduğunda, ona olabildiğince hızlı ve çok yumruk attım. Kolunu indirdi ve ben de ona vurma fırsatını yakaladım ama kolları beni bir yılan gibi sardı ve kollarını kilitleyip beni ayağımdan kaldırması ve sırtımı ağaçlardan birine çarpması için yeterli zamanı verdi. Kaldırdım

Onu engellemek için kollarımı kaldırdım ama o kollarımı yakaladı, başımın üzerinde tuttu ve beni öptü; dili ağzımdaydı, vücudu bana karşı sertçe bastırıyordu ve ben acıdan o hisse geçerken kendimi tutamadım...

"OH..." Ağzına doğru inledim, ellerimi bıraktığında gömleğine tutundum, sadece eteğimi belime kadar çekti.

Dudaklarımız sadece bir saniyeliğine ayrıldığında, "Kahretsin, çok güzelsin," diye soludu. Ama ben konuşmak istemiyordum, sevişmek istiyordum, bu yüzden uzanıp pantolonunu indirdim ve sikini kavradım.

Onu tekrar öpmeden önce, "Bana bilmediğim bir şey söyle," diye fısıldadım.

OceanofPDF.com

ÜÇ

"Annem bana her zaman
yatağımın altında canavarların
yaşamadığını söylerdi,
ama beni uyarmayı
başaramadı, onun yerine
üstüne yattı.

~ Şair E.h

OceanofPDF.com

DONATELLA - 22 GÜN ÖNCE

Ağrım vardı.

Ve bunun seksten mi yoksa seksten önceki kavgadan mı kaynaklandığından emin değildim... Biraz ikisinden de kaynaklandığını hissediyordum ama daha çok kavgadan kaynaklanıyordu.

Morlukların daha da kötüleşmesini önlemek için günü banyoda ıslanarak geçirmek istedim. Ancak sabahın beşinde kendimi Chicago Sanat Enstitüsü'nün Çağdaş Sanat bölümünde, suyun altında batan, derisi çatlayan bir kadının devasa soyut resmine bakarken buldum; kadının üzerinde pençelerinde ezilmiş bir kelebek olan bir kartal ve altında, suyun içinde, kayaların arkasında kaybolan bir köpekbaliğının kuyruk ucu vardı.

"Geç kaldın," dedim arkamdan gelen ayak seslerini duyarak. Arkamı dönmeye zahmet etmedim. Yanımda yürüdü, tam benim boyumda duruyordu ve resme de bakıyordu. Bana döndüğü gibi ona da döndüm ve onu başka biri görseydi irkilirdi; yüzü derin, sivri kenarlı yara izleriyle kaplıydı. Burun, yanak ve ağzını ... ama hiçbirisi eşarabının altında sakladığı, ses tellerinin tam üzerinden geçen yara kadar kötü değildi. "Hiç geç kalmazsın Çakal, ne oldu?"

Cevap vermedi. Vermeyeceği için değil, veremeyeceği için. En azından sesli olarak.

Büyük çantasına uzanarak bana kalın sarı bir dosya uzattı.

Ondan tamamen uzaklaşarak serginin içindeki banka doğru yürüdüm ve oturdum.

"Bir çocuk hakkında çok fazla bilgi var."

Ona dönüp baktığımda sadece başını salladı.

Kaşlarımı birbirine çatarak yüz ifadesini okumaya çalıştım ama bilerek boş bırakıyordu.

"O zaman okuyayım," dedim ve sayfayı açtım. Gördüğüm ilk şey Toby ve Savino'nun geçen Noel'de çekilmiş bir fotoğrafıydı. "Nedir bu?" diye sordum. Konuşamayacağını bildiğim için sordum... ama eminim ona değil kendime sorduğumu biliyordu.

Fotoğraf yeterince masum görünüyordu, sanki Savino kazara ona çarpmıştı. Aklımın bir köşesinde o partiyi hatırladım. Savino sarhoş olmuş ve şarkı söylemeye başlamıştı utanç onun

kızı... ona özgü bir şey... ama yine de resimde Toby'nin eline bir şey sıkıştırdığını açıkça görebiliyordum. Sayfayı çevirdiğimde başka bir fotoğraf gördüm, bu kez Toby'nin bana gösterdiği, Declan'ın Marco'yu öldürdüğünü söylediği aynı sokakta... ancak... orada, o sokakta olmamalıydı. Declan'ın peşinde de olmamalıydı.

Ayak seslerini duyunca Toby'nin fotoğrafını işaret eden Çakal'a baktım.

"Marco'yu öldürdü." Sormuyordum. Sadece biliyordum. Mantıklı olan tek şey buydu ama yine de başını salladığını görmek keskin bir nefes almama neden oldu. Ağzımdaki tükürük havuzunu yutarak kâğıtlarıma ve fotoğraflarıma tekrar baktım. Üzerlerinde tedarikçilerimizin birçoğu... hepsi de Meksika, Kolombiya ve Venezuela'nın farklı bölgelerinden... hepsi de bu sevkiyat için yetersiz kalmıştı. Ethan'ın amcalarımızdan biriyle yaptığı eski bir konuşmayı hatırladım.

"Toby, Savino'yla birlikte çalışıyor," diye fısıldadım, başımı salladım, tüm parçalar zihnimde mükemmel bir şekilde bir araya geliyordu. "Güney'deki uyuşturucu lordları ve karteller değişiyor. Yeni kanlar, ikinci nesil, bize saygı duymuyor... Savino İtalyanları kontrol etmek istiyor... Bunu yapmak için gururlu bir İtalyan çocuğun ölümü üzerine İrlandalılarla kan davalarını yeniden başlatmaktan daha iyi bir yol var mı? Böylece Callahan'ların gücünü kesmek, özellikle de Ethan'ın Boston'da hüküm sürmeye çalıştığı şu günlerde."

Çakal parmaklarını yüzümün önünde şıklattı ve ona dönüp baktığımda Toby'nin bir fotoğrafını tuttu, yüzünde açıkça bir şaşkınlık vardı.

"Neden Savino için bize ihanet etsin ki?" Soruyu sorduğumda başını salladı ve fotoğrafı tekrar kucağına bıraktı. Keşke bu cevabı bilmeseydim... ama biliyordum. "Ben. Bunu benim için yaptı."

Siktiğimin salağı.

"Savino'yu öldürebildiği anda öldürecek. Sonra da İtalyan mafyasının Don'u olacak. Kardeşlerime gidecek ve ateşkes yapmaya çalışacak... eğer onunla evlenirsem. Callahan'ların İtalyanlarla hala bir ilişkisi var; o benim ve Ethan'ın . İsteddiği her şeyi alıyor. Beni seviyor ama bana bağlı olmaktan nefret ediyor. Ailemin altında olmaktan nefret ediyor. Savino için çalışmıyor, kendisi için çalışıyor. Kendi hırsları için."

Harikaydı; ona güvenilebileceğimiz kadar yakındı ve tanıdığımız herkes tarafından zaten saygı görüyordu. Bunun da ötesinde, o

işi nasıl yürüteceğini biliyordu. Eğer başarısız olursa... Tüm suçu Savino'ya atabilir ve tekrar saldırmak için bekleyebilirdi.

Çakal önümde dizlerinin üzerine çöktü ve Savino ile Toby'nin fotoğrafını tekrar kaldırdı. Savino'dan Toby'ye, oradan da bana işaret etti.

"Onların planını mı alıyorsun?" diye sordum ve yine başını salladı.

Toby Savino'yu öldürsün, sonra da Toby'yi. İtalyanlar benim kontrolümde olacaktı, İrlandalıları da Ethan'ın... Zaten İrlandalıları evlenmişti ve bunu yaparak ailenin İtalyan tarafıyla arasının açılmasına neden oldu.

Yap, diye fısıldadı zihnimdeki ses, içimin en derin yerinden yükseliyordu. *İşte bu. Bu şekilde her şeye sahip olabiliriz. Onlardan al.*

Bunu nasıl yapabileceğimi görebiliyordum. Hepsini kaldırabilirim.

Bunu düşündükçe, sanki önemli bir şeyi kaçırmışım gibi içimi kemiren o his daha da güçleniyordu. Dosyaya tekrar baktığımda Ethan'ın bir fotoğrafını gördüm. Aynı Noel partisindeydi, dudaklarına bir kadeh götürüyordu ama gözleri çerçevede olmayan bir şeye kilitlenmişti. Savino ve Toby'nin resmini kaldırdım ve Ethan'ınkinin yanına koydum.

"Ethan," diye fısıldadım tüm bunları çözmenin benim için ne kadar basit olduğunu fark ettiğimde. Aptal değildim ama dahi de değildim... en azından Ethan'ın olduğu kadar değil. Hiç kimse, karısı bile, onu benim tanıdığım gibi tanımiyordu. Wyatt ve ben ikizdik. Ama Ethan ve ben bazı açılardan birbirimize daha yakındık. Sadece bardağını tutuşunu ya da sandalyesinde oturuşunu gözlemleyerek ne düşündüğünü anlardım.

İnsanlar gençken onu körü körüne takip ettiğimi düşünüyordu ancak durum böyle değildi. Tıpkı bir çocuk tacizcisi olarak ifşa olmaktan kurtulmak için ailemi satmayı planlayan bir rahibi öldürerek *Mani Di Forbice* olduğu gibi. Ethan kolumdan tutmuş ve günah çıkarmak için o rahibe gitmememi söylemişti. Ona , yaklaşmakta olan uyarıyı, şiddetli fırtınayı gördüm ve sadece tamam dedim. Hayatımın neredeyse tamamını onu dikkatle izleyerek geçirmiştım, bu yüzden içten içe biliyordum ki eğer bunu çözebilirsem, eğer büyük resmi görebilirsem... Ethan bunu kesinlikle aylar önce görmüştü.

"Bunları elde etmek zordu..." Çakal'a söyledim ve o da başını salladı. "Ama kardeşim isterse öğrenemeyeceği kadar zor değil, değil mi?"

Yine başını salladı.

Toby bize ihanet ediyordu ve Ethan bunu biliyordu. Bunca zamandır biliyordu.

"Teşekkür ederim Çakal," dedim ona, o ayağa kalkarken ben de ayağa kalktım. "Bana kimseye güvenemeyeceğimi hatırlattığın için."

Topladığı bilgiler için ona ödeme yapmak üzere ceketime uzandığımda bana kaşlarını çatarak baktı. Ancak ellerini kaldırıp başını salladı.

Gözlerimi devirerek monopoly parasını çıkardım, kaşlarını çattı ve yine kafası karıştı. "Reddedeceğini biliyordum, bu yüzden özel bir hesaptan doğrudan senin hesabına havale ettirdim."

Yüzünü buruşturdu ve ben de sırtarak ondan uzaklaşıp sergiden çıktım, dudaklarımdan kopmak üzere olan öfkemi bastırmak için elimden geleni yaptım.

Öldür onu.

Hepsini öldürün.

Güvenlik girişinden binadan çıkarken bu sözler zihnimde tekrarlandı.

Eve dönüp yatak odama girdiğimde güneş yeni doğuyordu.

Toby yatağımın kenarına oturmuş esniyordu. Dudaklarında mutlu bir sırıtışla bana baktı. "Seni özledim. Nereye gittin?"

Ona baktım. Elime geçirdiğim her şeyi yüzüne vurmak istedim. Onu çarşaflarımla boğmak istedim. Ama yapamadım... şimdi olmaz.

"Gezmeye çıktım," dedim ve deri ceketimi çıkarıp kot pantolonumla birlikte kanepenin üzerine attıktan sonra yatağıma doğru yürüdüm.

"Ne hakkında düşünmen gerekiyordu?" diye sordu ben yatağa uzanırken. Yatak.

"Sen."

Bunun üzerine kaşlarını kaldırarak bana döndü, "Ben mi?"

Yalan söylemenin sırrı doğruyu söylemekti... İnsanlara sadece Kurguyla gerçek. "Bana vurdun."

Ağzı açık kaldı, "Önce sen bana vurdun! İki kere!"

Onu görmek midemi bulandırsa da sırtıtmamak için kendimi zor tuttum: "Hak etmediğimi söylemedim. Hak ettiğin için kızgın olduğumu da söylemedim."

"Peki benim hakkımda ne düşünüyordun-?"

"Bunu uzun zaman önce yapmalıydın," dedim ona ciddi bir şekilde, "Eğer yanımda durmak istiyorsan, her zaman benim saçmalıklarına katlanamazsın. Düşünüyordum da, benimle özel olarak kavga etseydin, belki de toplum içinde benim adıma konuşmaya çalışmakta ya da beni zorlamakta bu kadar acele etmezdin... Büyüyor olman iyi bir şey."

Homurdanarak arkasına yaslandı. "Yani tek yapmam gerekenin seni ormana götürmek olduğunu mu söylüyorsun-"

"Daha fazla odun yok, bu hiç rahat değildi," diye araya girdim hemen. Sırtarak üzerime yuvarlandı.

"Sanırım *ikimiz* de büyüdük... Birisi bu sabah biraz şefkatli."

Gözlerimi devirerek onu itmeye çalıştım ama yerinden kıpırdamadı, "Yapacak işin yok mu senin? Hâlâ patron benim ve yarım saat daha uyuyabilirim."

"Beş dakika daha, hanımefendi." Beni öpmeden önce gülümsedi.

Yastık kılıfına uzan, bıçağı al, boğazını kes! diye bağırdı zihnimdeki ses, ama onun yerine kendimi şimdilik buna katlanmaya zorlayarak onu geri öptüm.

Ben de oynardım.

Onun ve Savino'nun içinde oturduğumu düşünmelerine izin verirdim. Sonra Ethan'a giderdim.

OceanofPDF.com

DONATELLA - 14 GÜN ÖNCE

"Neyin peşinde olduğunu biliyorum Savino," dedim, şehirdeki pek çok restoranından biri olan The Vocelli'de karşısında otururken, Toby hemen arkamda duruyordu.

Savino beni görmezden geldi, ördeğini kesip tabağındaki sosun etrafına yaydı, sonunda ağzına attı, dili bir köpek gibi havlıyordu.

"Ya benim için çalışırsın ya da zaten senin olmayan bir şeyden pay almaya çalışırken ölürsün."

"Senin için çalışmakla kardeşin için çalışmak arasında ne fark var?" diye sorarken dudaklarını yalayarak kıs kıs güldü.

"Birincisi, kızını öldüren adamın ayaklarını öpmüyorsun," dedim soğuk bir şekilde... o kadar soğuk ki donmuş gibi göründü ve burun delikleri alevlenerek bana dik dik baktı. Sırıttım, bıçağıma ve çatalıma uzandım. "Bana kızma; cevabını duymaya hazır olmadığın bir soru soran sensin."

"Defol git!"

"Bunu neden yapayım ki? Daha bifteğıme bile dokunmadım," diye sordum tabağımdaki eti bıçaklarken.

"Sana bir daha sormayacağım!" diye bağırdı ve çatalını bana doğrulttu. "Çıkarın onu buradan!"

Çoğunlukla boş olan restoranda etrafımızdaki on...hayır, on iki adama baktım, hiçbiri hareket etmiyordu. Onun da bunu fark etmesi bir dakika sürdü.

"Sağır mısınız siz!" diye bağırdı, ağzından ördek tükürerek.

Ama yine de hareket etmediler.

"Adamlarımı satın aldığını sandığın ve onların da parayı doğrudan bana verdikleri o garip an," dedim kendi kendime konuşur gibi, şarap kadehimi kaldırarak. Tek yapmam gereken içlerinden birine bakmaktı, beni buradan sürükleyerek götürmelerini istediği adamlara ve her biri silahlarını kaldırıp Savino'ya doğrulttu. Dondu kaldı, boş gözlerle onlara bakıyordu. "Kendini kötü hissetme..." Sandalyemde arkama yaslanıp bardağı dudaklarıma götürerek, "Ailem güçlü olmayı her zaman çok kolay . Bu da senin gibi insanların aynı şeyi yapabileceğini *düşünmesine* neden oluyor. Gerçek şu ki, birçoğu sizden hoşlanıyor bile olabilir. Hatta sana inanabilir ve

seni destekliyorlar. Ama ne yazık ki benden... Callahan Ailesi'nden... duydukları korku her şeyden daha ağır basıyor."

İyi eğitilmiş köpekler asla terk etmezler... sahipleri onlara kötü davranırsa bile.

Dudaklarını tekrar yalayarak çatalını ve bıçağını bıraktı, benim gibi arkasına yaslandı ve ellerini birbirinin üzerine koyarak bana dikkatini verdi. "Eğer beni öldürecek olsaydın, çoktan ölmüş olurdu."

"Şu anda ölme sürecinde olmadığını kim söyledi? Örneğinizi çoktan zehirlemiş olabilirim... Tadı kötü, değil mi?" Gözlerimi ondan ayırmadan kadehimdeki şarabın kalanını bitirdim. "Babam bana her zaman yemeğimle oynamamamı söylerdi... Ama şu anda gözlerindeki korkuyu görmek, seni daha ne kadar zorlayabileceğimi merak etmeme neden oluyor."

Yine de cevap vermedi ama yavaşça yutkundu, adem elmasının yumrusu gömleğinin yakasına baskı yapıyordu.

"Bayan Callahan-

"Bana Donatella de," diye araya girdim, bardağı yüzüme yaklaştırarak. "Sen ve ben çok daha yakın olmak üzereyiz."

"Nasıl yani?"

Bunun üzerine ayağa kalktım ve geldiğinden beri tek kelime etmemiş olan Toby, bana yer açmak için sandalyemi çekti. "Hayatını ellerimde tutuyorum. Sen ve ben daha ne kadar yakın olabiliriz ki?"

Konuşmak için ağzını açtı ama ben bir kez daha araya girdim.

"Seçenekleriniz, kardeşime kaçmak ve onun sizi kesinlikle öldürmesi; benim için çalışmak ve bir gün sizi yine de öldürebilirim çünkü size güvenmiyorum; ya da üçüncüsü, kaçmayı deneyebilirsiniz ve Ethan ya da ben peşinizden kimi gönderirsek onun tarafından öldürölürsünüz."

"Tüm bu seçenekler beni ölüme terk ediyor-"

"Öyleyse sana güvenmemi sağla Savino," diye cevap verdim, kapıya doğru yürümeye başlamıştım bile. "Bana ne istediğini söylemedin," diye tersledi beni.

Bunun üzerine durakladım ve yavaşça ona döndüm; "Açık olduğunu sanıyordum... Senin istediğini istiyorum... Tek fark, bunu elde edebilirim. Chicago'yu ben yönetiyorum ve yakında herkes bunu öğrenecek."

Hiçbir şey söylemedi ve ben de başka bir şey duymak için beklemedim. Dışarı çıkarken Toby kapıyı benim için açık tuttu.

"Bir kere başladın mı geri dönüşü yok, Dona," dedi kapıda nazikçe.

Uzanarak güneş gözlüklerimi taktım; "Olduğum her şey, yaşadığım her şey, bu bir an içindi... Leopar'a Kuzu, Kelebek

Kartal'a, Altın Balık'tan Beyaz Köpekbalığı'na. Güçlü bir şey olduktan sonra, neden zayıf bir şey olmaya geri dönmek isteyesiniz ki?"

geçtiğinde bunu görebiliyordum... Koyu renk gözlerindeki en ufak korku kırıntısının yerini hemen şehvet almıştı. Bir bilseydi... leoparlar, kartallar ve köpekbalıkları avlarını pusuya düşürürdü. O zaman belki kaçacak kadar akıllı olurdu. Belki beni olduğum gibi görürdü. Ne olacağımı.

Onun ölümü.

OceanofPDF.com

DÖRT

"Ve halesi kırıldığında,
iki yarısını boynuz şeklinde oydu."
~ Jordan Sarah Weatherhead

OceanofPDF.com

DONATELLA - ŞİMDİ

Wyatt'a her şeyi anlatmamıştım.

Aradan o kadar zaman bile geçmemişti ama bir aydan biraz fazla bir süre içinde kendimi yıllarca yaşlanmış gibi hissettim.

"Cehennem..." Wyatt fısıldayarak yanıma geldi ve tüm dünyanın görmesi için bıraktığım kanlı katliama baktı. Ne söyleyeceğini, bu olayı nasıl hafifleteceğini düşündüğünü biliyordum ama kelimeler kifayetsiz kalıyordu. Öte yandan ben kelimelerle doluydum.

"O kadar kolaydı ki... Tek yapmam gereken onları Ethan'ın artık İtalyanlar için olmadığına ikna etmekti. İrlandalı bir eşle evlendikten sonra insanlar bunu düşünmeye başlamıştı bile. Ben de o boşluğa girdim, nasıl başa geçeceğimi fısıldadım, Ethan'ı öldüreceğimi ve ikiz kardeşimi İrlandalılar için bir kukla yapacağımı... Sonra da Chicago'yu yöneteceğimi. Ve beni Don yaptılar."

"Seni dinleyeceğimi nereden çıkardın?" diye şaka yapmaya çalışınca ona doğru baktım.

"Sana seçme şansını vereceğimi nereden çıkardın?" Ya da daha iyisi, bunu sırf benimle kavga etmek için yapmazdı.

İçini çekti, başını tekrar salladı, doğru kelimeleri bulmaya çalıştı, ama bir kez daha onu yendim... konuyu biraz değiştirdim.

"Doval'ı hatırlıyor musun?" Ona sordum.

"Doval?" Yüzünü bana döndü. Bir saniye sonra kafasında bir ampul yanmış gibiydi. "Bir yaz biz İrlanda'dayken baktığın kurt köpeğiydi."

Başımı salladım, "Sadece... Kurt köpeği olduğunu bilmiyordum."

"Sibiryaya kurdu sandın," diye kıs kıs güldü Wyatt ve ben de ona dirsek attım. Hemen yüzünü astı ve ekledi: "Lyme hastalığı vardı, bu da ona ağır böbrek getirdi. O noktada kimsenin onu kurtarmak için yapabileceği bir şey yoktu; yine de umudunu kaybetmedin."

Bunu sanki gurur duyulacak bir şeymiş gibi söyledi.

"Umudumu kaybetmedim çünkü cahildim. Onun yaşamasını istiyordum, bu yüzden kimin ne dediği umurumda değildi, bu yüzden annem onu öldürdüğünde intikamımı almaya yemin ettim."

"O olaydan sonra bir hafta boyunca annemle konuşmadın," diye hatırlattı kaşlarını çatarak ve ben de öyle yaptım, çünkü annem de benimle konuşmaya çalışmadı. "O incinmişti."

Ben de öyleydim.

"Onu öldürmeden önce bana ne söyledi biliyor musun?"

Cevap vermedi... Temizlik ekibi etrafımızdaki cesetlerle ilgilenirken o sadece sabırla bekledi.

"Donatella," dedim adımı, tıpkı onun söylediği gibi nazıkçe ve şefkatle, ama bu kez İngilizce olarak, "ölçülü olmayı bilmiyorsun, her şeye açsın, şişedeki kaos gibisin, aşkın Altın Post, öfken Pandora'nın Kutusu gibi. Sen de benim gibisin. Bunu değiştirmeni istemiyorum. Gözlerini kapatmanı, derin bir nefes almanı ve önce düşünmeni istiyorum. Beklentileriniz yüksek olsun, kendinizden şüphe etmeyin ve ödün vermeyin. Herkesten daha akıllı olun ve daha sabırlı olun. Büyük resmi görün ve başarılı olun."

"Birinin kelimelerle arası iyi olsaydı..." Wyatt kaşları çatık bir şekilde konuştu ve hâlâ bana bakmaktan kaçınıyordu.

"Annemizdi," diye onun yerine ben bitirdim. "Doval konusunda çok üzgündüm, kendimi kaybettim. Kendimi herkesin bana karşı olduğuna inandırdım. Annem her zaman beni kırmaya çalışıyordu. Bana aptalca bir ders vermeye çalıştığına. Benim mutlu olmamı istemiyordu çünkü kendisi de çocukken mutlu değildi. Doval benim kırılma noktamdı. Her şeyi planlamıştım. Bunu ona nasıl ödeteceğimi. Gerçekten ödüyorum. Sanırım bu yüzden babam sonunda beni veterinerlere götürdü."

Boğazımdaki yumruyu yuttum, çenemi sıktım, "Bazı kurt köpeklerinin son anlarında delirdiğini biliyor muydun? Köpek tarafları gider ve kurt tarafları devreye girer, savaş ya da kaç durumu başlar ve yıllarca onlara bakmış olsanız bile, onları seven tek kişi siz olsanız bile, korku ve acıdan saldırırlar."

"Seni başka bir kurt köpeğini görmeye mi götürdü?" Wyatt sanki büyük bir gizemi çözmüş gibi bakıyordu.

"Genelde veterinerler hasta kurt köpeklerini uyuturlar ama iyi kalpli babam onları bekletmek için bir şeyler ayarlamıştı. Bir bank getirip metal kafesin önüne oturttu. Bana duble sosıs, duble pastırma, tereyağı, beyaz puding ve kahverengi soslu kahvaltı ekmeğinin yarısını verdi." Başımı salladım. Babam Liam'ın dramatik bir havası vardı... ve iyi bir öğle yemeği. "Büyük bir gösteri yaptı. Ne kadar aptal olduğumu fark ettiğim anın sonsuza dek aklıma kazınmasını istiyordu. Doval'a çok benzeyen, bir an acı içinde sızlanıp inleyen, sonra da saldırmak için dişlerini gösteren bu hayvanı izledim ve aptallığımın farkına vardım. Doval'ın

Kurt köpeği kafese doğru hamle yaptı, çitleri o kadar sert ısıırıyordu ki kendi diş etlerini kesiyordu. Umurunda değildi; sadece kırıp geçmek istiyordu. Havladı ve uludu, bizi pençelemeye çalıştı. Babam beni orada oturttu ve bir saat boyunca çözümlmesini izletti; kalkıp onu öldürmeden önce sandviçini benimkini yemişti."

Annemin Doval'ı bir canavar olduğu için değil, bir anne olduğu için öldürdüğünü söylemesine gerek yoktu. Benim bir köpeğe olan hislerimin onu ailesini korumak için yapması gerekeni yapmaktan alıkoymasına izin vermeyecekti... beni, kızını. Büyük resim buydu.

"Bana pek çok şey söylendi, *şmarık küçük zengin kız, yüksek bakım gerektiren Barbie bebek, tiz drama kraliçesi, olgunlaşmamış, alaycı kaltak, aşırı psikopat-*"

"Kim tarafından?!" Wyatt gözlerini doğrudan bana dikerek tersledi.

Sorusunu duymazdan gelerek Toby'nin cesedine doğru eğildim, şimdi siyah plastik bir ceset torbasının içindeydi ve fermuarı tam Adem elmasının üzerinde duruyordu.

"Bunların hepsi ve çok daha fazlasıyım ama ne bir aptalım ne de kör. Aileme ihanet edemem," dedim Toby'nin yüzüne fermuar çekip çantayı kapatırken doğrudan Toby ile konuşarak.

Wyatt hızla, "Senden bir an bile şüphe etmedim," dedi.

Tekrar ayağa kalktım ve dönüp ona ciddiyetle bakarak gerçeği söyledim: "Wyatt, eğer yapabilseydim, yapardım."

"Dikkatli ol Dona," dedi Wyatt, dudağının kenarını kaldırarak. "Maskeyi ne kadar uzun süre takarsan, yüzünle o kadar bütünleşir."

Şaka yaptığımı sandı. Hayır. Beni bundan daha iyi tanıyordu. Sadece beni ciddiye almak istemedi. Onlara ihanet edeceğim bir zaman düşünmek istemiyordu. Bunu gözlerinde görebiliyordum, burada durmam için bana yalvarıyordu. Uçurumun kenarından geri dönmem için.

Göğsümdeki ağrıyı durduracağını umarak yutkundum; kendimi gülümsemeye zorladım, başımı eğdim ve onunla alay ettim. "Dikkatli ol *küçük* kardeşim, canavar maske değil; sadece sensin."

"Yüz milyonuncu kez söylüyorum, senden sadece bir dakika on saniye daha gencim Dona." Sırıtarak uzanıp başımı kollarının arasına almaya çalıştı. Zarifçe eğildim ve öne doğru yürüdüm, "Ve yüz milyonuncu kez söylüyorum, genç hala gençtir, Wyatt."

"Dona-"

Yüksek sesle içimi çektim ve başımı çevirip ona baktım, "Burada dramatik bir çıkış yapmaya çalıştığımı görmüyor musun?"

Wyatt kısa bir anlık ciddiyetle, "O zaman mükemmel bir şekilde anlatayım," dedi. "Şimdi ne olacak?"

"Sanki ben bir şey yapmışım gibi konuşuyorsun. Bu kısım sadece bir başlangıç."

Arabanın içine oturduğumda kapı kapandı. Ve Greyson, Ethan'ın eski ve şimdiki korumam ve şoförüm, hepsinden uzaklaşırken merak ettim... İçimdeki o parçaya, şişedeki o kaosa, içimdeki o açlığa ne olacaktı, şimdi her şeye sahip olduğuma göre...

"Olmak istediğin her şey olamazsın!" Toby'nin sesi bir kez daha aklıma geldi.

Onu annemin anısıyla boğdum.

"Beklentileriniz yüksek olsun, kendinizden şüphe etmeyin ve ödün vermeyin" dedi... ve ben de vermezdim. Güç için ailemden ödün vermem.

"Greyson."

"Evet, hanımefendi?"

"Bildiyiniz iyi bir dövme salonu var mı?"

SMASH.

Yatağımdan doğruldum ve silahı doğrudan Helen'in yüzüne doğrulttum... "Lanet olsun, Helen! Seni öldürebilirdim!"

"Merak etme, alışkınım," dedi, gladyatör sandaletleri, kollukları, eldivenleri ve hatta koyu kahverengi buklelerin altına sıkıştırılmış lanet tacı ile tamamlanmış, deri, dar bir Amazon Wonder Woman kostümü giymiş yatağımın kenarında dururken. "Biliyorum! Harika görünüyorum! Bu yılki Fall Con'da ortalığı yıkardım!"

otururken ona tek kelime etmeden parmaklarımı şıklattım ve yan masamın üzerinde duran rakamlara baktım. Gözlerimi ona çevirmeden önce baktım ve baktım.

"Helen... Saat sabahın ikisi," diye fısıldadım.

"Ve Londra'da saat sabahın yedisi," diye devam etti, sanki burada bir sorun görmüyormuş gibi, sandaletlerinin fermuarını açmak ve kostüm aksesuarlarını tek tek çıkarmak için zaman ayırdı. "Fall Con, saat 10'da başlıyor. Bütün hafta iş toplantılarında sıkışıp kaldım ve yaşlı morukların bana, onca insan arasından bana, Helen B. Callahan'a açıklama yapmaya çalışmalarını dinledim."

"B?" Beynim yavaş yavaş başladığında durakladım. "Senin göbek adın yok..."

"Neden yüzüne vurmuyorsun," diyerek çıkardı ve yere fırlattı. "B, belalı anlamına geliyor. Helen Badass Callahan."

"İnsanlara belalı biri olduğunuzu söylemek zorunda kalıyorsanız, muhtemelen düşündüğünüz kadar belalı değilsinizdir."

"Dostum, çok huysuzsun." Suratını astı ve yanındaki tekmelikleri fırlattı. "Olmalıyım! Saat sabahın ikisi!"

"aynı rüya mıydı? Üzgün görünüyordun." "Çık dışarı."

"Nerede ?" diye etti. "Doğru, ben, dahi bilgisayar bilimcisi ve programcı, 'oh, şaka yapıyorum tipi dahi' değil, gerçek 'sertifikasyon deham var', açık anahtarlı kriptosistemlerin siber güvenliği ile. İçlerinden biri RSA algoritmasını gündeme getirme cüretini gösterdi! RSA MI? O 1977'de çıktı, bizimkiler daha hayatta bile değildi! Büyükanmem muhtemelen o zamanlar çatal kullanmayı yeni öğreniyordu!"

"Elimde hâlâ bir silah olduğunun farkındasın, değil mi Helen?" Bunu ona yalvarır gibi söyledim, Londra'ya, aya ya da sabahın ikisinde lanet olası yatak odam olmayan başka bir yere gitmesi için yalvardım.

"Evet, o konuda..." Silahı aldı ve hızla parçalarına ayırdı, kalkmadan önce yatağımın başucuna koydu... Daha çok iç çamaşırı gibi olan siyah kısa spandex şortu dışında çıplaktı. Harika görünüyordu; her yeri tonluydu, kahverengi teni kusursuzdu, görünürde tek bir çil ya da uyumsuz ton yoktu. Dolabıma doğru yürüdü... hayır, sekerek girdi. Telefonumu kaptığım gibi, onun açtığı tüm ışıkları kapattım.

"HEY!"

"Kendi odana git!" Tanrım. Bundan kurtulabilen tek kişi Helen'di. Sertifikalı dahi, hızlı konuşan, mide bulandırıcı derecede güzel, bilgisayar ineği, çizgi roman, manga, anime, Netflix seven kuzenim Helen. Eğer soyadınız Callahan ise, normal değilsiniz demektir. Ancak, aramızda en az normal olan Helen'di. Yaşlarımız çok yakın olduğu ve erkeklerle çevrili büyüdüğümüz için kız kardeşler kadar yakın büyüdük. Hem güzel hem de inek olduğu için değil, güneş ışığı gibi olduğu için tuhaftı. Hiçbir şey onun ruh halini karartamazdı... ve o

depresyona girecek çok şey vardı. Ama hayır, olumsuzlukların hiçbirini fark etmemiş gibi devam etti; bu çok garipti.

"Senin yatağın daha rahat," diye esneyerek çarşaf larımı kaldırdı ve hemen yanıma atladı.

"Aynı tip yatağımız var! Ah! Üşümüştün, Helen!" Onu tekmeleyerek uzaklaştırmaya çalışarak bağırdım.

Ama hemen kıvrıldı. "Bu senin hatan!"

"Nasıl? Nasıl olur da kendi yatağında uyumaya çalışmam senin-"

"Tobias'ı öldürdün," diye fısıldadı ve ben hareketsiz kaldım... Sanki unutmuş ve sonra tekrar hatırlamış gibiydim. Yatağımın ahşap tentesine baktım. "Gideli sadece bir ay oldu... Tekrar gitmeden önce merak eden varsa şehre uğrayıp bir merhaba demem gerekiyordu, evet hala hayattayım. Wyatt'tan olanlarla ilgili haber aldığım da giyinip kuşanmıştım bile... Senin için Fall Con'dan vazgeçtim Dona, onur duymalısın."

Gülümsememeye çalışarak yüzümü ona dönmek için yan döndüm, o da bana gülümserken iri kahverengi gözleri doğrudan benimkilere bakıyordu.

"Helen, ben..."

"Tobias'ı sen öldürdün." İçimi çektim; "Evet, öldürdüm." "Tobias'ı seviyordun." "Ben kendimi daha çok seviyorum."

"Yani hiçbir şey hissetmiyor musun?" diye sordu bana nazikçe.

Bir an düşündüm ve hatta bir şeyler hissetmeye çalıştım ama gerçek şuydu: "Hayır, Tobias'tı..."

"Erişilebilir," diye benim yerime konuşmaya çalıştı. "İhtiyacım olan şey değil," diye düzelttim.

"Ethan'a ihanet edeceği için mi?"

"Hayır..." etmek istemediğim için esnedim. "Aslında bunu yapacak cesarete sahip olması hoşuma gitti."

"Ugh... Dona," o inledi, yuvarlanıyor üzerinde için onu geri. "Are Onu azarlıyor muyuz yoksa savunuyor muyuz, kafam karıştı!"

"Sertifikalı dahi, işte burada," diye şaka yaptım. "Kapa çeneni!"

"Ah!" Gözlerinin hemen odaklandığı iyileştirici dövme me dirsek attı.

"Kahretsin, özür dilerim! Dövmeye mi yaptırdın? Bensiz mi? Ben de bir tane istiyorum!"

"Sonsuza kadar şikayet etmeden önce bir hafta kadar seversin," diye hatırlattım ve başını sallamadan önce bir an düşündü.

"Bu doğru."

Ben güldüm, o da güldü. Hiçbir şey komik olmamasına rağmen yanlarımız ağrıyana kadar güldük.

"Onu cezalandırıyoruz," diye cevap verdim sonunda, şimdi çok daha yumuşak konuşuyordum. "Hesapçı ya da güce aç olduğu için değil, Ethan'a ihanet ettiği için bile değil... aileye, ama beni tanımadan beni sevdiğini iddia ettiği için... sadece onun ödülü olmaya razı olduğumu düşündüğü için."

Esnedi ve ağzını kapatarak şöyle dedi; "Ama sen Ethan olmak istemiyor muydun? Biliyorsun, *Ceann na Conairte*... Eğer öyleyse, şansını kaçırdın demektir."

"Be Ethan, hayır. Asla." Bunun üzerine homurdandım. "*Ceann na Conairte* ol... Olmalıyım."

"Hiçbir zaman bir kadın *Ceann na Conairte* olmadı... annen bile bu unvanı almadı."

"Asla imkansız demek değildir; henüz değil demektir."

Şimdi homurdandı, bu alışkanlığı ikimiz de Neal Amcamızdan almıştık, "Veraset sırası Ethan, Wyatt, Neal Amca, kuzen Sedric, sonra babam ve kardeşim; ailemizdeki tüm erkekleri yok etmen gerekir ve o zaman bile cehennemden asla çıkamazsın, belki rüyanda görürsün... Tabii Nari ve ben babalarımızı ve kardeşlerimizi öldürdüğün için seni öldürmezsek ya da sen aynı nedenle kendini öldürmezsen."

Kendimi yüzleşmekten alıkoyduğum gerçeği, sınırdan geri dönmek zorunda kalmamın nedenini söylediğinde donup kaldım, kıpırdamadım. İstesem bile aileme ihanet edemememin nedenini, çünkü *Ceann na Conairte* olabilmem tek yolunun hepsini öldürmek olduğunu söyledi. O bunu anladı. Ben anladım. Ethan en başından beri biliyordu... yine. Bu yüzden sorumluluğu bana bırakırken bu kadar rahat hissetmişti.

"Dona?"

Tekrar ona odaklandığımda kahverengi gözlerindeki endişeyi görebiliyordum... Onun endişelenmesine ihtiyacım yoktu ya da bunu istemiyordum. Bu yüzden ona karşılık verirken yüzümde yapmacık bir gülümseme belirdi: "Sedric'i ya da kardeşin Darcy'yi öldürmek zorunda kalmazdım, çünkü İrlandalılar beni Asyalı ya da siyah bir çocuk yerine seve seve *Ceann na Conairte* yaparlardı."

"HEY!" Drakula gibi mezardan kalktı, "Önce! İrlandalıların bugün çok daha hoşgörölü insanlar olduğunu ve İrlanda'da giderek artan bir siyah nüfus olduğunu bilmenizi isterim! İkincisi, İrlandalı erkekler beni *sever*. Üçüncüsü, Darcy ve Sedric *çift ırklı* ve ben onlar adına alınıyorum." öyle bir devirmiştım ki, kafamdan fırlamadıklarına şaşırımıştım. "İrlanda halkından bahsetmiyoruz; İrlanda mafyasından bahsediyoruz - arada bir fark var. En iyilerimizden bahsetmiyoruz,

Şimdi öyle miyiz?"

"Bunu İrlanda mafyasının başının kız kardeşi söylüyor," diye mırıldandı ve tekrar yastıkların üzerine düştü. "Sadece şunu söylüyorum... Sen aileni seviyorsun."

Sanki bunu asla unutmamam için bana sessizce yalvarıyormuş gibi söyledi. Sanki alay ile gerçeklik arasındaki çizginin nerede bittiğinden hâlâ emin değilmiş gibi.

"İşte bu yüzden kimseye ihanet etmedim... Şimdi kapa çeneni ve uyu, lanet olası! Ve ben kesmeden önce ayağını çek!"

Uyumadığını bildiğim halde horluyormuş gibi yapıyordu. Onu yalnız bıraktım ve odamın tavanına baktım. Saat dörtte uyandırma çağrısı gönderilmesini ayarlamıştım ama artık hiç uyuyamayacakmışım gibi görünüyordu. Helen'in horlaması yumuşayıp derinleşince doğruldum ve ayağa kalkarken enseme ovuşturdum. Banyoya girerken cep telefonumu aldım, ışıklar otomatik olarak açıldı.

Musluğu açarak suyu yüzüme çarptım, derin bir nefes aldım ve aynadaki yansımama bakmadan önce yavaşça nefes verdim. Koyu renk saçlarımın kabardığını, fildişi beyazı tenimin biraz kuru göründüğünü belli belirsiz fark ettim. Yine de gözlerim, yeşil gözlerim, dikkatimi çeken tek şeydi... belki de bana babaminkileri hatırlattığı için.

Bana takılmak için "*O gözlerin olmasa annenin seni kendi başına yarattığını düşünürdüm*" derdi. Ben de ona ukalaca bir cevap verdiğimde güler ve "*Sen benim çocuğumsun*" derdi.

Keşke şakalarının bana ne kadar güç verdiğini bilseydi.

Keşke aynada kendime her baktığımda, Liam Alec Callahan'ın kızı olduğumu hatırladığımı bilseydi... Bunun tek bir anlamı vardı:

"Ben hiçbir şeyin ve hiç kimsenin kurbanı değilim," dedim daha dik durarak. Yanımdaki sepetten mükemmel bir şekilde katlanmış beyaz havluyu aldım ve

Yüzümü kurularak banyo duvarıma monte edilmiş dokunmatik ekrandaki yeşil tuşa bastım.

"Günaydın hanımefendi." O'Phelan ekranda belirdi, sabah için giyinmişti bile.

Ona sırıttım. "Artık senin bir vampir olduğuna ikna oldum, O'Phelan."

"Sizi temin ederim hanımefendi, öyle olmadığımı kanıtlayacak kadar kır saçım var."

Bunun üzerine gülümsedim ve havluyu tekrar tezgâhın üzerine koydum. "Bugün Wyatt onuruna eve hoş geldin brunch'ı var; bunun ne kadar önemli olduğunu hatırlatmama gerek yok, değil mi?"

"Hayır, hanımefendi." Yanındaki not defterini kaldırdı. "Bahçenin bu sabah saat 7'ye kadar sizin talimatınıza göre hazırlanmasını ayarladım bile. Yemekler 9:30'da hazır olacak. Konuklar saat 10'da gelecek."

"Kıyafetler mi?"

"Dün gece geldi; buharda pişirildi ve düzenlendi. Hizmetçiler saat sekizde onları gönderecek ve Bayan Callahan'ın istemesi halinde ona yardımcı olacaklar."

"Bugün beni hayal kırıklığına uğratma, O'Phelan." Çoktan telefonumu tuşlamaya başlamıştım. "Ben de en az büyükannem kadar titizimdir."

"İşte bu yüzden bu takım elbiseyle uyuyorum."

Duraksadım ve küçük ekrana bakarak dudaklarının köşelerinin gülümsemeye dönüştüğünü gördüm; "Güneş doğmadan önce iki şaka, O'Phelan; bugün her şeyin kusursuz ilerleyeceğinden çok emin olmalısın. Sanırım bunu zaman gösterecek."

"Bu sabah hazırlanırken yardım ister misin?" Konuyu sorunsuz bir şekilde değiştirdi.

"Hayır, sen diğerleriyle ilgilen," dedim ve lavabonun altındaki çekmecedен banyo yağlarını çıkarırken yayını sonlandırıp bir sonraki kurbanımı aradım.

"Kim bu lanet-"

"Günaydın Greyson," diye araya girdim o kendini çok derin bir çukura sokmadan önce. Diğer uçtan bir hışırtı ve yumuşak bir iç çekiş geldi... bir kadın iç çekişi. "Bir şeyi bölmüyordum, değil mi?"

"Hayır, hanımefendi-"

"Güzel. Bu sabah brunch düzenliyorum; İrlandalı ve İtalyan tüm önemli aile üyelerinin saat 10'da burada olmasını istiyorum."

"Ahh..." Sesi daha ciddi hale gelmeden önce bir an durakladı... daha çok kendisi. "Patron farkında mı-"

"BEN.. BEN. FARKINDAYIM," diye sözünü bitiremeden kestim. Egzotik Caijou'dan yapılmış Le Grand Queen küvetime doğru yürüdüm; saf 24 karattan yapılmış dört ayak üzerinde duruyordu ve onu bir milyon doların üzerinde değerli kılan özelliklere sahipti. Devam etmeden önce musluğu açtım, "Ethan şehre geri dönmüş olabilir, ancak istifa ettiğimi sana ya da başka birine resmi olarak söylemedi. Bu da sana bir şey yapmanı söylediğimde nefesimi boşa harcamadan yapacağın anlamına geliyor."

"Tabii ki-"

"Greyson," dedim sakince, küvetin dolmasını izlerken. "Son birkaç haftadır senin hakkında çok iyi şeyler düşünmeye başladım. Ancak, benimle olan ilişkide sınırı aşarsan senin hakkında düşündüklerimin hiçbir anlamı olmayacağını en iyi senin bilmen gerekir. Ne de olsa ben de Tobias hakkında çok iyi şeyler düşünüyordum... Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Evet, hanımefendi," dedi

çabucak. "Yani sen..."

"İrlandalıları ve İtalyanları 10'a kadar getirin."

Beni göremese de başımı salladım, "İşte bu yüzden klan ve aile için yeni arabulucu sensin. Terfin için tebrikler."

Telefonu ona kapattıktan sonra yağları suya döktüm ve soyunmadan önce bir süre buharın yükselişini izledim. Suyun ne kadar sıcak olduğunu umursamadan suya girdim ve arkama yaslandım. Suyun içinde kolumu kaldırdım ve suyun, dövmemin üzerine koydukları nefes alabilen şeffaf mührün üzerinde yuvarlandığından emin oldum.

Ailenin geri kalanına haber vermek için telefonumu tekrar kaldırdım... Sonunda cevap vermeden önce tekrar tekrar çaldı.

"Donatella."

"Nari," dedim aynı tonda. "Saat sabahın ikisi."

"Görünüşe göre Londra'da saat yedi." Bunun üzerine gülümsedim, daha fazla geriye yaslandım ve sadece başım suyun üzerinde kalana kadar suya battım.

"Londra'da mısın?" diye esnedi.

"Hayır."

"O zaman Londra'da saatin kaç olduğu neden umurumda olsun ki?"

"Güzel soru; Helen'e sor. Beni uyandıran oydu, bu da uyuyamadığım anlamına geliyor ve uyuyamadığım için herkesi erkenden hazırlanmak için uyandırabileceğimi düşündüm."

Söylediklerimi düşünürken bir an sessizlik oldu. "Hazırlanmak için...?"

"Wyatt'ın hoş geldin ev brunch, *tabii ki*," Ben ruh hafta boyunca bir lise amigo gibi, kabarcıklı ve şevkli söyledi. "Her şeyi ayarladım; kıyafetleriniz kızlarınız ve Jason'ın yanı sıra size de teslim edilecek. Ayrıca Darcy ve Sedric'i arayacak ve sabah 9:45'e kadar burada, giyinmiş, aç ve yüzlerinde bir gülümsemeyle olmaları gerektiğini söyleyeceksin."

"Sedric şehir dışında-"

"Bu yüzden şimdi seni arıyorum. Sen onun kardeşisin. İkiniz de Callahansınız, *eminim* ikiniz onu 9:45'e kadar buraya getirmenin bir yolunu bulursunuz, değil mi?"

İçini çekti, "Bunun Tobias'la bir ilgisi var mı?"

Biri onun adını her andığında sinirlendiğimi hissetsem de kendimi gülümsemeye zorladım. Sanki Tobias ne yapıp yapmayacağımı etkileyecek kadar önemliymiş gibi.

"Nari."

"Dona."

"Sedric ve Darcy 9:45'te burada olacaklar, doğru mu?"

"Evet," diye durakladı, "ama Helen varken neden Darcy'yi de oraya götürmekle ben sorumluyum-"

"Teşekkürler Nari, sonra görüşürüz." Telefonumu kenara bırakarak kapattım... suya battım ve gözlerimi kapattım.

Ethan ya da Wyatt'ı arama zahmetine bile girmedim; bu tür konularda benimle tartışmamaları gerektiğini şimdiye kadar öğrenmiş olmaları gerekirdi ve eğer öğrenmemişlerse... Bu çok kötüydü.

Bunu benim yapacaktık... İkinci bir seçenek yoktu.

"Ne?" dedim. İlk çalmadan sonra telefonumu açtığımda Greyson'ın sesini duydum.

"Tobias birine bir liste verdi, biz de onu yakaladık."

"Henüz kimseye söyleme. Birazdan aşağıda olacağım," diye cevap verdim ve telefonu tekrar kapattım.

Kötüler hakkında söyledikleri doğrudu... Bizim için gerçekten hiç huzur yoktu.

Ancak, bu işe başladım ve sonuna kadar götüreceğim.

BEŞ

"Bana silah teklif etti ama reddettim.
Ne de olsa doğuştan bir silaha
ihtiyacınız yok."

~ Blaise

OceanofPDF.com

DONATELLA

Küpelerimi takarak, adamlarımın önümdeki adamın yüzüne vuruşunu izledim. Bu noktada, artık burnundaki deriyi bile göremiyordum.

"Bunu hızlandırmamızın bir yolu var mı?" Yanımda bekleyen Greyson'a bakarak sordum. "Gerçekten bir şeyler biliyor olsa ve zamanımı boşa harcamıyor olsa iyi olur."

Malikânenin bodrum katındaki sorgu odasında duruyorduk - daha doğrusu ben oturuyordum, Greyson da ayakta duruyordu. Şu anda bilgi almak için işkence gören adam Tobias'ın konuştuğu son adamdı... ve büyük olasılıkla Tobias'ın emir verdiği adamdı.

Sol elinin son parmağını da kırdıklarında "Siktirin gidin, CUNT'lar!" diye bağırdı. Sağ eli kırılan kemikler yüzünden çoktan koyu mor bir renge bürünmüştü.

İç çekerek sandalyemden kalktım ve kan gölünün kenarına doğru yürüdüm, içlerinden biri benim için yere iki kalın kırmızı havlu koyana kadar daha fazla yaklaşmadım. Önünde durup kanlı, sızan yüzüne bakarken havluların üzerine bastım.

"Kardeşlerim evde," dedim ona. "Bu, seninle bu insan yapımı cehennemde geçirdiğim zamanın neredeyse bittiği anlamına geliyor. Ve gerçek acı senin için geliyor. Seni bundan kurtarmaya çalışıyorum. Bana bilmem gerekenleri söyle ve her şey bitsin-"

"Tıpkı Toby gibi mi?" Dişlerinin üzerindeki kanla gülümsedi. "Kendini ona sardın, önemseydiğini düşünmesini sağladın ve sonra onu öldürdün. O seni sevdi ve sen onu öldürdün."

"Herkes bana bunu söyleyip duruyor." Öne doğru eğildim. "Ama kimse bana onu sevip sevmediğimi sormadı. Ben sevmedim. Sırf beni seviyor diye birini sevmek zorunda değilim. O bana geldi ve zayıf bir şekilde geldi. Zayıf kaldı. Zayıf öldü! Eğer bir erkek kalbimi istiyorsa onu bulmalı ve sonra da almalı çünkü ben onu kimseye sunmam."

"Siktir git, seni taş kalpli orospu ve lanet ailenin geri kalanının da canı cehenneme. Umarım hepiniz yanarsınız."

Daha dik bir şekilde ayağa kalkarak elimi uzattım; "Bugün elbisemi değiştirmek zorunda kalmak istemiyordum ama sanırım buna mecbur kalacağım. Unutmayın, Toby öldü; kaybetti, şimdi sadık olmak işe yaramaz," dedim.

Elektrikli matkabın tetiği canlanana kadar, otuz bin voltun mavi ışığı matkap ucundan statik dalgalar gibi yükseliyordu. "Bana isim vermeye hazır olduğunuzda yalvarın, tamam mı? Aksi takdirde, ölü eti temizlemek için kurtçukları getirebilir ve her şeye yeniden başlayabiliriz.

"Bunu hiç hissettiniz mi? Yaşarken kendi etinizin yendiğini? Ben hissetmedim ama gördüm. İlk seferinde neredeyse kusuyordum, çığlık atıyordu. Tüm ölü eti aldıktan sonra onları hortumla yıkamanız gerekiyor, çünkü duramıyorlar, yemeye devam ediyorlar, yumurtluyorlar ve her şeyi kemiğe kadar yiyene kadar büyümek için üzerinizde çoğalıyorlar."

Göğsü hızla inip kalkıyordu, matkap ucuna bakarken sadece sol gözü açıktı. "Neden açıklama zahmetine giriyorum ki? Çok yakında yakından ve kişisel olarak göreceksin."

Matkabı tam kürek kemiğine yerleştirdim ama tetiğe tekrar basamadan bağırarak, "Sana anlatacağım! Konuşacağım."

"Sen hazır olduğunda ben de hazırım." Gülümsedim. Bazı erkeklerin vücutlarını kırmanız umurlarında değildi, zihinlerini kırmanıza ihtiyaçları vardı... Gerçek silah matkap değildi; bendim. Benim sözlerim. Yine de bu kadar kolay pes etmesi beni biraz hayal kırıklığına uğratmıştı.

Böceklerden gerçekten nefret ediyor olmalı.

"Tobias göndermek için fon oluşturmuştu..." Onu sadece yarı dikkatimle dinledim. İşimin burada bittiğini çok iyi biliyordum. Greyson Ethan'ı bilgilendirecek ve Ethan da gerisini kendisi halledecekti.

O konuşurken, yerde bana doğru sürünen havluların artık ememediği kana baktım.

DONATELLA- 8 YAŞINDA

"Kaç kişi görüyorsun?"

Resim büyüktü. Benden de ondan da uzundu. Kırmızı duvarlarda neredeyse tüm alanı kaplıyordu, bu yüzden duvarda onunla birlikte başka hiçbir resim olamazdı.

"Yedi."

"Daha yakından bak, Dona."

Ben söyledim. "Yedi tane var." "Hayır, yok."

Kaşlarımı çatarak resmin tamamını görebilmek için birkaç adım geri gittim. Gözlerimi kısıtım, başımı yana doğru eğdim ama sekizinci yüzü göremedim.

"Hmm." Önümde kıs kıs güldüğünü duydum.

"Anne!" Ellerimi kavuşturup sırtına bakarak inledim. "Benimle dalga geçiyorsun!"

Yavaşça döndü, siyah saçları omzunun üzerinden düştü ve yüzünü gördüm, gülümsüyordu; ışığın kahverengi gözlerine vuruş şekli parıldıyor gibi görünüyordu. Bana doğru uzandı,

"Gel, sana göstereyim."

Suratımı asarak elini tuttum, çok yumuşak ve sıcaktı. Elini sıkıca tuttum ama o aldırmadı ve beni resme doğru götürdü. Siyah elbisesinin arkasına basmadığımdan emin olmak için yere baktım.

"Al."

Başımı kaldırıp baktığımda değil, yanındaki gümüş panoyu gösterdiğini gördüm.

"Ha?"

Beni doğrudan tahtanın önünde durmam için önüne getirdi. Yanımda eğildi ve onu işaret etti. "Julia Rendell'i saymadın," dedi.

"Ressam mı?" Yine kaşlarımı çattım. "resimde o yok." "Yine yanlış."

İçimi çektim, bundan bıkmıştım. Gidip Wyatt ve Ethan'la oynamak istiyordum. "Anne, ben oynamak istiyorum."

"Bana onun neden resimde olduğunu söylersen yapabilirsin. Eğer söylemezsen, biz gidene kadar burada kalacaksın."

"Bilmiyorum! Bu hiç adil değil!" Kollarından çekilip onu iterek tersledim.

"Bana bağılıyor musun Donatella?" diye sordu kollarını kavuşturarak. Kaşlarımı çatarak tahta döşemelere baktım. Ben bir şey söylemeyince tekrar konuştu: "İyi, orada sessizce dur."

Çıkarken topukları tahtaya vuruyordu. "Dışarı çıkmasına izin verme," dedi muhafıza usulca.

"ANNE!" Bağırdım ama kapılar arkasından kapandı. Peşinden koştum ama ona ulaşamadan iki kapı da yüzüme kapandı.

Kapıları çekebildiğim kadar sert çektim ama açılmadılar. "ÇIKARIN BENİ!"

Vurdum.

Ben
çektim.
Tekmele
dim.

Ama açılmadı. Diğer tarafta çalan müziği duyabiliyordum... Beni duyabiliyorlar mıydı?

"Anne, bırak beni lütfen! Lütfen!" Korkuyla kapıya daha sert vurdum. İstemesem de ağlamaya başladım, sinirliydim ve yere düştüm, elbisem her tarafımı kabartmıştı. Gözyaşlarım çok sert akıyordu.

Yüzümü silerek tam kalkıp tekrar denemek üzereydim ki kapılar açıldı ve...

"Babacığım!" Ona doğru koştum ve kollarımı beline doladım. Sertti, sanki bir kayaya sarılır gibiydi ama kendimi daha iyi hissettim. "Annem beni dışarı çıkarmadı."

Beni kaldırıp başımın yanından öptü. "Sorun yok." Baharat gibi kokuyordu, burnumu gıdıkladı ama bırakmadım; boynuna sıkıca tutundum. "Dondurma ister misin?"

Ona karşı başımı salladım.

"Sizinle sonra ilgileneceğim," diye tısladı kapıdaki adamlara. Yürümek için döndüğünde dilimi onlara doğru uzattım. Suratımı asacaktım ama onu gördüm.

"Anne," diye seslendim usulca.

Müzenin diğer tarafında, büyük beyaz heykellerin yanında duruyordu, Wyatt ve Ethan da onun yanında duruyordu. Ethan papyonunu çekiştiriyordu ve Wyatt çok hızlı konuşuyordu... ta ki annemin onu dinlemediğini fark edene kadar. Kahverengi gözleri bana baktı. Yüzünü buruşturdu ve zihnimde sanki şunu soruyordu: "Ne oldu? Ve yüzün neden bu kadar kırmızı?"

Suratımı asacaktım ama annemin bana bakışı durmamı sağladı. Bana iş yerinde masasının üzerindeki kâğıtlara baktığı gibi bakıyordu. Gülümsemesi gitmişti.

Anne?

Uzaklara ve tekrar Wyatt'a baktı, alnına bir fiske vurarak onun da başka tarafa bakmasını sağladı.

Ağzı hareket etti ve Ethan güldü... kısa süre sonra hepsi gülmeye başladı. Ne diyordu?

Bilmek istedim... ama dışarı çıkana ve onları artık göremeyene kadar yürümeye devam ettik.

"Hadi prenses," dedi babam beni arabanın arkasına bindirirken.

"Gidiyor muyuz baba?" Emniyet kemerime uzandım.

"Dondurma, hatırladın mı?" Bana gülümseyerek burnuma dokundu. "İki top mu, üç top mu?"

Sırttım ve görmesi için parmaklarımı kaldırdım. "Dört mü? Bunu kaldırabileceğinden emin misin?"

Ayaklarımı sallayarak başımı salladım. "Tabii ki yapabilirim! Artık çocuk değilim, baba!"

"O zaman dört kaşık olsun." Güldü, benimle birlikte içeri girdi ve öndeki adama başını salladı. "Sür."

Kahverengi koltuğunun arkasına yaslandı ve ceketinin cebinden telefonunu çıkardı. Bir kez tuşladı, sonra çalmasını bekledi ama cevap gelmedi. Çenesini yana doğru kırarak telefonu sıkıca kavradı.

"Baba?"

Birkaç kez gözlerini kırıştırdı ve sonra bana bakarak büyük elini başıma koydu. "Annene kızma, tamam mı? Bazen... bazen biraz aşırıya kaçıyor. Seni çok seviyor."

Başımı sallayarak tekrar ayakkabılarıma baktım.

"Güzel, şimdi yüzünü sil. Örümcek Adam gibi burnundan sümük sarkıyor."

"Baba!" Nefes nefese kaldım, mendilini alıp yüzümü kapattım ve onu güldürdüm.

"Bana okuldan bahseder misin? Voleybol takımına katılmak ister misin?"

Bir şekilde, anneme ulaşamadığı için beni konuşturmaya çalıştığını biliyordum... hayır çünkü annem cevap vermiyordu. Üzgün olduğunu ve gerçekten dondurma almak istemediğini biliyordum ama yine de konuştum. Ona her şey hakkında her şeyi anlattım. Konuşacak bir şey bulamadığımda Ethan ve Wyatt hakkında konuştum... Ta ki uykuya dalana kadar.

Annemin kızmayacağını umuyordum.

DONATELLA- ŞİMDİ

"Hanımefendi."

Başını kandan kaldırıp Greyson'a baktı; "Bize her şeyi anlattı."

Başımı salladım ve kalkıp odadan çıktım. Ama kapı kapanmadan önce tek bir emir verdim; "Öldürün onu."

Yürümeye devam ederek asansöre yöneldim. Annemle ilgili onca anım varken neden bu aklıma gelmişti? O ana kadar hatırlamıyordum bile, sonrasında ne olduğunu da hatırlamıyordum.

Babam beni sanat galerisinden çıkardıktan sonra ne oldu? Her şeyi unutmuş gibiydim ama neden? Nedenini hatırlayamadım.

Kapılar nihayet zemin katta açıldığında, O'Phelan kulağında bir telefonla ayakta duruyordu.

"Her şey hazır mı?" Bileğimdeki saati düzelterek sordum.

Telefonu kapattı ve "Wyatt biraz zorluk çıkarıyor" dedi.

"Elbette öyle," dedim, telefonu ondan aldım ve Wyatt'ın hat üzerinden söylediği şu sözleri dinledim;

"İlk ölenlerin genellikle elçiler olduğunu bilmiyor musunuz? 'Elçiye zeval olmaz' sözü de buradan gelir... Elçilerin sık sık vurulduğu gerçeğinden!"

OceanofPDF.com

ALTI

"Tıpkı gözlerimiz gibi
kalplerimizin de karanlığa alışma
yöntemi vardır."

~ Adam Stanley

OceanofPDF.com

WYATT

Metatezofobi.

Değişim korkusu.

Yeni şeylere karşı duyulan fobinin pek çok farklı adı vardır ancak *Metatezyofobi* özellikle kişinin çevresini kontrol etme becerisi ve hareket etme, ilerleme veya rutinden herhangi bir şeyi değiştirme konusundaki isteksizliği ile ilgilidir. Çok fazla taşınan çocuklara ya da çocuklarını kaybeden ebeveynlere sıklıkla bu fobi teşhisi konur ve bu nedenle çocukları öldükten sonra odalarını değiştiremezler.

Artık emin olmanın ötesindeydim... Lanet ailemde hiç kimse bir şeyleri değiştirmekten korkmuyordu!

"Onları öldüreceğim," diye mırıldandım kendi kendime, duvarımdaki son kedi posterini de söküp boş kutuya attıktan sonra kapıyı açıp lanet olası koridora fırlattım! "HEPINIZI SIKEYİM!" Kapıyı çarpmadan önce bağırdım. Uyuyor olmaları umurumda bile değildi! Eğer ben uyuyamıyorsam, onlar da uyumamalıydı!

"Bir avuç amcık..." Mırıldandım.... odama baktım ve sonunda rahatlayabildim... onu gördüğümde.... kedi eşyalarının sonuncusu olan şifonyerin yanındaki bir çift terliği gördüm.

Sakin kalmaya çalışarak yumruğumu sıktım. Ama limitime gelmişim.

Son on iki saati tekrarlayalım, diye düşündüm. Boston'daydım, boktan, kışına yapışmış, her şeyi bilen ağabeyimi 1980'lerin porno setine benzeyen bir yerde kan kaybından kurtarmıştım, sonra da dışarı çıkıp onu söz konusu porno setinde kan kaybından ölmeye terk eden adamdan intikam alıyordum... Sırf beni Chicago'ya geri getirebilmek için karısının ve kendisinin neredeyse ölmesine izin verdiğini öğrenmek için... İkiz kız kardeşim onu kafatasından vurduktan sonra en sevdiğim timsah derisi House of Testoni ayakkabılarıma kanını bulaştırma cüretini gösteren fare suratlı bir piç tarafından yüzüme silah doğrultulduğu yerde.

Bunların hepsini kaldırabilirim.

Aslında, ailem için... bu oldukça normal bir Perşembe günüydü. Bu yüzden dinlenmeye karar verdim. Basitçe odama gidip gözlerimi kapadım,

ve zihinsel olarak kendimi uzun yıllar sürecektir normal Callahan günlerine hazırlamalıyım.

Şimdi geri döndüğüme göre... Bilmeliydim. Neden gardımı bir saniye bile düşürdüğüm beni aşırıyordu... Herkes Ethan'ın ciddi, soğuk, dik dik bakan, öldüren, manipüle eden bir dehadan başka bir şey olmadığını düşünüyordu... öyleydi... ama her şeyden önce o benim ağabeyimdi. Ve tüm ağabeyler gibi, beni benimle becermek için hiçbir fırsatı kaçırmadı.

Bu yüzden odama girdiğimde... Odamı aynen bıraktığım gibi görmek yerine, lanet olası bir kedi-bayan cennetine girdim.

Kedi

çarşafları.

Kedi

yastıkları.

Kedi halısı.

Kedi banyo paspasları.

Ve lanet olası kedi terlikleri!

Neden?

Neden?

Çünkü birincisi... Kedilerden nefret

ederdim. İkincisi... Bana amcık demek

istedi.

Ve üçüncüsü... Uyumadan önce bana işkence etmek istiyordu. Bu benim bok suratlı kardeşimin kimsenin görmediği tarafıydı.

"Ah... siktir git," dedim bir kez daha, belki onu lanetleyecek gücüm vardır diye, lanet terlikleri kaptığım gibi pencerelere doğru yürüdüm ve terlikleri ağaçlara doğru fırlatmadan önce onları çekerek açtım.

Derin bir nefes alarak boş yatağıma geri döndüm, çarşafları hiç umursamadan... O lanet kedi nirvanasında uyumayacaktım ama odamı düzenlemeye çalışırken daha fazla uykusuz kalmayacaktım. Bu evde bunun için insanlar vardı ve ben uyandığımda bunu onlar yapacaktı. *Ne kadar da Callahan'ca*, diye düşündüm kollarımı arkaya atarak. Ama ben bir Callahan'dım... Bu gerçeğe sadece Ethan ya da Boston'da olanlar yüzünden uyanmamıştım. Ethan beni geri dönmeye zorlamadı, taktığım iyi huylu maskenin altında kim olduğumu, doktor olmamın gerçek nedenini hatırlamam için beni manipüle etti... Birinin hayatını ellerimde tutma hissinden zevk alıyordum. Benim sayemde yaşadılar... bazıları benim sayemde öldü... tecavüzcüler, çocuk tacizcileri, istismarcılar, hatta bir seri katil ve bir diktatörün oğlu. Doktorların yargılamaması gerekiyordu; hastalarının kim olduğunu umursamamaları gerekiyordu... Ben bu tür saçmalıklara katılmadım. Eğer bir canavar yoluma çıkarsa, onu avlar ve öldürürdüm. Kahraman olduğumu düşünmüyordum. Kurallarım yoktu. Beni iğrendiriyorlardı.

Chicago'dan ayrıldığımda ailemle onlar arasındaki farkı göremiyordum. Dürüst olmak gerekirse, aradaki çizgi çok inceydi. Kimse kimseye tecavüz etmemiş ya da tacizde bulunmamıştı... ama bizim yüzümüzden çocuklar öldü mü? Evet. Başkalarına zarar verdik mi? Verdik. Ama aramızdaki fark, bunu istememiş olmamızdı. Ellerimizdeki kan, önce bizi kesmeye çalışanlardan geldi.

Ethan'ın kanadığını ve Ivy'nin ağladığını görmek bana birinin hayatı üzerinde kontrol sahibi olmak için doktor olmam gerekmediğini hatırlattı... Bir Callahan olarak, herkesin hayatı zaten bizim takdirimize bağlıydı. Bu tür bir güç kanımızda vardı.

Yan yatarak bir an için gözlerimi kapattım ve birden-

KİLİT.

KİLİT.

Benimle dalga mı geçiyorsun?

KİLİT.

KİLİT.

"Efendim-"

"Eğer o kapıyı çalar ya da açarsan, seni penceremden aşağı atarım, birine seni alıp bir kez daha dışarı atmasını emrederim ve sonra ayağında kedi terlikleriyle gömülürsün... BAŞKA BİR ŞEY YOK, SADECE KEDİ TERLİKLERİ!"

Delirmek üzereydim. Buraya döneli tam bir gün bile olmamıştı ve aklımı kaçıırıyordum.

Bir an bekledim ama neyse ki birinin akli başındaydı ve beni yalnız bıraktı-

ZİL!

Gözlerimi açtım ve yatağımın başucundaki masanın üzerinde yanıp sönen cep telefonuma bakarak yuvarlandım. Sakin kalmak için elimden gelenin en iyisini yaparak uzandım ve telefonu açtım, mümkün olduğunca ölümcül olmayan bir şekilde cevap verdim.

"Ben Dr. Callahan," dedim alışkanlıkla.

"Kız kardeşiniz bir hizmetçinin o gün için giysilerinizi getirmesini istedi-"

"Henüz uyumadığıma göre, günüm de henüz başlamadı. Kız kardeşime söyle, O'Phelan, ihtiyacım yok-"

"Kusura bakmayın ama efendim," diye sözümü kesti, hiç de saygısı varmış gibi görünmüyordu, "kız kardeşiniz bunun pazarlık konusu olmadığını açıkça belirtti. Eğer işbirliği yapmayı reddedersen odanı ateşe vereceğini söylememi istedi... yine. Ayrıca sana hatırlatmam gerektiğini söyledi.

Ayrılmayı düşünürseniz, sizi bulur ve orayı ateşe verir, ama önce Ethan sizi bulmazsa."

"Bunu hiç tereddüt etmeden ve bana *saygısızlık* etmeden bu kadar güzel söylemeyi nasıl başardın?" diye alay ettim, telefonu daha sıkı kavrayarak.

Cesareti kırılmış bir şekilde, "Ben sadece bir elçiyim, efendim," diye cevap verdi.

"İlk ölenlerin genellikle elçiler olduğunu bilmiyor musunuz? 'Elçiye zeval olmaz' sözü de buradan gelir... *sık sık* vuruldukları gerçeğinden."

"Yani uyarı haberci için değil, ateş eden kişi için... Sonuçta, kendilerine önemli bilgileri getirecek kimsesi olmayanların durumu ne kadar iyi oldu?" Bunu o söylemedi... Dona söyledi, aniden hatta belirdi.

"Sevgili kardeşim," dedim tatlı bir sesle.

"Evet, canım kardeşim," dedi daha da tatlı bir sesle, sesi sinir bozucu bir şekilde tizleşmişti.

"Eve döndüğümünden beri ne yaptığımı biliyor musun?" Yataktan kalkmaya başlamışken ona sordum.

"Kardeşimize küfrederken odanızı mı boşaltıyorsunuz?"

Dudağımı ısırđım ve konuşmadan önce kendi kendime başımı salladım, "Fail misin yoksa suç ortağı mı?"

"Ben masum bir seyirciyim. Sonuçta burası benim odam değil... ve ben bir muhbir değilim."

Kardeşlerini öldürmeyeceksin.

Kardeşlerini öldürmeyeceksin.

Kardeşlerini öldürmeyeceksin! Ama zarar vermek ve sakatlamak serbest olmalı, değil mi?

Kapıya ulaştığımda üç kez tekrarlamak zorunda kaldım ve kapıyı açtığımda koyu yeşil, House of Kiton takım elbise, Rockefeller kahverengi kravat ve gömleğine uygun yeni bir çift kahverengi dana derisi Wingtip House of Testoni ayakkabı ve bir Jean Dunand Shabaka saat gördüm.

Benimle dalga mı geçiyor? "Lütfen bana sadece uykuyu terk etmemi değil, aynı zamanda katılmak için iki milyon dolardan fazla değerde kıyafet giymemi gerektirecek kadar önemli olan şeyin ne olduğunu açıklayın?"

"Eve hoş geldin partiniz, tabii ki," diye cevap verdi.
yendi.

"Oh, tabii ki," diye alay ettim, bu kez eskisinden çok daha ciddiydim.

Bir an duraksadım, dışarıda asılı duran takım elbiseye baktım.

kapı aralığında. "Sadece dönüşümü örtbas etmek için kullanmayı planladığınız şey, *Sevgili kardeşim...* Beni Ethan'la aranıza sokma."

"Fiziksel olarak mı yoksa mecazi olarak mı?" derken telefonun diğer ucunda sırtıttığını biliyordum.

"İkisi de."

"Brunch saat onda," dedi ve konuyu değiştirerek ekledi, "ve yardımcımı tehdit etmeyi bırak. Bu ailenin ihtiyacı olan son şey, senin hizmetçileri pencerenden attığına dair söylentiler."

"Her geçen dakika Nana'ya daha çok benziyorsun." "Siktir git ve güle güle."

Telefonu kapattığında gülümsedim ve başımı kaldırıp baktım, sonunda kıyafetlerimin asılı olduğu arabanın arkasında sabırla bekleyen kızıl saçlı, mavi gözlü hizmetçiyi fark ettim.

"Onları içeri getirebilir miyim, efendim?" diye sordu ve ben de içeri girmesine izin vermek için kenara çekildim. İçeri girerken kışını görmek için başımı eğdim... Zayıftı ama üniforması vücudunu görmeyi zorlaştırıyordu, kızıl saçları omuzlarının biraz ötesinde duruyordu.

"Başka bir şeye ihtiyacınız var mı, efendim?" diye sordu, yüzünü dönerek Ben.

Tekrar ona baktım, baktığımı bildiğinden emin olduktan sonra "Evet, güzel bir hizmetçiye ihtiyacım var; çok güzel değil, ama kısa bir süre için ilgimi çekebilecek kadar güzel; sadece eğlenmek ve bir ya da iki saatliğine hizmetçi olduğunu unutmak isteyen... ama daha sonra bunun olduğundan daha fazlası olduğunu düşünerek aklını kaybetmeyen." Bunun üzerine sırtıttım, yutkundum. "Eğer böyle birini tanıyorsan, lütfen bana yolla."

Dışarı çıkması için kapıyı açtım ve "Gitmiyor musun?" diye sormadan önce bir süre bekledim.

"Ben... Ben böyle birini tanıyorum," dedi çabucak.

Kapıyı kapattıktan sonra ona döndüm, yaklaştım ve gözlerimin içine bakabilmesi için çenesini yukarı kaldırdım.

"Böyle birini tanıdığını emin misin? Yalan söyleyen kadınlardan nefret ederim ama kendini abartan kadınlardan daha da çok nefret ederim," diye fısıldadım, başparmağımı alt dudağına koyarak. "Bana yapışan saplantılı bir hizmetçiye yapmak isteyeceğim son şey."

"Sen... değilsin... Ben... Ben iyi olacağım."

Dudaklarımdan geçen sırıtış onu ürpertti, bunu gördüm. Elimi omzuna koyarak eğildim ve doğrudan kulağına fısıldadım, "Uslu dur

Daha sonra, tatlım, beni ağzına al ve bana ne kadar kötü göster."

Yavaşça omzunu ittim ve o da dizlerinin üzerine çöktü. Beni tutarken tek düşünebildiğim.

Evde olmak güzel.

ETHAN

Elimi yanağına koyarak sarı saçlarını geriye doğru taradım ve gülümsedi, "Beş dakika daha" diye mırıldanırken yan tarafına doğru yuvarlandı.

"Senin için beş dakika bir beş saat daha demek," diye yanıtladım elimi ondan çekerek.

Pembe dudaklarını dışarı çıkararak ve hâlâ gözlerini açmayarak dudak büktü, "Beş saat daha o zaman... Gitmem gereken bir işim yok ki; zengin biriyle evlenmemin bir nedeni var."

Elimde olmadan sııttım. "Ben de bunun benim cazibem, yakışıklılığım ve senin hapisten çıkmak için duyduğun umutsuz arzu olduğunu sanıyordum."

Sııttı ve mavi gözlerini açarak bana baktı. "

Para da yardımcı oldu."

"Sen utanmazsın." Onu bu yüzden seviyordum... Bunu düşündüğüm anda hala söylemediğimi fark ettim. Konuşmak için ağzımı açtım, ancak ben konuşmadan sözümü kesti.

"Seni seviyorum" dedi, gözlerimin içine bakarak...

Bu sözleri ondan duymak kalbimi sızlattı ve boğazım sanki yanıyormuş gibi hissettirdi. Elbette bunu ilk söyleyen o olmalıydı. Başımı sallayarak yatağın başucundaki masaya uzandım ve kahvaltı tepsisini aldım.

"Bu çok romantik," diye sırtarak doğrulup oturdu. Yiyecekleri görünce tamamen uyandı ve az önceki sözlerini unuttu.

"Bu benden değil," dedim, çorbayı içişini izlerken. "Dona'dan. Sana söyledim, ben romantik değilim."

Durakladı, kâse tam dudaklarının önünde duruyordu. "Donatella bana yatakta kahvaltı mı gönderdi?"

"Evet," dedim fincanındaki poşet çayı kaldırarak, "iç , görünüşe göre hamlara daha iyi bir alternatif."

"Dona mı diyor?"

"Dona'nın senin için tuttuğu hemşire söylüyor," dedim ve elinden kâseyi alıp yerine çay bardağını verdim. Aldı ama içmedi. "İlaçları sevmediğini biliyorum, ama en azından-"

"Mesele o değil," diye araya girdi, yüzünde okuyamadığım bir ifade vardı. "Birincisi, yatakta olmalıydın, vuruldun ve neredeyse ölüyordun. İkincisi, kız kardeşin neden bana bitki çayı ve yatakta kahvaltı veriyor... ve lanet olası bir hemşire?"

İçimi çektim ve onun karşısındaki yatak direğine yaslanmak için geriye doğru kaydım.

"Birincisi, daha kötülerini de yaşadım. İkincisi, çünkü o... Dona." Kıs kıs güldüm ve kaşlarını daha da çatı.

"Aileniz için bir kopya kağıdı veya kullanım kılavuzu alabilir miyim?" diye sordu.

Bunu ona açıklamanın en basit yolunu düşündüm, ancak herhangi bir nedenle kimseye bir şey açıklamaya alışık değildim. Sadece istediğimi yapıyordum ve her şey er ya da geç yerine oturuyordu. Ancak onunla durum farklıydı... Her şeyi adım adım anlatmak *istiyordum*. Ona bu ailedeki çılgınlığın bir yöntemi olduğunu göstermek istedim, dışarıdan çoğu zaman öyle görünmese bile. Ama bunu yapmak onu da bizimle birlikte bu çılgınlığın içine sürükledi.

"Yine bakıyorsun ve konuşmuyorsun," dedi alaycı bir tavırla.

Yemeğine ve elindeki bardağa baktım. "Uzlaşalım, sen her şeyi ye ve hemşireni dinle, ben de sana neler olduğunu açıklayayım ve sorularını yanıtlayayım."

"Anlaştık. Benim için kazan-kazan." Sırıttı, yastığına yaslandı ve fincanından bir yudum aldı. "Devam et."

Delinin teki.

"Biz Boston'dayken Donatella Chicago'da işleri yürütüyordu-"

"Uyuşturucu şeyler," diye araya girdi, hevesle öne doğru eğildi.

Duraksadım... Ailemizde, özellikle de işin bir parçası olmayan insanlarla iş hakkında asla bu kadar açık konuşmamak gibi bir kuralımız vardı. Ama ona bakarken bir kez daha hatırladım... Kuralları ben koyarım ve istediğim zaman da çiğnerim.

"Evet," diye karşılık verdim pervasızca, "Uyuşturucu ve aile meseleleri. Meksikalı kartellerin bizi üründen mahrum bırakmaya ve kendi başlarına satmaya çalıştıklarını anladım. Savino Moretti, Klarissa'nın babası ve Tobias Valentino, eski adamlarımdan biri-"

"Ve Donatella'nın sevgilisi," diye bir kez daha araya girerek elindeki yoğurdu açtı.

Kız kardeşimi bu şekilde düşünmek bile istemediğim için çenemi sıktım ve devam ettim. "Eski adamlarımdan biri, güneydeki uyuşturucu ticaretinde güç sahibi olmak için kartellerle bir anlaşma yaptı. Ancak benim öylece teslim olmayacağımı bildikleri için aileme saldırmaya karar verdiler. Finnegan kardeşlere kötü uyuşturucuyu satanlar onlardı-"

"Ama oraya gitmeden önce bunu biliyordun ve Wyatt'ı geri almak için bir yol olarak kullandın," diye cevap verdi, ağzına bir kaşık daha tıkarken heyecanlıydı.

"Ivy, hikayeyi anlatmak ister misin?"

Kaşık hâlâ ağzındayken başını salladı ama gülümsedi. "Üzgünüm, devam edin."

"Bildiğimi bilmiyorlardı. Dikkatimin dağılacakını düşündüler ve ailemin Chicago'daki nüfuzunu daha da zayıflatmaya çalıştılar. Annemin ölümünden sonra İrlandalılar ve İtalyanlar pek yakın olmadılar. Babamı yeterince sevdiler, güvendiler ve saygı duydular ve annemin onuruna asla çizginin dışına çıkmadılar. Ama o öldükten ve ben başa geçtikten sonra benden emin olamadılar... Yüzde yüz İrlandalı-Amerikalı bir kadın olan seninle evlendiğim için daha da emin oldular."

"Sanırım büyük büyük büyükannem İskoç'tu."

Kadın gerçekten de kendini tutamıyor, diye düşündüm, yorumunu görmezden gelerek. "Birkaç dedikodu yaymayı başardılar ve üstüne üstlük İtalyan bir çocuğun ölümü için İrlandalı bir çocuğu suçladılar." Ivy konuşmak için ağzını açtı ama ona bir daha sözümü keserse devam etmeyeceğimi söyleyen bir bakış attım. Kaşlarını çatarak ağzına bir kaşık yoğurt tıktırdı. "Ancak, İtalyan çocuk öldürülmeden önce, Donatella görünüşe göre büyük bir gösteri yapmış. Bir şeylerin ters gittiğini anlamayı başarmış..." Hâlâ nasıl olduğunu bilmiyordum. En iyi tahminim, Tobias'ın bir şekilde gardını düşürüp hata yapmış olmasıydı.

"Sonra da kendisi Savino'yu ve havaalanındaki Tobias'ı öldürdü." Ivy tekrar konuştu ve ben artık konuşmadan ona bakınca kaşlarını öyle bir çattı ki sanki dudağı yüzünden kaçmaya çalışıyordu. "Hiçbir şey söylemiyordun; ben sadece sen yine zihninin karanlık köşelerinde kaybolmadan önce sohbeti ilerletmeye çalışıyordum."

"Buna düşünmek denir."

"Çok fazla düşünüyorsun," diye mırıldandı, birkaç üzümü ağzıma sokmak için öne doğru eğildi. "Bu sağlıklı olamaz."

"Beni bu kadar uzun süre hayatta tuttu," diye cevap verdim çiğnemedenden önce. "Peki, bugün neler oluyor?"

Bugün Dona'nın zafer partisiydi. "Dona, Wyatt'ın eve hoş geldin brunch'ı olduğunu iddia ettiği şeye ev sahipliği yapıyor. Ancak, bu sadece birden fazla amaca hizmet eden bir kılıf. Birincisi, hepimize sadece Chicago'da barışı korumayı başardığını değil, aynı zamanda hem İrlandalı hem de İtalyan ailelerin saygısını kazandığını göstermek. İkinci ve en önemli amacı ise biz Callahan'ların sadece birlik ve beraberlik içinde değil, aynı zamanda *hem* İrlandalı hem de İtalyan olduğumuzu tüm dünyaya göstermek... Bu nedenle kıyafet seçimini yaptı," dedim yatağımızın hemen köşesinde sergilenen kıyafetlere doğru başımı sallayarak. "Her birimiz İrlanda ya da İtalyan bayraklarının bir rengini giydik."

Ben gri, Ivy kırmızı.

"Birleşik, kırılmaz, *hem* İrlandalı hem İtalyan," diye fısıldadı kendi kendine. "Onları uyarıyor... Kısaca Callahan ailesine bulaşmayın diyor."
_"

"Biz," diye kestim sözünü, tıpkı onun bana yaptığı gibi. Ve gözleri benimkilerle buluştuğunda ona hatırlattım. "Sen Ivy Callahan'sın."

Karım.

"*Bizimle* taşak geçme." Gülümsedi ama bu sadece bir anlıktı, sonra tekrar kıyafetlere baktı.

"Yorgun olduğunu biliyorum ama-"

"Yorgun değilim," dedi hızla, sonunda gözlerini giysilerden bana çevirerek. "Kız kardeşin beni biraz korkutuyor."

"Çoğu insan onu tanıdığında böyle tepki veriyor. O da böyle olmasını tercih ediyor."

"Kulağa korkunç ve bencilce gelecek," dedi yavaşça ve ben de devam etmesi için başımı salladım. "Anneni senden ve diğerlerinden duyduktan ve mektubunu aldıktan sonra, burada olmadığı için biraz rahatladım çünkü yeterince iyi olmadığımı düşüneceğini ve filmlerde gördüğümüz türden bir canavar kayınvalide olacağını biliyordum."

Söylemesi bencilce bir şeydi ama dürüstlüğü için onu suçlamadım. Bugün onu herhangi bir şey için suçlayabileceğimi sanmıyordum.

Lanet olsun... Babam gibi konuşuyorum.

"Ama," diye devam etti, "dünden sonra annenle başa çıkmanın daha kolay olacağına eminim."

Hayır, olmazdı. "Neden böyle düşünüyorsun?"

Konuşurken yatakta daha dik oturdu, "Dün, gözlerindeki bakış... O zaman anlamamıştım ama şimdi anladım. Sevgilisini öldürdü... Bunu hiç tereddüt etmeden, tek bir gözyaşı bile dökmeden yaptı. Bunu yaptı... çünkü bu aile için fedakarlık yapmaya alışkın. Bu onun ikinci doğası... bu yüzden onun önüne geçmeye çalıştığımda, beni yerime koydu... Bana yeterince fedakarlık yapmadığımı, önünde durup bir şey talep edecek kadar acı çekmediğimi söylüyordu. Kendimi ona kanıtlamak, saygısını kazanmak zorundaymışım gibi hissediyorum... onca insan arasında ben! Ve genellikle başkalarının benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değil; bu korkutucu değil mi?"

"Korkutucu." Gülümsedim, mutlu bir şekilde yemeğe geri dönmesini izledim ama Dona'nın korkutucu olmasının gerçek nedenini ona söylemedim... Bu kutlamanın sadece yabancılar için değil, ailenin geri kalanı için de bir uyarı olduğunu.

Bugün ne giymemizi istiyorsa onu giyecektik.

Ne yememizi isterse onu yedik.

Ne söylememizi istiyorsa onu söyle.

Çünkü mesajı açtı... *İsterse bir anda hepimizi yok edebilirdi.*

Eğer kontrol için savaşmaya kalkarsa, onu öldürürdüm. Bu beni paramparça ederdi; kendimden nefret ederdim, her şeyden ve herkesten nefret ederdim ve mezara kadar peşimi bırakmazdı ama günün sonunda yine de onu öldürürdüm. Havaalanında, her ihtimale karşı, keskin nişancıyı bekletmiştim... Kendimi artık mantıklı olmama ihtimaline karşı hazırlamaya zorlamıştım. Büyük resmi göremiyordu ve onu öldürmem için beni zorlayacaktı. Ve bunu yapsaydım, Wyatt... karşılığında beni öldürmeye çalışmasaydı... aklını kaçırabilirdi... Tüm aile, ipler üzerine kurulmuş bir iskambil destesinden daha hızlı düşerdi.

Büyürken, aile işini bir satranç maçı gibi gördüm ve Donatella yatılı okuldan döndüğünde, o anda anladım... Eğer oyunu oynayamazsa, oyuncularını rehin alırdı... *beni* rehin alırdı.

Bu aileyi, bu şehri kafama silah dayayarak yönettim.

Ateş edemezdi çünkü biz bir aileydik ve o bu aileyi seviyordu... ama güce olan açlığı silahı bırakmasına da izin vermiyordu... Onu... o lanet elini kesmeden... yapamazdım.

Yani o ve ben bir çıkmazdaydık.

"Neden gülümsüyorsun?" Ivy yüz ifademi okumaya çalışırken kaşları birbirine çatıldı, oysa o işaret edene kadar gülümsediğimi fark etmemiştim bile.

"En büyük düşmanım... en büyük silahımdır."

"Ha?"

Başımı salladım, gözlerimi kapadım, yatağın direğine yaslandım... Donatella'nın hırsı, hükmetme arzusu onu aileyi korumaya zorluyordu. Ona silahı bıraktırmanın bir anlamı yoktu, onun rehinesi olmaktan fazlasıyla memnundum. Ne de olsa etrafta kimse yokken sadece bir rehineydim... Biri yaklaştığında, o benim kişisel korumam oluyordu.

Ve şimdi o da biliyordu.

Aileyi ele geçirirse, onu yok ederdi ve eğer yok ederse, nasıl yönetebilirdi?

Bu yüzden beni yumrukladı. Neden bu kadar üzgündü... Kazanamayacağını biliyordu.

Ama bu bir beraberlik değildi. Zaferi paylaşmaktan memnun değildim.

Wyatt ve Dona mükemmel bir şekilde yerine oturmuştu. Bunu ben yaptım.

Şah mat.

YEDİ

"O yaşlı bir ruh,
kalbi konuşuyor
unutulmaya yüz tutmuş bir dil."

~ J.M. Storm

OceanofPDF.com

HELEN

"Bana güçlü bir kadın gösterin, ben de size onu bu hale getiren ruhundaki yaraları göstereyim," diye fısıldadım kendi kendime, yatak odamın penceresinin koyu mor panjurlarından bakarken. Konağın arkasındaki çimenliği kaplayan genç yaşlı insan kalabalığına baktım ve hepsinin arasından Dona, elma tarlasındaki bir portakal gibi göze çarpıyordu ki bu yeni bir şey değildi.

Aslında bunların hiçbiri yeni değildi; bu tür partiler sıradan şeylerdi. Ancak ilk kez ne annem Cora ne de büyükannem Evelyn bu partiyi organize ediyordu. Dona her şeyi mükemmel bir şekilde planlamış ve hazırlamıştı... ve güzel, vücuda oturan turuncu bir kokteyl elbisesi giymiş, siyah saçlarını Fransız örgüsüyle arkaya toplamış bir şekilde gelen insanları karşılarken ışıldı.

"Çocuklara yüzüğü bile öptürüyorlar artık," diye kıs kıs güldü Darcy, kahverengi elinde bir içkiyle yanıma geldi ve boştaki eliyle perdeleri daha da açtı. Bordo bir ceket ve yırtık bir kot pantolon giymişti.

"Dona seni sadece sana gönderdiği ceketle görürse yakında çimleri öptürür," diye tersledim onu.

Gözlerini devirdi. "Ceketi bana onun gönderdiğini nereden biliyorsun?"

"Çünkü o kotları tutkuyla nefret ettiğimi bilecek kadar çok gördüm. Babam sana o saati verdi, annem de gömleği... bir yıl kadar önce."

"Özür dilerim, kıyafetlerin üzerinde son kullanma tarihi olduğunu bilmiyordum," diyerek bardağı dudaklarına götürmeden önce benimle alay etti. Ancak, hemen elinden aldım. "Helen-"

"Git sana verdiği kıyafetleri giy," dedim ciddi bir şekilde.

Sinirli bir şekilde bana baktı ve çenesini yana doğru kırdı. "Helen, ben çocuk değilim! Ancak, bu aile için hayatımı askıya almak zorunda kalmaktan gerçekten rahatsız olmaya başlıyorum-"

"Ailen," diye düzelttim, doğrudan benimkilere dik dik bakan ela gözlerine bakarak.

Benden birkaç santimden çok daha uzun olan boyuyla ayağa kalkarak, "Bana hatırlatmana gerek yok. Ailemin kim olduğunu biliyorum!"

"O zaman o lanet kıyafetleri giymeliydin!"

"Aman Tanrım!" diye inledi. "Onlar sadece kıyafet Helen! Dona, Ethan ya da Wyatt bana köşeye sığmamı söylerse, benimle o lanet köşeye kadar yürüyecek misin? Biz onların ailesi miyiz yoksa köleleri mi!"

Hiç tereddüt etmeden tam karnına bir yumruk attım ve içgüdüsel olarak eğildi, elleri karnına gitti.

"U-!"

Kollarımı ona doladım ve sıkıca sarıldım. "Darcy, kavga çıkarmaya çalışmıyorum; seni güvende tutmaya çalışıyorum, bunu benim için zorlaştırmayı bırak lütfen."

Bir an dondu kaldı, ne yapacağından emin değildi. Onu bırakarak geri çekildim ve alnına bir fiske vurdum.

"Ah! Bana vurmayı kes!" diye tersledi ve ellerimden daha da uzaklaştı. "Şu anda beni senden koruyacak birine ihtiyacım var. Tanrım, bugün neyin var senin?"

"Dona Chicago'da koşarken olanları duydun mu?"

Başını salladı, hâlâ karnını ovuyordu. "Biraz - Boston ve Ethan'ın yaralanmasıyla ilgili bir şey ya da öyle bir şey."

"Dona neredeyse Ethan'ı öldürüyordu." Yalan değildi... Gerçeğin tamamı da değildi.

Yine durakladı, bana bakarken dudakları sert bir çizgiye dönüştü. "Ne demek istiyorsun? O yapmaz-"

"İstemediği için değil," diye itiraf ettim. "Ethan'ı öldürürse bir savaş başlatacağını ve sonunda tüm aileyi öldüreceğini fark etti. Kontrolün kendisinde olmasını ne kadar çok isterse istesin, bu aileyi hâlâ seviyor... ama bir gün umursamayı bırakabilir. O bir saatli bomba ve bugün sadece üzerindeki baskıyı artırıyor."

"Ne?" diye sordu, ben de başımı sallayarak penceremin dışındaki manzaraya döndüm. Tekrar öne çıktı ve görebilmek için perdeleri kenara çekti. "O ilgi odağı-"

"Bekle onu." Ona söyledim. Ve uzun süre beklemek zorunda kalmadık.

Herkes durdu, herkes gözlerini ondan kaçırdı, herkesin gülümsemesi ve selamlaması doğrudan Ethan'a yöneldi; Ethan gri bir takım elbise giymiş, Ivy de kolunda güzel bir kırmızı elbise ile dışarı çıkmıştı. İkisi de New York Moda Haftası'nda sahneden inmiş gibi görünüyorlardı: güzel, güçlü... ve aşıklardı, sanki cehennemden geçmemiş gibiydiler. Ivy asla

diğerleri yanlarına gelirken bile Ethan'ın kolunu bırakmadı. Ethan sanki parti onun içinmiş gibi sırttı bile.

Öyleydi. Her zamanki gibi o kazanmıştı.

"Aynen öyle," dedim usulca, gözlerim Donatella'ya kaydı, ağabeyi ve yengesi ona doğru ilerlerken gülümsüyordu, her ne kadar gerçek duygularıyla savaşmak için elinden geleni yaptığını görebilsem de. "Yüzük artık Dona'nın elinde değil. Tekrar Ethan'ın kız kardeşine dönuştü. Yaptığı ve yapacağı her şey... Övgü her zaman Ethan'a verilecek. Bunu biliyor, ama aynı gün bunu hatırlattığında, onu dinlemeyerek daha da mı kızdırıyorsunuz? Bu sadece kıyafet değil, saygı meselesi. Senden bir şey giymeni istedi, sen de ona saygı duyduğun için giydin. Öfkesini senden çıkarmadan önce bunu ona ver."

Gözlerini devirdi ve tek kelime etmeden başını salladı ve gitmek için döndü... Geri dönüp tam yanıma yumruk önce birkaç adım attı.

"Ugh..." O sadece sırttırken ben dişlerimi sıktım.

"Ben sadece sana diğer erkeklerle eşit davranıyordum." Kulaktan kulağa sırttı ve sırttığında babama o kadar çok benziyordu ki.

"Seni küçük pislik..." Topuklarımı tekmeledim ama kapıyı açtığında durdum, neredeyse Wyatt'a çarpıyordum.

"Bana on bin dolara mal olan o küçük pislik değil mi bu?" diye tersledi Wyatt, Darcy'yi koltuğunun altına alarak. "Büyücülere mi yenildin? Siktiğimin Wizards'ına mı? Kim şut saatinde otuz saniye varken ve peşinde iki gardiyan varken üçlük atar ki?"

"Benim üzerime sadece on bin dolar mı yatırdın?" Darcy kurtulmak için onu dirseklemeye çalıştı. "Ne zamandan beri bu kadar cimri oldun!"

Wyatt onu bıraktı ve yüzünde derin bir kaş çatmayla ona baktı. "O on bin doları kendim kazandım-"

"Evet, evet... Elbette. İyi, Doktor, neden hemen şimdi mahkemeye gitmiyoruz-"

"İkiniz de aşağı inmeye ne dersiniz? Geç kaldık," diye araya girdim ve ikisi de sanki orada durduğumu unutmuşlar gibi şaşkınlıkla bana baktılar.

Wyatt'a doğru yürürken ona tek kolumla sarıldım, boğazımdaki yumruyu yuttum ve gülümseyerek "Tekrar hoş geldin" dedim.

"Nihayet bu aileden biri beni normal karşılıyor; tüm umudumu kaybetmek üzereydim!" diyerek rahat bir iç geçirdi.

"En ayrılmamalıydım. Kim yirmili başında orta yaş krizi geçirir ki?" Darcy odasına dönerken mırıldandı.

Wyatt beni bıraktı ve dönerek "Erken ölmeye meyilli insanlar!" diye bağırdı.

Kaçmaya çalıştım, Wyatt yanıma gelip ellerini omuzlarıma koyduğunda biri olmadan ilerlemeye çalıştım.

"Benim kanat-kadınım mı olacaksın, sevgili kuzenim?" Gülümsedi. "Ne amaçla? Onları getirmek mi yoksa uzak tutmak mı?" Yuvarlanarak Gözlerimin içine bakarak ellerini omzumdan çekmeye çalıştım ama o ellerini üzerimde tuttu.

Yüzünü benimkine yaklaştırdı ve Noel sabahındaki bir çocuk gibi bakarak "İkisi de mi?" diye cevap verdi.

"Bir orospu sopasına ihtiyacım olacak," diye mırıldandım kendi kendime, onu bu sefer gerçekten ittim ve kendi başıma yürümeye başladım.

"Helen, şok oldum," dedi dramatik bir şekilde, "Sırf bir kadın elde etmekten hoşlanıyor diye-"

"Onlar değil," dedim ve asansöre binip ona dönerek "Sen," dedim.

Sadece sırtı, asansöre bindi, kravatını düzeltti ve kapılar kapandığında daha dik durdu.

"Cehennemin ağzına gidiyoruz," diye fısıldadı, sesindeki tüm mizah izleri kaybolmuştu.

O sadece ağzındaydı ve ben burada, bir denizcinin midesinde yüzüyordum. o.

"Bu arada çok hoş görünüyorsun," dedi hızlıca, dışarı çıkmadan önce. Kapılar açıldı ve bir kez daha düşünmeden edemedim: *Bana güçlü bir kadın gösterin, ben de size onu bu hale getiren ruhundaki yaraları göstereyim.*

SEKİZ

"Benim için tek insanlar deli olanlardır,
yaşamak için deli olanlar,
konuşmak için deli olanlar,
kurtarılmak için deli,
Aynı anda her şeyi arzulayanlar, asla
esnemeyenler ya da sıradan bir şey
söylemeyenler,
ama yan, yan, yan
Yıldızların üzerinde örümcekler gibi
patlayan muhteşem sarı Roma
mumları gibi ve ortada mavi merkez
ışığının patladığını görüyorsunuz ve
herkes"

~ Jack Kerouac

DONATELLA

İşte böyle, yaptığım onca şeyden sonra, bir kenara itilmiştim. Köşeye itilmiştim; kardeşimin ve Ivy'nin, sadece birkaç haftadır bu ailede olan ve zar zor omurgası olan bir kadının, ilgi ve takdirin merkezi haline gelmesini izliyordum. Bana karşı çok kibar ve gergin olan tüm insanların Ethan'ın etrafında rahatlamasını izlemek. Evet, rahatlamak, sonuçta o bir erkekti, don ya da değil, onunla ilişki kurabilirlerdi.

İçimde yükselen öfkeyi
hissedebiliyordum. Öfkeyi.

Alevler.

O hiçbir şey yapmadı! Bunu ben yaptım! *Sadece senin yapmana izin verdiği için.* Bu düşünce aklımdan geçtiği anda sanki biri üzerime su döküp alevleri söndürmüştü ve kendimi güçsüz , Ethan ve Ivy'nin etrafında toplanan aileyi izlerken öfke ve Ethan'ın beni bu duruma soktuğunu bilmenin verdiği uyuşukluk döngüsüne hapsolmuştum.

Onu öldürmeliydin. Zihnimdeki en karanlık ses fısıldadı.

"Üç seçeneğin var," dedi bir aksanla konuşan derin bir ses yanımda, "birinci seçenek, büyük bir olay çıkarırsın ve tüm dikkatleri üzerine çekersin; ikinci seçenek, yüzüne yapıştırılmış o yapmacık gülümsemeye burada sessiz bir öfke içinde durmaya devam edersin."

"Üç dediğini sanıyordum?" Ona bakma zahmetine bile girmeden cevap verdim.

"Yaptım, ancak senin gibi biri için en acı verici seçenek bu."

Benim gibi biri mi? Ne kibarlık yapacak ne de beni tanıdığını ve ilgimi hak ettiğini düşünen başka bir adamla uğraşacak havamda değildim. Tam onu susturacaktım ki, "Annen tek çocuktuk. Yani ilk günden itibaren tüm güç onun elindeydi. Ama sen... Senin hiçbir zaman *Ceann na Conairte* olman gerekmiyordu, çünkü öyle olsaydın sen de tek çocuk olurdun. Bunu biliyor olmalısın. Aslında bunu bildiğinden eminim, o halde neden lanet bir aptal gibi duvara kafa üstü çarpıp duruyorsun anlamıyorum... tabii acıdan zevk almıyorsan."

hissettim, damarlarımdaki kan yeniden içten dışa doğru yanacak kadar kaynıyordu. Ağzımdaki tükürüğü yutarak daha dik durdum, ona döndüm ama o bana dönmedi. Daha uzundu,

Ethan'ın boyu civarındaydı, saçları kirli kahverengi-sarıydı, koyu renk bir kot pantolon ve kolları bilekten kıvrılmış beyaz düğmeli bir gömlek giymişti.

"Ailemle çok ilgili görünüyorsun-"

"Sadece sen ve ailen insanların ilgisini çekmeye çalıştığınız için," diye sözümü kesti ve eğilip ayağına yuvarlanan topu aldı. Tekrar ayağa kalkmadan önce topu kendisinden alan küçük kıza uzatırken gülümsedi. "Bu küçük kutlamaların tüm amacı insanların konuşmasını sağlamak, değil mi? Callahan ailesi destanını devam ettirmek. İnsanlardan yapmalarını istediğiniz şeyi yaptıkları için onlara kızmak biraz mantıksız." "Mantıksız mı?" Nefes nefese kaldım. "Sana mantıksız biri gibi mi görünüyorum?"

Kıs kıs güldü ve ilk kez bana doğru baktı, gri gözleri beni inceledikten sonra başka tarafa baktı. "Eğer delilik kendini kişileştirebilseydi, sen olmayı seçerdi, Donatella Callahan; annesini seven ama annesinden o kadar nefret eden kadın, annesinin çocuklarını öldürerek tıpkı annesi gibi olmak istedi. Tanrım, sen Sofokles'in yazmayı unuttuğu Yunan trajedisinin..."

Elimdeki cam kırıldı; acı, elimden damlayan *kan* -kanım- beni en ufak bir şekilde korkutmadı. Kendimi durduramadım, ne olduğunu anlamadan kanlı elim beyaz gömleğini kavradı, onu yüzüme yaklaştırdı ve silahımı alnına dayadım. "Şimdi dikkatimi çektiğine göre, lanet beynini kafandan uçurduktan sonra bunu tekrarlamak ister misin, tabii eğer varsa!"

Gri gözleri hayal kırıklığına uğramış bir şekilde bana baktı. "İşte yine duvara doğru koşuyorsun-"

Silahı gözlerine götürdüm, bana bakışlarından hoşlanmamıştım. "Bugün ölmek mi istiyorsun?"

"Hayır, birinci seçenekten sıkılıp sıkılmadığınızı soruyorum."

Bir an ne demek istediğini anlamadım, sonra daha önce ne dediğini hatırladım... *olay çıkarmak*.

"Sakin ol!" Wyatt kulağıma doğru bağırdı ama Ethan ve Ivy'nin yanında olduğu için bunu yapması imkânsızdı. Ancak omzumun üzerinden baktığımda hemen yanımdaydı ve kocaman gözlerle bana bakıyordu. Omzunun üzerinden herkesi gördüm... Herkesin dikkati benim üzerimdeydi. İstedğim ya da planladığım ilgi değil; saygı ya da korku yoktu, sanki... kurt köpeklerine bakar gibiydim. Sonunda Ethan'ı gördüğümde çok öfkeliydi.

Yabancınn gömleğini bırakıp geri adım atarak, bundan zarifçe kurtulmanın bir yolunu bulmaya çalıştım. Ama düşünemiyordum. Eğer koşarsam, gerçekten delirmiş gibi görünecektim. Kollarım yavaşça yanlarıma düşmeye başladığında bir el uzandı ve kısa bir süre benimkine dokunarak silahı benden aldı. O olduğunu düşünerek Wyatt'a baktım ama burnuna bir yumruk çarpınca geri çekildi. Kendimi nasıl başka bir adamın kollarında bulduğumu düşünecek vaktim yoktu... Tek bildiğim silahımın artık kafatasıma doğrultulmuş olduğuydu. Herkesin yüz ifadesi endişeye dönüşmüştü. Ethan'ın öfkesi paniğe dönüşürken, yanındaki adamların hepsi silahlarına uzandı.

"Senin yerinde olsam yapmazdım," dedi beni rehin tutan adam muhafızlardan birine. Ona arkadan saldıran salağın kim olduğundan emin değildim ama kafama silah dayayan deliye sinsice yaklaşmaya çalışan kurşun ayaklarını ben bile duyabiliyordum.

Hızla döndü ve beni sıkıca kavrarken kendisiyle birlikte döndürdü. Aynen böyle, lanet gardiyanın ayaklarına iki el ateş etti. "Sana hayır demiştim, değil mi?"

O anı değerlendirerek ayağına bastım, kaburgasına dirsek attım ve başımı burnuna çarptım. Kavrayışı gevşediğinde, ama umduğum kadar değil, ellerinden kurtuldum ve sıçrayıp bacaklarımı boynuna kilitledim. Onu sertçe çimlerin üzerine indirdim. Onu orada tutmaya çalıştım ama başımdaki kilidi kırdı ve beni altına almak için kolumu geriye doğru bükerek silahı kafama dayadı.

"Ve işte böyle, öğrenci usta oldu," dedi yüksek sesle. Ama neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Konuşmaya devam etti: "Beata Veronica Negroni da Binasco Kız Okulu'nun Kraliçesi olan senin, tüm insanların gardını indireceğini düşünmek. Üstünlüğünü kaybetmişsin, Donny."

Donny mi? Yaltaklanmak istedim, ama onun yerine taşaklarına tekme attım ve boğazına yumruk attım, tekrar yumruklamadan önce onu yuvarlanmaya zorladım. Kollarımı kilitleyerek kaçtı.

"Şansım varken seni vurmalıydım..." Biraz daha sıktı.

Neden bahsediyor bu?

Kafa atması nedeniyle daha fazla düşünme şansım olmadı.

"O zamanlar da boktan bir dövüşçüydün, şimdi de öylesin," diye ekledi gülümseyerek, ben ona ters ters bakarken.

BANG!

Silah sesiyle ikimiz de durduk ve o elindeki silahı kontrol etme cüretini bile gösterdi. O olmadığını anlayınca ikimiz de yukarıdan gelen sese baktık.

"İkinizin işi bitti mi yoksa liseli çocuklar gibi davranmaya devam mı edeceksiniz?" Ethan öfkeyle bize bakarak sordu.

Burnundan nefes alıp gözlerini devirerek acı çekiyormuş gibi yaptı... "Görünüşe göre berabere kaldık, *Donny*."

"Ya da..."

"Donatella," diye tısladı Ethan'ın sesi üstümde.

Birbirimizi bırakarak ikimiz de ayağa kalktık.

"Sevgili kardeşim?" Ethan, doğal olmayan sakın ses tonundan öfke damlayarak konuştu. "Bu da kim?"

Ben de bunu bilmek istiyordum! Ama söyleyemezdim, bu kadar ilgi üzerimizdeyken olmazdı. Bir şekilde güvenliğimizi aşıp evimize giren rastgele bir deliyle dövüştüğümü ve onu öldürmediğimi öğrenirlerse aptal gibi görünecektik. İşte zaman ne dediğini hatırladım.

Beata Veronica Negroni da Binasco Kız Okulu Kraliçesi.

Ethan yavaşça, "Dona," diye tekrarladı.

"Eski bir sıkıntı," diye cevap verdim, gri gözlü garip adama bakarak.

Bileğini ovuşturarak kaşlarını çattı. "*Donny*, o zamanlar seni reddetmiş olmam beni-"

"Beni reddettin mi?" İnanamayarak nefes nefese kaldım. Gerçekten aklını kaçırmıştı ve ben ölmek istiyordum.

"Ben de öyle hatırlıyorum-"

"Belli ki kafanı kontrol ettirmen gerekiyor!"

"Gerçekten, bu yüzden mi on yıl sonra bana silah çektin? Eğer beni reddettiysen, kızgın olanın ben olmam gerekmez mi?"

Şaşkınlık içinde ona baktım. Söylemeyi düşünebildiğim tek kelime "Ha?" oldu.

Onu tanı mıyordum! Ne sikimden bahsediyordu?

"Neyse ki kardeşimiz doktor, ikinizin de iyi olup olmadığını kontrol edebilir," dedi Ethan yine sesindeki o sahte kibarlıkla.

"Eğer öyleyse, öyle olmadıklarından emin olacağım," diye mırıldandı Wyatt, artık yerden kalkmıştı. Burnundaki kanı sildi, saçları darmadağınktı.

yanımdaki adama ters ters bakıyordu. Şimdi ne kadar kötü görüldüğümü merak ediyordum.

Daha da kötüsü, Bay Çılgın öne doğru eğildi ve omzunu okşayarak, "Üzgünüm *dostum*, seni orada görmedim. İyi misin?"

Hem Ethan hem de Wyatt aynı anda onun eline baktılar ve sonra tekrar ona döndüler, yüz ifadeleri aynıydı. Gülmek istedim; çok gülmek istedim çünkü bazen sanki aramızdaki ikizler gibiydiler.

İkisi de aynı anda tekrar bana baktıklarında başımı salladım ve etraflarımdan dolaştım, diğer herkesin iyi vakit geçirmeye devam etmek mi yoksa endişelenmek mi konusunda kararsız olduğunu çok iyi biliyordum.

"Bunun için çok üzgünüm, çocukluk arkadaşları insanı nasıl sinirlendireceğini iyi bilir. Lütfen brunch'ın geri kalanının tadını çıkarın." Onlara gülümsedim ve rahatladılar, sakın bir şekilde eve geri dönmeme izin verdiler.

Kaçamayacağımı biliyordum. Ethan ve büyük olasılıkla Wyatt beni takip edecekti ama ben diğer adamın kim olduğunu anlamak istiyordum. Beata Veronica Negroni da Binasco Kız Okulu'na gidiyordum ama babam kimsenin nerede olduğumu bilmediğinden emin olmak için insanlara başka bir okula gittiğimi söylemişti. Bilenler sadece babam ve büyükannemdi.

Hâlâ elimde olan silaha baktım... Kendimi kaybetmişim. Öfkem birçok kez beni alt etmişti ama hiçbir zaman bu şekilde, herkesin içinde olmamıştı.

Doğruca Ethan'ın çalışma odasına girdim, ahizeden telefonu aldım ama o sırada ahşap kapılar açıldı ve kardeşim, beyaz gömleğinde hâlâ benim kanlı elimin izi olan söz konusu adamla birlikte içeri girdi.

"Kimsin sen?" Tersledim.

Wyatt kapıyı arkalarından kapattı ve elindeki bıçakla kapıya yaslandı. Dikkatle çevirdi, beklerken bıçağın ucu parmağına batıyordu. Ethan öne çıktı, masasının kenarına oturdu ve ceketinden bir silah çıkardı. "Onun sorusuna hemen cevap vermelisin çünkü benim hiç sorum yok. İrlandalı ya da İtalyan olmadığınızı biliyorum ve bu yüzden evime davet edilmediniz-"

"İşte burada yanıyorsunuz," dedi karşıımızdaki adam kanepeye oturup ayaklarını sehpaye uzatırken.

"Ben asla yanılmam," diye karşılık verdi Ethan.

Kulaktan kulağa sıırttı. "Eminim büyükannen farklı düşünmek için yalvarırdı, değil mi Evelyn?"

Telefonunu cebinden çıkarıp sehpanın üzerine koyana kadar kiminle konuştuğundan emin değildim.

Tanıdık bir ses hoparlörden, "Ben olsam yapardım," dedi ve Ethan, Wyatt ve ben biraz daha dik durduk. "Son kontrol ettiğimde, Ethan, ev bana aitti, tabii beni ölüme terk etmediysen."

"I-"

"Evine hoş geldin Wyatt, keşke seni görmek için orada olabilseydim."

Wyatt yaklaştı. "Nana, ben-"

"Ama yine de en başından beri evden hiç ayrılmamalıydın. Telafi etmen gereken çok şey var. Umarım geri döndüğünde her şeyin sana teslim edileceğini düşünmüyorsundur?"

"I-"

"Ama en çok da beni hayal kırıklığına uğrattın, Donatella," diye devam etti ve ellerimin, ben küçükken sık sık yaptığı gibi, bana bir şalterle vurmuş gibi acıdığını hissettim. "Chicago'dan ayrıldığımdan beri çok şey oldu ve sen, benim tatlı torunum, bir kez olsun beni aramayı düşünmedin mi? Artık o kadar büyük bir kadın oldun ki benden tavsiye ya da yardım isteyemiyor musun? Her şeyi biliyor musun? Her şeyi kendi başına yapabilirsin, değil mi? Ben senin için çoktan öldüm mü?"

"Nana," dedik üçümüz de aynı anda.

"Chicago'da olmayabilirim, ama şunu bilin: Sizler daha babanızın gözlerinde bir pırıltı bile değilken, babanız daha bu ailenin bile değilken, ben vardım. Bendim. Babamı, kocamı ve oğlumu gömdüm! Sakın bana herhangi birinizin ölümün eşiğinde olduğunu söyleme Ethan. Ya da bu aileye ihanet ettiğinizi, Donatella. Ya da kim olduğunu unuttuğunu, Wyatt. Yoksa Tanrı yardımcım olsun, benim yanımda ne kadar küçük kaldığınızı gösteririm. Anlaşıldı mı?"

Hiçbirimiz bir şey söylemedik. Aklımıza gelse bile, babamız mezarından kalkıp hepimizin ağzını burnunu kırabilirdi.

"Sözümü geri alıyorum Evelyn, sen gerçek bir gangstersin," diye kıs kıs güldü kanepemizdeki yabancı, Ethan'ın kajularını mutlu bir şekilde ağzına atarken.

Çenemi yana doğru kırdım ve telefona doğru tatlı tatlı konuştum, "Nine, kim bu yabancı kişi, neden evimizde ve onu şimdi öldürebilir miyim?"

"Özür dilemek yerine soru mu soruyorsun?" diye karşılık verince dudağımı ısırđım. "Özür dilemek için çok mu büyüksün? Hem de aile toplantısında. Bunu nasıl yaparsın? Aklını mı kaçırdın sen?"

Birinci vuruş, diye düşündüm, telefonu Wyatt'a uzatırken. Telefonu ona doğru ittiğimde bana deliymişim gibi baktı. Bana dişlerini gıcırdattı.

telefonu almadan önce.

"Büyükanne," dedi Wyatt tüm çekiciliğiyle, "arayamadığım için çok üzgünüm; çok meşguldüm! Ethan'ın hayatını kurtardım ve sonra-"

"Yine de hizmetçilerle oynayacak zaman bulabildin mi? Evdeki kadınların senin oyuncağın olmadığını sana kaç kere söyledim?!"

Wyatt ağzını kapatıp başını sallarken telefonu Ethan' fırlattı, o da nazıkçe yakaladı. *İkinci ıska.*

"Büyükanne," dedi kayıtsızca, "?" "Arasaydın bilirdin," diye karşılık verdi.

Ethan başıyla onayladı. "Biliyordum ama sana bir süre temas kuramayacağımı söylemiştim."

Faul.

"Boston'dan ayrılmadan önce beni arayacağını çünkü bazı bilgilere ihtiyacın olduğunu söylemiştin. Şu anda neredesin?"

Ethan yüzünü buruşturdu. "Chicago, ama artık bilgiye ihtiyacım yok. Plan değişti, ben de senin biraz daha dinlenmene izin vereyim dedim."

Faul iki.

"Bana çok fazla dinlenmememi yoksa öleceğimi söyleyen sen değil misin? Dürüst olmak gerekirse Ethan, incindim; sen genellikle böyle şeylerin üstesinden gelirsin. Sana ve Ivy'ye olanlardan sonra daha da çok incindim."

Durakladı, yabancıнын kanepeden küreye doğru ilerlemesini, onu kaldırmasını ve kendisi için bir viski çıkarmasını izledi. İçeride bir şeyler aramak için etrafına bakındı, sonunda bize baktı, hoşnutsuzdu. "Buz nerede?"

"Bir kürenin içinde neden buz olsun ki?" Wyatt sinirlenerek sordu.

"Neden bir kürede viski var da konyak yok?" diye sordu aynı sinirli sesle. "Açıkkası, bu bir küre değil, bir bar. Zevksiz ya da diğer insanları kötü viski içmeye zorlamaktan hoşlanan biri tarafından bir bar. Her iki durumda da, bundan şikayet etmemeye ve bana verileni kabul etmeye çalışıyorum. Ancak, bir barda hiç buz olmadığında bunu yapmak oldukça zor..."

Kaşlarımın seğirdiğini hissettim ve onu pencereden atması için dua ederek Ethan'a baktım.

"Gabriel, viskinin buza ihtiyacı olmadığını sana kaç kere söylemem gerekiyor?" Büyükannemiz telefonda sordu.

Kaşlarını çattı ve bardağı kendisi için doldurdu. "Bana kaç kez söylemen gerektiğinden emin değilim. Ama eminim bana milyon kere daha anlatacaksın,

Sen sonsuza kadar yaşamayı planlıyorsun ve ben de insanlar bana viski ikram etmeye devam ettiği sürece viskimi buzla içmeyi planlıyorum."

"Kimse sana bir şey teklif etmedi." Ethan yine de sakince konuşmayı başardı ve Gabriel olduğunu tahmin ettiğim adam dönüp ona baktı.

"Biliyorum, kabalık ettiniz, bu yüzden kendime yardım ettim ve konuda olay çıkarmadım. Ancak misafirperverliğinizdeki tüm eksiklikleri belirtmemi tercih ederseniz, bunu yapabilirsiniz."

Ne be? Neredeydim ben? Ne zaman Alacakaranlık Kuşağı'na gittim?

Ethan telefonu tekrar dudaklarına götürdü. "Büyükanne, bir kez daha soruyorum, bu kişi kim ve sizin için ne kadar önemli?"

"Adı Gabriel ve kısa bir süre için konakta kalacak. Odasını hazırlamaları için personele haber verdim bile."

"Teşekkür ederim Evelyn," dedi Gabriel, Ethan'ın önüne geçip telefonu elinden alarak. "Bana karşı çok tatlısın... Keşke elli yaş daha genç olsaydın."

"Ah," diye sızlandı Wyatt ve arkasını döndü.

"O zaman bile olmaz. Torunlarım tarafından öldürülmemek için elinden geleni yap-"

"Yani onu öldürebilir miyiz?" Ona sordum ve o da bana ters ters baktı.

"Güle güle Evelyn. Rahat uyu; eminim torunların bir misafirin yanında nasıl davranacaklarını biliyorlardır," dedi ve telefonu kapatmadan önce bir yanıt beklemedi. "Seni kurtardıktan sonra böyle mi hissediyorsun?"

"Beni kurtardın mı? Neyden?"

"Sende seçici hafıza bozukluğu var gibi görünüyor," diye tersledi beni. "Delirdin, elinle bir bardağı kırdın ve sonra gömleğimi tuttun, sadece bana silah çekmek için... ve doktorun yardım etmedi. Burnun için değil, onun eli için endişelenmen gerekmiyor mu?" Bu yorumu Wyatt' yöneltti. "O senin kız kardeşin, değil mi?"

Konuyu açtığı an, sanki engellemiş olduğum acının kapısını tekmelemiş gibiydi. Hâlâ kanamakta olan elime baktım, küçük cam parçaları elime saplanmıştı. Wyatt hızla hareket ederek Gabriel'den viski bardağını aldı ve yaranın etrafını sarmak için bir peçete almadan önce elime döktü.

Yandığında sıçradım ve şimdi beni izleyen gri gözlere baktım.

Biz.

"Gabriel ne?"

"Affedersiniz?" diye sordu.

"Soyadınız nedir?"

"Benim yok." Sırıtarak ayağa kalktı ve ekledi. "Beni bir Yunan Tanrısı gibi düşünün, trajedinin nasıl gelişeceğini görmek için buradayım."

Kapıya doğru yürümeden önce bana göz kırptı, ama o gitmeden önce Ethan ona seslendi: "Tanrı, insan ya da canavar, eğer bir daha ailemden birine elini sürersen ya da silah çekersen, seni sıcak viskide kendim boğarım."

Bu, çoğu insanın Ethan'dan geri adım atması gerektiğini bildiği bir andı, ancak Gabriel sadece eğlenmiş görünüyordu, "Demek bir Shakespeare adamısın... Bildiğim iyi oldu."

Bu şekilde gitti ve kapı arkasından kapandığında Ethan bana doğrudan, "Sana daha önce ne dedi? Herkesin içinde böyle soğukkanlılığını kaybetmek sana yakışmıyor."

Ben cevap vermeyince Wyatt konuştu: "Belli ki bizi kızdırmak istemiş. Her neyin peşindeyse... Nana güveniyor olsa bile ben ona güvenmiyorum."

"Belli ki," diye mırıldandı Ethan, bara doğru geri yürürken. "Viski içen her erkek deli olmalı."

Wyatt kıs kıs gülerek elimi kontrol etti ama ben bir şey söylemedim. Büyükanneimin yarı yanmış aklından neler geçtiğinden emin değildim ama içimden bir ses bu *Gabriel*'in görüldüğünden çok daha tehlikeli olduğunu söylüyordu. Yoksa sadece bana ve kardeşlerime değil, büyükanne de nasıl bu kadar kolay karşı koyabilirdi; ya canavarlarla birlikte olmaya alışkındı ya da kendisi de bir canavardı. Ve ikincisi olmalıydı çünkü kimse ailem kadar kötü değildi; sadece Gabriel henüz bunu bilmiyordu. O cahildi ve ben onu aydınlatacaktım.

"Nana'nın bizi bir seri katille yaşamak zorunda bırakacak kadar sinirleneceğini düşünmüyorsunuz, değil mi?" Kısmen şaka yaparak sordum ama ikisi de gülmedi.

Wyatt Ethan'a, "Onu öldür ve sonra özür dile," diye önerdi.

Ethan başını salladı, "Biz körü körüne öldürmeyiz kardeşim. Onun kim olduğunu ve Büyükanne'yle bağlantısını öğreniriz... sonra da onu öldürürüz."

Ailemizin yabancılarla iyi geçinmemesinin bir sebebi vardı. Her şeyi mahvettiler.

GABRIEL

"İlk gün nasıldı?"

"Bana silah çekti ve sanırım iki kaburgamı zedeledi," dedim duştan çıkarken, saçlarımı kurulamak için havluyu kullanırken. Bacaklarının boynumda bıraktığı kırmızı izleri fark ettim. "Tüm bunlar çıplak elleriyle bir şampanya bardağını kırdıktan sonra oldu... Yani beklediğim kadar kötü değil."

"Neden? Seni vurmadığı için mi?"

"Kesinlikle," diye cevap verdim, yansımamı görebilmek için camdaki buharı temizlerken. "Şu andan itibaren, beni vurmadığı her günü kazanmış sayıyorum."

"Bu düşük bir çıta."

"Yine de oğlunuzun yerden daha yüksek," dedim telefonu tezgahtan kaldırıp dudaklarıma yaklaştırarak, "Kalçadan bir kurşun, doğru mu?"

"En azından onu vurmadan önce öpmüştü," diye düzeltti beni.

"Eminim gurur duyuyordun Evelyn," dedim soğuk bir şekilde. "Ama ben zaten geçen ayı kenarda bekleyerek geçirdim. Beklemekten bıktım; bana vaat edilen şeyi alıyorum."

"Sana bir fırsattan başka bir şey vaat edilmedi. Torunum geri kalanı için seni çalıştıracak." Telefonu yüzüme kapattı ve ben sırtımdan kendimi alamadım. Yaşlı kadın, binlerce mil ötede yatakta yarı ölü yatarken bile ısıırıyordu.

Görebildiğim kadarıyla tüm Callahan kadınları aynıydı: güzel ve tehlikeli. Ancak Donatella... Elimi çeneme koyarken sırtımdan kendimi alamadım. Hem fiziksel hem de zihinsel olarak savaşılabilen, biraz acı çekmekten korkmayan ama hepsinden önemlisi hayranlık uyandıracak kadar güzel olan bir kadını seviyordum. Onu kucağıma aldığımda vücudunun kıvrımlarını, teninin sıcaklığını, Akdeniz zambakları gibi koktuğunu hissettim... Onu öpmüş olsaydım, çok farklı bir şekilde olay çıkarırdık.

Gün henüz bitmedi.

DOKUZ

"Beni ya seversin ya da .
Kendimi sevmeyi öğrenmem yirmi
küsür yılımı aldı,
Başka birini ikna etmek için o kadar
zamanım yok."
~ Daniel Franzese

OceanofPDF.com

DONATELLA

Saçlarımı bir süredir düzleştirmemiştim, bu yüzden sonunda bıraktığımda kalın bir bukle karmaşası oldu. Yarın profesyonel olarak yaptırana kadar öylece bırakabilirdim, ancak bu akşam uzun zamandır ilk aile yemeğimiz vardı. Ayrıca bir de misafirimiz vardı.

"Ne giyeceğim diye endişeleneceğin günü göreceğimi hiç düşünmezdim..."

Aynamdan başımı kaldırıp kapıya baktım; dar pembe pantolonu ve koyu mavi V yaka bluzuyla Nari duruyordu, boynunda tek bir altın çubuk kolye vardı. Yanında sarı beyaz diz üstü çiçek desenli bir elbise giymiş olan Helen kaşlarını çatmış beni aşağı yukarı süzüyordu.

"Gabriel için güzel görünmeye mi çalışıyorsun?" Helen sordu.

"Güzel görünmeye *çalışmıyorum*, bunu doğal olarak yapıyorum," diye düzelttim onu, aynaya dönüp saçımı tararken. "Amacım güzel görünmek değil; onun bana yaklaşmak istemesini sağlayacak bir görünüme ihtiyacım var."

"Onu baştan çıkarmak mı istiyorsun?" Nari yanıma geldi ve solgun yüzü aynamın yansımada belirerek sordu. "Biraz erken değil mi?"

"Burada olmasının bir nedeni var," diye tersledim onu, sözünü daha fazla uzatmadan kestim. "Ve bunun iyi bir sebep olmadığına eminim. Ondan ne kadar çabuk kurtulabilirsem, peşinden gelen bok fırtınasından da o kadar çabuk kurtulabiliriz."

"Ama büyükannem onu kalması için davet etmedi mi?" Helen elinde birkaç elbiseyle aynanın yanına geldi ve onları vücuduma doğru tuttu. Beğendiği bir tanesini bulduğunda önümde tuttu ve "O kadar tehlikeli olamaz, eğer o-" dedi.

"Belki onun hakkında bir şey biliyordur?"

"Dona," diye alay etti Nari, bana Marco'nun ölümünde bir terslik olduğunu söylediğim zamanki Tobias'ı hatırlatarak. Helen'in elinden elbiseyi alarak Nari'nin yüzüne döndüm ve kahverengi gözlerinin derinliklerine baktım.

"Bana mı gülüyorsun?" Ona sordum.

Nari kaşlarını kaldırdı ve daha dik durdu. "Hayır, sadece inanmakta zorlanıyorum-"

"Bu senin ilk hatan," diye cevap verdim soğuk bir şekilde. "Şimdiye kadar hiçbir şeye inanmak senin için çok zor olmamalıydı."

"Güvenebileceğin biri varsa o da Evelyn'dir," diye cevap verdi.

Yaklaştım, o kadar yakındım ki nefesini hissedebiliyordum, "Ben. Kendim. Ve ben. Güven çemberim bu kadar geniş. Büyükannemin bize zarar verecek bir şey yapmayacağından neredeyse yüzde yüz eminim. Ancak bir şeyler sakladığından da eminim... Buradan ayrıldığında ölümün kıyısındaydı ve o zamandan beri tek kelime etmedi. Şimdi, aniden, bir adam onun isteği üzerine evimize geliyor! Neden? Cevap yok. Kim o adam? Cevap yok. Burada ne işi var? Yine cevap yok. Ve benim bunu sorun etmem mi gerekiyor? Sikeyim hayır. İçgüdülerim bana bunun onun açıkladığından daha büyük olduğunu söylüyor. Ne kadar büyük, emin değilim. Ben de bunu planlıyorum... Tabii bana gülmeyi bırakırsan?"

Gülümsedi ve başını salladı, "Seni aşağıladıysam özür dilerim kuzen." "Affedildin kuzen," diye gülümsedim.

"Aşağıda görüşürüz."

"Elbette," dedim aynı kibarlıkla ve başka bir şey söylemeden gitmek için döndü. Aynaya döndüğümde Helen'in kahverengi gözlerinin bana dik dik baktığını gördüm. "Evet?"

"Bu sabah seni bu kadar üzecek ne söyledi bilmiyorum," dedi bana başka bir kıyafet vermek için yaklaşırken. "Ama bu onun hatası değil, yani bu saçmalığı hak etmedi."

"Mükemmel, teşekkür ederim," diyerek siyah saten şalı elinden aldım ve kıyafetleri havaya kaldırırken yaptığı yorumu görmezden geldim. "Siyah gerçekten benim rengim."

Bu konuda konuşmayacağımı bildiği için başka bir şey söylemedi. Onun yerine küçük çantasını aldı ve kapıdan çıktı. Kapı kapandığında derin bir nefes aldım ve başımı tavana doğru eğdim. Beni kötü adam, öfkeli kaltak olarak görmeleri çok kolaydı.

"Senin asla Ceann na Conairte olman gerekmiyordu."

"Öyleyse neden duvara kafa üstü çarpıp duruyorsun?"

"Acıdan zevk alıyorsun."

Sözleri benimde gezinen karıncalar gibiydi, her yanıma sardılar ve ne zaman onlardan kurtulmaya çalışsam geri geldiler. Bütün gün boyunca tek düşünebildiğim oydu. O'Phelan bize uyumaya gittiğini haber vermişti; anlaşılan jetlag olmuştu. Buna bir de tuhaf aksanı eklenince, Amerika'dan gelmediği ve buraya yeni geldiği anlaşılıyordu. Ethan onun hakkında hiçbir bilgi edinememişti. Ne Helen ne de Jackal, ki bu hiç duyulmamış bir şeydi. Belki de büyükannem onun gerçekte kim olduğunu saklıyordu ve bu da onu daha da tehlikeli yapıyordu.

Bizim hakkımızda her şeyi biliyordu.

Büyükannemin koruması altındaydı.

Ve onun hakkında hiçbir şey bilmiyorduk... *şimdilik*, diye kendime hatırlattım. Soyundum, saten tulumu giydim, şort kalçamın ortasında duruyordu; çaba harcamamışım gibi görünecek kadar rahat ama dikkatini çekecek kadar seksiydi... Bunu yaptıktan sonra "acıdan zevk alıp almadığını" görecektim.

Hiç vakit kaybetmeden yatağımın etrafında döndüm ve banyoya gitmeden önce en sevdiğim altın bantlı siyah topuklu ayakkabılarımı aldım. Makyaj yapmayı tamamen atladım ve sadece dudak kremi sürdüm. *Çok belli edemezdim.*

Saçlarımı dağınık bir at kuyruğu şeklinde geriye atarak odamdan çıkmadan önce sadece cep telefonumu almak için durdum. Ben dışarı adımımı atar atmaz, o da dışarı çıktı; üzerinde büyük boy gri bir kazak ve dizlerine kadar inen gri bir spor şortu vardı. Yuvarlak çerçeveli klasik bir gözlük takmıştı ve elinde asansöre doğru yürürken kafasını kaldırmadığı kırmızı bir kitap vardı. Sessizce beklerken, kapılar açıldığında binerken onu şaşkınlıkla izledim. Kapılar kapanmaya başladığında nihayet bana baktı.

"Biraz fazla giyinmişsin, sence de öyle değil mi?" Aynen böyle, kapılar kapandı ve söyleyecek sözüm kalmadı. Bu yalandı. Söyleyecek sözüm vardı. Aslında üç tane.

"Git kendini becer."

GABRIEL

Gözlüklerimi yukarı kaldırarak burnumun kenarını sıktım ve onun görüntüsünü aklımdan çıkarmaya çalıştım. Bacakları çok uzundu ve o kıyafet! Eğer bu sadece çok ince bir elbise değil de bir kıyafet olarak kabul edilebilirse... Vücudunun tüm hatlarını rahatlıkla görebiliyordum.

En azından ondan etkilendiğini biliyorsun, diye düşündüm, mantıklı olmaya çalışarak. Şehvet iyi bir şeydi. Şehvet iyi bir başlangıç noktasıydı... ancak bu sadece *benim* başlangıç noktamdı. Henüz ondan bu duyguyu almamıştım; tek aldığım öfkeydi. Öfkeyle çalışabilirdim; tutkunun sadece bir adım ötesindeydi. Biraz dizginlenmesi gerekiyordu. Onun hakkında uyarılmıştım. Donatella Callahan nasıl bir siren gibiydi, güzelliği o kadar büyüleyiciydi ki erkekleri kendine çeker ve onlar farkına bile varmadan onları derinlere çekerdi. Eminim benden önceki erkekler, daha küçük erkekler, onun tuzağına kolayca düştüler, onunla birlikte olma düşüncesi

ölüm riskine değerdı. Öte yandan, ben daha aşağı bir adam değildim ve onun görünüşü uğruna savaştığım her şeyi kaybetmeye değmezdi. İstedığımı elde etmek için ona ihtiyacım vardı; nasıl görüldüğü önemsizdi... *ama lanet olsun, kendini tutmuyordu.*

"Daha ilk gün," diye fısıldadım kendi kendime, asansörden inerken. Artık okumaya konsantre olamadığım kitaba tekrar baktım. Bir yanım beni ağına nasıl düşürmeye çalışacağını, oyununu nasıl oynayacağını görmek istiyordu ama bunun için zamanım yoktu.

Önce çalış, sonra oyna.

Yemek odasına ulaştığımda yaşlı uşak bana "İyi akşamlar efendim," dedi. Kitaptan başımı kaldırıp başımı salladım ve içeri girmeden önce ona teşekkür ettim.

Orada, masanın başında oturan, birçok engelimden sadece biriydi. Üç parçalı koyu renk bir takım elbise giymiş, siyah kravatlı, elinde bir bardak buzsuz viski, Ethan Callahan'dan başkası değildi. Tıpkı onunki gibi yeşil gözleri beni bir aşağı bir yukarı süzüyordu.

"Biraz az giyinmişsin, sence de öyle değil mi?" Yumuşak ama kararlı sesi arkamdan soru sordu.

Masanın etrafına göz gezdirdim. En büyük erkek kardeşinin solunda sarı saçlı, mavi gözlü, beyazlar giymiş karısı durmuş meyve suyu kutusunu yudumluyordu. Onun yanında kıvrıcık kahverengi saçlı Afro-Amerikalı bir kadın ve onun yanında da omuz hizasında siyah saçlı Asyalı-Amerikalı bir kadın duruyordu. İki numaralı engel Wyatt, sabah giydiği takım elbiseyi giymişti ama ceketı yoktu. Gözlerini benden ayırmadan ekmeğinden bir ısırık aldı.

Ethan başıyla Donatella'nın yanındaki yeri işaret ederek, "Lütfen oturun," dedi.

"O'Phelan," diye seslendi ben yerime oturduğumda. Uşak, yanında ekmek olan bir kase kalın ve zengin çorba taşıyarak yanıma geldi. "Umarım bir şeye alerjiniz yoktur?"

Sırıttım, başımı salladım ve kitabımı masanın üzerine koyarak ona baktım. "Değilim, ilginiz için teşekkür ederim."

"Bu eşim Ivy, kuzenlerim Helen ve Nari." Hepsine baktı. "Ama eminim bunu zaten biliyorsunuzdur."

"Öyle mi yaptım?" Karısına bakmadan önce umursamazmış gibi davrandım. "Senin gibi güzel bir kız nasıl oldu da onun gibi bir adamla birlikte oldu?"

"Evelyn seni hapisten kaçırmadı, değil mi?" diye sordu onun yerine.

Ethan hariç hepsi başını salladı. "Neden? Mahkumları eve sık sık getiriyor mu?"

"Mahkûm 974024-041, tanıştığımıza memnun oldum," diye kendi kendine güldü Ivy.

"Ben de bu kadar güzel olmanın federal bir suç olmadığını sanıyordum," diye cevap verdim ona göz kırparak.

"Değil; ama sarhoşken bir dansçıyı ezmek öyle," diye araya giren Donatella, Ivy'nin tekrar konuşmasına fırsat vermeden ekmeği koparıp çorbasına batırdı.

"Ivy," diye kaşlarımı çattım, hâlâ tüm dikkatimi ona veriyordum, "öyle olmadığını söyle." ", "diye cevap verdi, öncekinden daha az coşkulu, gözleri Donatella'da

ona ilgi göstermeyi reddetti. "Yine de ben değildim. Ben masumdum."

"Anahtar kelime masumdu." Donatella nefesinin altında usulca mırıldandı.

Karşımdaki diğer iki kadına bakarak, "Siz de haksız yere hüküm giymiş suçlularla mı evlisiniz?" diye sordum.

"Bekâr," dedi Helen.

"O bir-"

"Sizi ilgilendirmez," diye sözlerini kesen Wyatt bana ters ters bakarak, "Neden kendimizi ya da ailemizi bir yabancıya açıklayalım ki?" dedi.

"Sadece sohbet ediyoruz," dedim ekmeğimi koparıp tabağa batırarak. "Yoksa hepiniz akşam yemeklerinizin düşmanca olmasını mı tercih edersiniz?"

Ethan sandalyesine yaslanarak, "Gitmekte özgürsünüz," dedi. "Eğer hoşunuza gitmeyecek kadar düşmanca davranırsak."

Bu ailenin etrafında neredeyse benimki kadar yüksek duvarlar vardı. Büyük bir sevinçle yemek odasına bir sessizlik çöktü. Gözlerinin üzerimde olduğunu fark etmemiş gibi davranmaya çalıştım ama bu, gecenin bir yarısı aslanların inine girmek gibiydi. Kitabıma , sessizce yemek yerken Donatella'nın istediğimden daha fazla farkında olarak okumak için geri kaldırdım. Bela olan kadınları fark etmek çok kolaydı; sadece hayatınızı zorlaştıracak kadınları. Donatella'nın böyle bir kadın olduğu açıktı. Sorun ailesi değil, kişiliğiydi; söyleyebildiğim ve duyduğum kadarıyla... Her an patlamaya hazır bir saatli bomba gibiydi.

Evelyn bana sadece iki tavsiyede bulunmuştu: Onu olabildiğince çabuk etkisiz hale getir ve asla seni kontrol ettiğini düşünmesine izin verme. Yaşlı kadın torununun beni öldürebileceğinden gerçekten endişeli görünüyordu.

"Hmh," diye kendi kendime kıs kıs güldüm, bu da onun yanımda sertleşmesine neden oldu. "Ethan," diye yumuşak bir sesle konuştu, yüzünde yine o iğrenç sahte gülümseme vardı güzel pembe dudaklar, bu sabah kendine izin verdiği gülüşe hiç benzemiyordu.

"Evet?" diye sordu.

Ona doğru baktı, "Son on dakikadır salata çatalımı ona saplamayı düşünüyordum. Lütfen bana onun kim olduğunu ve ne zaman gidebileceğini söyler misiniz?"

Sırıttım. "Bilmediği bir şeyi sana nasıl söyleyebilir ki?"

"Neden bilmiyorum?" Ethan sorguladı ve bana bakmadı, sadece Donatella'ya odaklandı.

"Eğer doğru bir cevap istiyorsan *Donny*, kaynağına gitmelisin."

"Donny?" Başını kadar hızlı bana doğru çevirdi ki, kendini incittiğinden eminim. "Benim adım Donatella ve senin o çirkin ağzından çıkan tek kelimeye neden güveneyim ki?"

Güldüm. "Çirkin mi? *Çok* sayıda kadın ağzımı tanımlamak için çok sayıda sıfat kullandı, ancak çirkin asla bunlardan biri değildi."

"Neden o 'sayısız' kadını bulup bizi rahat bırakmıyorsunuz?" diye tersledi.

"Beni çatal bıçakla tehdit ettiğinde seni yalnız bırakıyordum. Yani bir kez daha kendi yaptıkların yüzünden sinirlendin."

"Seni küçük bok parçası-"

"Kardeşini gasp etmek istediğin için sana aptal dediğim için hâlâ kızgın mısın?" Yüksek sesle ve mutlulukla söyledim. "İsim takmaya başvurmak biraz adice, sence de öyle değil mi?"

Çatalını o kadar sıkı tutuyordu ki büküleceğinden emindim. "Kapa çeneni. Ağzını. Ağzını." Dişlerinin arasından tısladı. "Yoksa ne-"

Ben konuşmamı bitiremeden çatalı kolumun hemen yanına *sertçe* indirdi; gümüşün tenimi sıyırdığını bile hissedebiliyordum. "Yoksa bir dahaki sefere ıskalamam."

Titriyor, beni ezmeye hazır bir boğa gibi burnundan nefes alıyordu. Elini uzatıp kazağımı onun öfkesinden kurtardım. "Gerçeği duymak senin için neden bu kadar zor-"

"Neden benimle sanki seni tanıyormuşum gibi konuşup duruyorsun?!" diye tersledi beni. "Sanki yakınmışız gibi konuşuyorsun ama değiliz! Eminim daha önce hiç kimseyle tanıştığım için bugünkü kadar sinirlenmemiştim. Bu yüzden daha önce tanıştığımızdan şüpheliyim!"

"Anlamama izin verin, şu anda sizinle konuşma tarzımın yakın olan insanların birbirleriyle konuşma tarzı olduğuna inanıyor musunuz?" diye sordum,

Buna gerçekten şaşırdım. "Konuştukça akli dengeni daha çok merak ediyorum."

Bir kez daha çatalını kaldırdı, ama bana saplayamadan bıçağı yakaladım ve gümüşler birbiriyle çarpışarak bıçağı engelledim.

"Bugün bana üçüncü kez hakaret ediyorsun-"

"Aklımı okuyamaman çok yazık." Ona göz kırptım, hala onu uzak tutmak için bıçağın arkasına güç uygulamak zorundaydım. "Öfkeden deliye dönmüş bir kadının kulağıma bağırmasını ne kadar istemediğimi bilirsin ama anlaşıma anlaşmadır."

Gözleri sıvı yeşil ateş gibiydi. Ne kadar çok bakarsam o kadar sıcak hissediyordum; bir volkandan aşağı bakmak gibiydi.

"Ne anlaşması?" Ethan sordu ve bir an için ailenin geri kalanıyla birlikte onun da hâlâ burada olduğunu unutmuştum.

Onu etkisiz hale getirmeyi hatırladım. Bu kadar ileri gitmek, bu yalanla başlamak zorunda kalmamayı umuyordum ama görünüşe göre hiçbirisi bana ihtiyacım olan boşluğu vermeyecekti. *Pekâlâ o zaman.*

"Annenle babanın ölmeden önce benimkiyle yaptıkları sözlü olan," diye yalan söyledim. Tamamen yalan değildi ama yeterince yakındı. Ailesinden bahsedince öfkesi geçmiş gibi göründü, kardeşi sorularıyla ilerlerken yavaşça geri çekildi.

"Ve bu?"

Doğrudan ona bakarak tek bir kelime söyledim: "Evlilik."

Wyatt yediği ekmeği boğazına tıkadı, öksürürken yüzü kıpkırmızı oldu. Uşak suyla geldi ama Wyatt sadece bana döndü. "Evlilik mi? Ne evliliği?"

"Senin huysuz, fevri, çılgık çılgıla bağırın kız kardeşin Donatella Aviela Callahan ile evliliğim."

Yüzünde herhangi bir duygu, hatta öfke bile yoktu. Sadece başını salladı. "Yalan söylüyorsun."

"Öyle olsaydım, neden büyükannen beni aramak ve sadece hoş karşılanmakla kalmayıp aynı zamanda hemen yanındaki odada bulunmamı sağlamak için kendini zorlasın ki?"

Ayağa kalktı, yumrukları iki yanında sıkılıydı. "Sen kim oluyorsun da benimle evleniyorsun?"

"Yanlıı soru." Sandalyemi geriye ittim ve ayağa kalktım. "Neden sadece sen diye sorman gerekirdi. Ailenin üç çocuğı vardı, neden sadece senin için bir evlilik ayarlama zahmetine katlandılar?"

Dondu kaldı; yeşil gözleri kocaman açılmıştı ve bana değil, içime bakıyordu.

"Bilmiyorum." Cevap vermedi. Arkasından bir canavar gibi yükselen Wyatt, sanki beni canlı canlı deşmek istiyormuş gibi dik dik bana bakıyordu. "Bilmiyorum. Umurumda da değil. Ailem öldü. Onların fikirleri ve istekleri artık önemsiz. Ancak burada olsalardı, kız kardeşimle bu şekilde konuştuğun için senin derini yüzerlerdi. İyi ki hayattayım ve bıçaklarla aram iyi."

"Derini yüz o zaman," dedim ve bıçağımı ona fırlattım, o da kolayca yakaladı. "İşin bittiğinde ben hâlâ burada olacağım. Kız kardeşin hâlâ burada olacak ve aramızdaki anlaşma da öyle."

Ayağa kalktı, ikimizin arasında durdu ama yüzü bana dönüktü. Daha önce olduğu kadar öfkeli değildi; şimdi sakindi, mevcut durum göz önüne alındığında fazla sakindi. "Anlaşma falan yok. Ben yirmi altı yaşıdayım. Evleneceğim kişiyi ben seçerim, ailem değil. Büyükannem değil."

"Evet," diye başımı salladım ve aynı sakinlikle konuşmaya devam ettim. "Seçtiğin son adamda işler nasıl gitti?"

Burnundan nefes aldı ama yine de kendini tutmayı başardı; "Hadi anlaşmayı bozalım, böylece cehenneme geri dönebilirsin."

"Anlaşmayı bozanın sen olduğunu anladığın sürece benim için sorun yok."

"I-"

"Dur." Ethan araya girdi ve ona verdiğim değerden çok daha zeki olduğunu kanıtladı. "Anlaşmayı bozarsa ne olacak?"

"Ne olacağı umurumda değil!" Onu tersledi. "Bu benim hayatım, sen-"

"Tüm anlaşmalarda bir tür teminat vardır. Anlaşmayı bozmanı istiyor, Donatella. Yani anlaşmayı bozman karşılığında alacağı şey, sana sahip olmaktan daha değerli. Sen *Ceann na Conairte*'nin tek kız kardeşisin, eski bir valinin ve iş dünyasının patronunun kızıydın. Üstelik güzelsin de... Akli başında hangi erkek sırf mizacını beğenmediği için bunu geri çevirir ki?" Bay Her Şeyi Bilen sorguladı ve onların dönüp bana parçalamak için sabırsızlandıkları bir av gibi bakmalarına neden oldu.

Bravo Ethan.

"Eee?" Wyatt sordu, Dona çığlık atmamak için elinden geleni yaparken bekliyordu. "İtalya," ben cevap verdim, ondan ona ondan kardeşine bakarken o oturdu rahatça masanın başına oturdu. "İtalya'daki tüm uyuşturucu rotaları; aldığım şey bu."

"Ha." Ethan şok içinde güldü. "Saçmalık. Benim ailem asla evimizden vazgeçmez-"

"Bu yüzden kız kardeşinin benimle evleneceğinden emindiler," dedim gözlüklerimi çıkarıp kitabımı elime alarak. "Ama dediği gibi, kiminle evleneceğine karar verecek yaşta ve ne seçerse seçsin destekleyeceğim. Yemek için teşekkürler."

Kapıya kadar gidemeyeceğimi biliyordum. Bu aile son sözü başkasının söylemesine asla izin vermezdi.

"Anlaşmayı bozarsanız ne olur?"

Ben de kardeşinin söylediklerini tekrarladım; "Sen *Ceann na Conairte*'nin tek kız kardeşisin, eski bir valinin ve iş adamının kızıydın. Üstelik güzelsin de... Akli başında hangi erkek sırf mizacını beğenmediği için bunu geri çevirir ki?"

Yüzlerindeki ifade muhteşemdi.

Dünyanın bu tarafında Callahan'lar şüphesiz en güçlü aileydi ama dışarıda başka güçlü aileler olmadığına inanıyorlarsa son derece cahillerdi.

Elimdeki kitabı açtım ve kaldığım yerden okumaya devam ettim... *Beowulf* tam bir klasikti; "Ejderha alevler püskürtmeye ve parlak evleri yakmaya başladı; herkesi korkutan sıcak bir parıltı vardı, çünkü aşağılık gök kanadı ardında canlı hiçbir şey bırakmayacaktı."

ON

"Vipera in veprecula est.
(Çalılıkta bir engerek var.)"
~ Bilinmiyor

OceanofPDF.com

ETHAN

Büyükanmem telefonda "Bu kadar erken arıyorsun; gerçekten sevdiğimi hissediyorum" dedi.

"Aşkın doğru kelime olduğundan emin değilim," diye cevap verdim, elimdeki telefona boş gözlerle bakan Dona'ya bakarak, başı yavaşça sallanıyordu... Doktor değildim ama yanındaki doktor onun şoka girdiğinden endişeleniyor gibiydi.

"Aşk her zaman doğru kelimedir." Kıkırdadı. Kaşlarımı kaldırarak, sırtarak öne eğilen Wyatt'a baktım.

"Nana, kafan iyi mi?" diye sordu.

"Lanet bir uçurtma gibi," diye cevap verdi. "Biliyordum. Bütün iyi şeyler hastanelerde."

Wyatt onun yanıtına kahkahalarla güldü, o da öyle. Gülmeyen tek kişi Dona'ydı. Onun terslemesine ve soğuk davranmasına alışkındım... ama bu ikisi de değildi. Sadece hissizleşmişti ve ben buna tanık olmaktan nefret ediyordum.

"Büyükanne, bu Gabriel görünüşe göre Donatella ile kendisi arasında ailelerimizin bir evlilik ayarladığına inanıyor."

"Buna inanıyor..." diye hıçkırdı. "Affedersiniz, çünkü bu doğru." "Yirmi altı yıl seninle, on sekiz yıl babamla yaşadım ve Bir kere bile kimsenin görücü usulü evlendiğini duymadım."

"Neden biri sana söylesin ki? Bunun seninle hiçbir ilgisi yok."

"Ben," diye fısıldadı Donatella. "Konu benimle ilgili, neden kimse bana söylemedi?"

Wyatt'ın yüzündeki gülümseme onun ne kadar incindiğini duyunca kayboldu. Dona'yı incitmek kolay değildi ama bunu başardığında, onunla birlikte herkesin canının yanmasına neden oluyordu.

"Eğer onunla evlenmek istemiyorsan, evlenme canım-"

"O zaman İtalya'daki rotaları o mu alıyor?" Gerçekten doğruyu söyleyip söylemediğini görmek isteyerek sordum.

"Doğru ya," dedi, sanki bu bizim aile mirasımız değil de sonradan aklımıza gelmiş bir şeymiş gibi. Annemin evi, kendi elleriyle inşa ettiği her şey! "Eğer Dona onunla evlenmek istemezse, o zaman İtalya'daki uyuşturucu akışını kontrol edecek. Yani hiçbir şey onunla birlikte girip çıkamaz-"

"Ne demek istediğini anlıyorum!" Ona ters ters baktım ve Wyatt başını sallayarak yüzünü buruşturdu. Onu geri getirmek için neden acı çektiğimi şu anda hatırlayamıyordum.

"Az önce bana sesini mi yükselttin?" diye sordu usulca.

Başımın yan tarafını ovuşturarak yavaşça nefes aldım. "Nana, annemin ya da babamın neden bir yabancıya böyle bir söz verdiğini anlamıyorum. Bu babamın İrlanda'yı vermesi gibi bir şey, hiç mantıklı değil."

"Bu mantıklı değil çünkü annenizin kim olduğunu unutuyorsunuz-"

"Bunu asla unutmayacağım," diye cevap verdim tereddüt etmeden.

"O zaman annenin tek bir sebep için her şeyini ortaya koyacağını biliyorsun-"

"Çocukları," diye cevap verdi Wyatt, hiç de yardımcı olmayarak. "Bütün dünya ya da biz söz konusu olsaydı, bizi seçerdi."

"Aynen öyle. İşte bu yüzden onun favorisiydin."

Ödülünü almak için bekleyen bir evcil hayvan gibi gülümsüyordu. Onu annemizin gözdesi yapan neydi? Görünüşe göre üçümüzden sadece Wyatt *anne* diyebilmişti ve o zamandan beri annemizin gözdesi olmuştu. Şimdi Wyatt'ın koca kafası yüzünden annemizin Dona ve bana babamıza ilk seslendiğimiz için duyduğu kin sonsuza dek pekişmişti. Annemiz de kızı gibi çok dar görüşlüydü.

"Hayır." Dona başını salladı ve dik oturdu. Gözleri yeniden bize odaklandı. "*Melody*'nin bizim için her şeyi riske atacağına eminim... ama bu sadece son seçenek olsaydı. Ve sadece hayatlarımız tehlikede olsaydı... Benim hayatım tehlikede değil, öyleyse neden herkesi riske atsın? Çünkü hiçbir şey kaybetmeyeceğinden emin... Benim de bunu kabul edeceğimden emin."

Tavana bakarken başını sallayarak acı acı güldü. "Mezardan bile hala bana işleri kendi istediği gibi yaptırmaya çalışıyor."

"Dona...tatlım."

"Nana, sen biraz dinlen; ben seni sonra ararım," dedi ve telefonu kapatıp masanın üzerine bıraktı. Ayağa kalktı.

"Ne yapacaksın?" Ona sordum.

Bir an için kapı koluna tutunarak başını öne eğdi. "Ben -Bir şeyler bulacağım." Aynen böyle gitmişti.

Bilmediğini söyleyecekti. Nasıl savaşılabacağını bilmiyor... Yardıma ihtiyacı vardı ama istemeyecekti... sonuna kadar inatçı ve gurur dolu.

"Gerçekten bilmiyor muydun?"

Öne doğru eğilmiş olan ve şimdi beni vurmaya hazır görünen Wyatt'a baktım, sesindeki tüm mizah kaybolmuştu.

"Ne?"

"Kız kardeşimizi onun için endişelenmemek için mi sattın?" diye sordu çenesini gıcırdatarak, gözleri öfkeliydi. "Yani, sana ihanet edeceğinden endişelenmene gerek kalmadı mı?"

"Büyükanneyi duydun-"

"Büyükannenin senin adına yalan söylediğini daha önce de gördüm ve duydum! Gabriel'i buraya getirenin sen olmadığını nereden bileyim? Ona ne söyleyeceğini sen söyledin ve Nana'nın ona kefil olmasını sağladın. Eminim Neal Amca ve Declan'ı bile ikna etmişsindir, sırf lanet planın gerçekleşsin diye."

Öfkeden titremesini engellemek için yumruğunu sıkmasını izledim. "O benim kız kardeşim-"

"Bu yüzden onu öldürmediğine eminim. Onun yerine, evlendirmek için rastgele bir dangalak seçtin!"

O anda onu tokatlamak istedim. "Çık dışarı Wyatt!"

"Yemin ederim, eğer bunun arkasında sen varsan-"

Ayağa kalktım, aramızdaki tek şey masamdı. Ve bu bile onun kıcını tekmelememi engellemeye yetmeyecekti. Kendimi sakinleştirerek masanın etrafından dolaştım ve onun önünde durdum. "Diyelim ki haklısın küçük kardeşim. Haklı değilsin ama diyelim ki sen haklısın ve ben kız kardeşimizi satıyorum. Beni durduracak gücün olduğunu nereden çıkarıyorsun? Senin ordun benim ordum. Son baktığımda, çoğu hala senin sorumluluklarından kaçan korkak küçük bir sürtük olduğunu düşünüyordu. Onlar için sen sadece şımarık küçük bir playboysun, benimle böyle konuşabilen küçük prensisin çünkü biz kan bağıımız var ve *ben* buna izin veriyorum."

Kravatını düzeltmek ve takım elbisesinin omuzlarının tozunu almak için uzandım ve ekledim: "İstedğin Tanrı'ya yemin edebilirsin küçük kardeşim. Ama güç olmadan yemin etmek hiçbir şeydir, bu yüzden ayını çalıştırmadan önce kendine bir tane alsan iyi olur."

Bileğime uzanıp onu sıkıca kavramadan önce bana ters ters baktı. "Ne istediğine dikkat et, ağabey. Benden daha iyi biliyorsun; bu ailede servet ikinci oğuldan yanadır... ve sen zaten

Bir keresinde ölümün kapısını çalmıştın. Ve bu *korkmuş küçük sürtük* hayatını kurtardı. Şunu bil, beni kızdırmak istemezsin çünkü bir orduya ihtiyacım yok. Sadece geri çekilip tüm kurşunları senin yemeni izlemem gerekiyor. O zaman insanlar yirmi altı yıl boyunca senin gölgede durduğumu bilecek; korktuğum için değil, kalkanı sevdiğim için... Oradan tıpkı büyükbabam gibi yükseleceğim. İkinci oğul. Onun ağabeyi de bir süre hüküm sürdü... ama onun adını kim hatırlıyor?"

Dona gibi Wyatt'ın da sinirimi bozmak için ne söyleyeceğini çok iyi bilme yeteneği vardı.

"Bileğimi bırakacak yoksa elini kırmak zorunda mı kalacağım?" Ona sabırla sordum. Geri çekildi ve kapıya doğru yöneldi. Tam kapıyı açarken ona bir kez daha seslendim. "Evine hoş geldin küçük kardeşim."

Dışarı çıkarken beni tersledi ve kapı kapandığında sandalyeme oturmak için geri döndüm. Arkamda kitaplığın gizli kapısından gelen küçük bir tıkırtı duyunca arkamı döndüm ve bana yaklaşıırken kaşlarını çatıldığını gördüm.

"Şimdi de kulak misafiri mi oluyorsun?" Masamın kenarına oturmak için öne doğru gelirken ona sordum. "Sana daha sonra söyleyecektim, Ivy."

"Biliyorum," dedi sarı saçlarını saçlarının arkasına tarayarak. "Tasadüfen oradan geçiyordum."

Bunun üzerine kaşlarım kalktı. Tasadüfen konağın içinden geçen gizli geçitten mi geçiyordu? "Daha iyi bir yalan düşünmek için zaman ister misin?"

"Hayır, sadece konuyu değiştireceğim." Gülümsemeye çalıştı ama yüzündeki endişeli ifade hâlâ oradaydı. "Wyatt, ikinizin de talihin ikinci oğlandan yana olduğunu bilmenizle ne demek istedi?"

"Büyükbabam ve babamın *Ceann na Conairte* olmamaları gerekiyordu. ikinci oğullardı, yani görevi devralması gereken ağabeyleri vardı. Büyükbabamın ağabeyi - Declan Amca'nın babası Killian - öldürölünce babamın ağabeyi geri çekildi ve babamın görevi devralmasına izin verdi."

"Yani, bu bir lanet-"

"İki kişi lanet sayılmaz," diye sözünü kestim hemen. Callahan laneti hakkında birkaç fısıltıdan fazlasını duymuştum ve bunları ondan duymamayı tercih ediyordum. "Öyle olsa bile, buna hazırlıklı olmam gerektiğini düşünmüyor musun?"

Gözlerini devirdi; "Tabii ki... Planın ne? Yani onu geri getirdin, belli ki onu öldürmeyeceksin."

"Belli ki." Wyatt'ı öldürmekten o kadar kolay bahsetti ki, sanki bu düşünce aklından yeni geçmiş gibiydi.

"Yani..." diye bastırdı.

"*Audentes fortuna iuvat ve omnia vincit amor.*" Anlamadığı için sinirlenerek bekledi. "Talih cesurdan yanadır ve aşk her şeyi fetheder..."

". "

"Merak etme, yapacaksın," dedim, elini tuttum ve nazikçe kucağıma oturması için çektim.

Saçlarımı usulca geriye doğru taradı; "Bu Gabriel denen adam hakkında ne yapacaksın? Seninle böyle konuştuğu için onu öldürmediğine şaşırdım."

Nefes alarak ellerimi beline koydum; "Onu öldüremem."

"Sen mi? Büyük Ethan Callahan birini öldüremez mi?" Nefes nefese kaldı, eğilip kaşıma ve yüzümün yan tarafına öpücükler kondurdu. "Ben de senin çok güçlü olduğunu sanıyordum."

"Öyleyim," diye cevap verdim. Onu böyle görmek beni hafifçe gülümsetti. "Ama?"

Gözlerimi kapatarak boynumu emen dudaklarının tadını çıkardım, "Ama beni yaratan insanlar da öyle."

Üzgün bir şekilde hareketlerine ara verdi ve doğrulduğunu hissettim. Gözlerimi açtığımda onu bana bakarken buldum. "Onu ailen yüzünden öldürmüyorsun değil mi?"

Başımı salladım; "Anne ve babamı izleyerek bu hale geldim. Her zaman plan yaparlardı, aylar, bazen yıllar süren planların temellerini atarlardı. Dünyadaki onca erkek arasından bu Gabriel'i seçtiler. Annemin bunu yapması, kabul etmesi ve babamın da bunu onaylaması... Demek ki tüm seçenekleri tartmışlar ve onun o olduğuna karar vermişler."

"Ne için?"

Güzel soru. "Babamı tanıyorum, Donatella'nın mutlu olmasını ve mümkün olduğunca rahat yaşamasını isterdi. Kendi başına yapabileceği bir şey ama yine de Gabriel'in kendi serveti olmasaydı kabul etmeyeceğini düşünüyorum. Ama annem..."

"Dona'nın mutlu olmasını istemez mi?" Suratını astı. "Onu şahsen tanı mıyordum ama mektubundan hepinizi çok sevdiği anlaşıyordu."

Yine de annemin sevgisi farklıydı. "Annem..." Nasıl açıklayacağımı bilemediğim için durakladım. "Onun aşkı gelecekteydi."

"Ha?" Bana o pek çok surat ifadesinden birini yaptı.

Tekrar başımı salladım, acı bir sızı hissediyordum ve bu konuda konuşmak istemiyordum ama kendimi devam etmeye zorladım. "Annem bizi şimdiki ötesinde severdi. Bazen büyürken ona çok kızardık, bizi neden bu kadar zorladığını anlamazdık ve sonra bir şey olurdu ve bizi nasıl zorladığı için bununla başa çıkabilirdik. Bize her zaman istediğimizi vermedi ama her zaman ihtiyacımız olanı verdi... Sorun şu ki biz ihtiyacımız olduğunu fark etmeden önce verdi. Üçümüzün de böyle anları var..." Tekrar durakladım, boğazımın neden kadar çok yandığından emin değildim. Neden annem hakkında konuşmak beni böyle rahatsız ediyordu?

"Öyle anlar yaşadık ki... Sanki annemiz bize küçükken nasıl yapılacağını gösterdiği için bir şeyler yapabildiğimizi ya da yaptığımızı fark ettik. O zamanlar anlamadığımızda onunla kavga ederdik, özellikle de Donatella... Annemin onu daha az sevdiğini düşünürdü. Şimdi yetişkinler olarak annemizin bizi ne kadar sevdiğini, bizim için ne kadar ileri gittiğini görüyoruz... Ama ona teşekkür etmek için çok geç. Ona minnettar olduğumuzu gösteremeyiz."

İçimi çektim, doğruldum ve burnumun kenarını fırçaladım. Elleri yüzümün yan tarafındayken bana nazikçe bakarken tekrar ona . "Yani, soruna cevap vermek gerekirse, Gabriel'i seçti çünkü Dona'nın gerçekten istediği şeyi elde etmesinin en iyi yolunun o olduğuna inanıyor. Ben anneme güveniyorum. Bu yüzden ölmedi. Bu yüzden geri çekileceğim ve bu işin aralarında kalmasına izin vereceğim. Dona istese de istemese de."

"Kötü bir kardeş olup olmadığını bilmiyorum ama sen iyi bir evlatsın... ve daha iyi bir kocasın," diye fısıldadı ve ben daha düşünmeden dudakları dudaklarımdaydı; ve bir anda tüm benliğim gevşedi, o ağzımın içinde inlerken kollarımı ona doladım...

Gün geçtikçe Ivy benim en büyük zayıflığım haline geliyordu.

Bu beni Dona ve Wyatt hakkında meraklandırdı. Onlar da benim gibi romantik insanlardı ve kime aşık olurlarsa olsunlar bu onların zayıf noktası olurdu. Gerçi ikisi de bunu henüz bilmiyordu. Nasıl bilebilirlerdi ki?

Bu *Gabriel*'e her ne kadar güvenmesem de, İtalya'yı istemediğini biliyordum. Onu istiyordu; yoksa neden onun damarına basmak, yüzüne vurmak, ona meydan okumak ve sadece kendisini görmesini sağlamak için bu kadar uğraşsındı ki?

"Ah..." Sertçe ısırıldığı dudağımın bir kısmını yaladığında geri çekildim.

Yüzümün kenarlarından tutarak beni kendisine bakmaya zorladı;
"Düşünüyorsun ama beni düşünmüyorsun. Kes şunu!"
"Evet, Bayan Callahan." Sırıttım ve tüm dikkatimi ona verdim.

OceanofPDF.com

ON BİR

"Kurtlar beslenmeli ve koyunlar güvende tutulmalıdır."

~ Leo Tolstoy

OceanofPDF.com

DONATELLA

Yine o hissi yaşadım. Bir şeylerin ters gittiğini hissettim. Önümdeki bulmacanın önemli parçalarını kaçıırıyordum. Gabriel üç gündür evimizdeydi ve benimle ya da ailemle neredeyse hiç konuşmamıştı. Ethan'ın da benim de peşimizde insanlar varken gün içinde evden ayrılmıştı; bunun farkında olmalıydı ama bu onu rahatsız etmiyor gibiydi. Beni rahatsız eden nereye gittiği idi. İlk gün OC'ye gitmiş ve sabahdan kapanışa kadar gönüllü olarak çalışmıştı. Personel bu süre zarfında ne bir telefon açtığını ne de ortadan kaybolduğunu söyledi. Hepsi onun ne kadar nazik ve komik olduğunu ve yaşlıların onu ne kadar sevdiğini anlatıyordu. İkinci gün Morning Glory Hastanesi'ne gitmiş ve orada gönüllü olarak çalışmış, küçük çocuklara masallar okumuş, sonra da yaşlılarla Mahjong ve Boggle oynamış. Üçüncü gün en kötüsüydü. Koşuya çıktı ve sonra çimlerin üzerinde oturdu, bir ağaca yaslandı ve tüm gün boyunca kitap okudu.

Hiçbiri mantıklı değildi.

Beni isteseydi, bunu belli etmeye çalışırdı.

Eğer beni istemeseydi ve İtalya'yı isteseydi, beni kışkırtmaya ve anlaşmayı bozmaya zorlamaya çalışırdı. Ama bunların hiçbirini yapmıyordu. Sadece hiçbir şey yapmıyordu. Bir adamın evimize gelmesi, büyükannemin desteğine ve ailemin sözüne sahip olması ama hiçbir şey yapmaması akla yatkın değildi. Bu yüzden bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordum; sadece nereden bakmaya başlayacağımdan emin değildim.

"Hanımefendi, geldik," diye haber verdi şoför. Sağ tarafımdaki restorana baktım, Melody's Garden ismi cama kazınmıştı. Vale, dışarı çıkmam için kapımı hızla açtı.

"Hoş geldiniz Bayan Callahan," dedi çilli yüzlü adam, güneş gözlüklerini çıkarırken beni işaret ederek.

Bu eğlenceli olacak, diye alaycı bir şekilde düşündüm, benim için açılan ahşap kapılardan geçerken. İçeri girdiğimde, her zaman olduğu gibi, annemin İtalya'daki en sevdiği şehirlerden biri olan Verona'ya taşınmış gibi hissettim. Yemek salonuna giden duvarlar, şehrin kendisinden ithal edilmiş tuğlalardan yapılmıştı. Salonun sonu o kadar aydınlıktı ki, sanki hayatın sonundaki ışığa doğru yürüyormuşsunuz gibi görünüyordu. Gülüşüp kıkırdarken çıkardıkları yumuşak sesleri duyabiliyordum ve bu sesler yolun sonundaki ışığa ulaştığımda kesildi. Her zaman olduğu gibi, kendimi camdan başka bir yere bakamazken buldum.

tek görebildiğiniz parlak mavi gökyüzüydü. Yemek salonunun ortasında tuzlu su Roma tarzı bir çeşme vardı. Görünüşe göre, testiden su döken bir kadın heykeli anneme benzetilmek istenmişti... ama ben göremedim. Restoranın dört bir yanında mükemmel bir şekilde kesilmiş ve yönetilmiş çalılar vardı.

Nefes alarak gülümsedim; "Günaydın hanımlar."

"Günaydın, Donatella," dediler, ki bu biraz komikti. Sanki okul çocukları gibiydiler ve ben de onların öğretmeniydim... Hayır, komik değil

-Ne mutlu onlara. Hepsi çok daha yaşlıydı, en azından halkın gözünde çok daha önemliydi; biri valinin, diğeri belediye başkanının eşiydi ve yine de onlar bile Callahan Vakfı'nın aylık toplantısına gelmek zorundaydılar.

"Her zamanki gibi çok güzel görünüyorsun." Her zamanki gibi önce valinin karısı yanıma geldi. Kahverengi saçları omuzlarında kısa kesilmişti. Diğer hanımların önem sırasını belirlemek için ilk o geldi ve ben de onu durdurmam.

"Teşekkür ederim, Brigitte..." Elini uzattığında tutmak için uzandım ama durakladım... Hayır, sadece o değil, hepsi etrafıma baktı.

Arkamı döndüğümde Ivy'nin dar, soluk pembe bir elbise ve omuzlarından sarkan beyaz bir ceket giymiş olarak içeri girişini izledim. Altın sarısı saçları yumuşak dalgalar halinde omuzlarından birine dökülüyor, bej rengi el çantasını kolunun altına sıkıştırıyor, güneş gözlüklerini çıkarıyor ve toplanan kadınlara gülümsüyordu.

"Günaydın hanımlar," dedi ve kimse cevap vermese de kendinden emin bir şekilde bana doğru ilerledi.

"Dona, bensiz gitmişsin! Geç kalmaktan nefret ettiğini biliyorum ama dürüst olmak gerekirse... Kırıldım." Güldü ve koluma yapıştı. Ne yapacağımı bilemez bir halde ona baktım. Hayır... bu bir yalandı. Onu aya tekmelemeden önce beni bırakmasını söylemek istedim. "Bana bir iyilik yapar mısın?" diye sormaya cüret etti.

"Onlara geri çekilmelerini söyleyebilir misin?" Arkasındaki muhafızlara başıyla işaret etti... İçlerinden biri Greyson'ın ta kendisiydi. Bana başını salladı ama sonra Ivy'ye odaklandı. Fısıldadı, "Ethan korunduğumdan emin olmak konusunda çok katıdır. Ancak senin koruman yok, o yüzden benim de korumaya ihtiyacım yok."

Hayır. Onlara ihtiyacı vardı.

Onu benden korumak için onlara ihtiyacı vardı.

"Ivy, hoş geldin!" Nari onu kurtarmaya geldi, nazikçe sarıldı ve yanaklarından öptü. "Bugün gelebilme çok sevindim. Hâlâ dinlendiğini sanıyorduk."

"Balayından sonra o kadar dinlenmeye ihtiyacım var mı gerçekten?" Ivy gülerek beni bıraktı ve Nari'nin elini tuttu. "Aslında sözümü geri alıyorum."

Diğer kadınlardan birkaçı güldü ve sanki beni görmemiş gibi Brigitte benden önce davranarak Ivy'ye elini uzattı.

"Bayan Callahan, sonunda tanışabildiğimiz için çok mutluyum."

"Brigitte Orton." Ivy onun elini tuttu ve sıktı. "Dona'dan senin hakkında çok şey duydum. Geçen ayki bağışınız için teşekkür ederim; hastane için buna ve daha fazlasına ihtiyacımız olacağını kim bilebilirdi? Kocanız nasıl? Ethan yakında hep birlikte yemeğe çıkacağımızı söylüyordu."

"Ancak Ethan ve siz ikinizi vali konağında ağırlamamıza izin verirseniz kabul edeceğim." Brigitte saçlarını kulağının arkasına tarayarak gülümsedi.

"Ethan'ın zamanı olduğunda bakarım."

"Yaralandım." Belediye başkanının eşi Fatimah Gupta öne çıktı. "Davetiyem nerede?"

"Bayan Gupta, nasılsınız?" Ivy elini uzatarak sordu. Teker teker böyle devam etti, etrafındaki kalabalık büyüdükçe büyüdü ve beni gittikçe daha uzağa itti. Boğazımdaki yumrunun büyüdüğünü hissettim.

"*Ethan!*" Onu öldürecektim. Burası benimdi. Bunu biliyordu. Annem burayı bana bırakmıştı ve ben dört yıl önce devralana kadar büyükannem burayla ilgilenmişti. Dört lanet yıl boyunca burayı ben inşa etmişim! Neden kendimi dışlanmış hissediyordum ki? O neden buradaydı?

"Nefes al, Dona," diye fısıldadı Helen, aniden yanımda belirerek. "Gidemezsin ama-"

"Neden gideyim ki!" Nefesimin altında ona tısladım. "Vakıf benim."

Kolumu sıktı, kahverengi gözleri gözlerimi delip geçti; "Callahan Vakfı bir sonraki Bayan Callahan'a ait. O sen değilsin, Dona; Ivy. Bunu sen de biliyorsun. Bunu herkes biliyor. O yüzden biliyormuş gibi davran ve sinirlenme."

Şaşkınlıkla ona baktım ve sonra dudaklarımdan küçük, kısa bir kahkaha kaçtı. Koluna uzanarak ellerini üzerimden çektim.

"Bana nasıl davranacağımı ya da ne hissedeceğimi söylemene ihtiyacım yok. Bunu da diğer her şeyi hallettiğim gibi halledeceğim... kendi , " dedim ona,

Dönüp salonun ön tarafına, herkesi görmemizi sağlayan yüksek bir masa gibi önde duran ilk masaya doğru yürüdük. Bu masa Callahan kadınlarının yanı sıra vali ve belediye başkanının eşleri ile diğer hükümet ve iş dünyası eşlerinin de . Bir çeşit hiyerarşi. Mikrofonu elime aldım ve onlara nazıkçe seslenirken öfkemi yuttum.

"Hanımlar, hanımlar, eminim hepiniz Ivy ve kardeşimle öğle ya da akşam yemeği yemeyi çok istersiniz ama lütfen neden burada olduğumuzu unutmayalım. Callahan Vakfı bu şehre ve büyük devletimize yardım etmek için burada; bu sadece bizim çay saatimiz değil. Ivy," diye seslendim ve hafifçe bana döndü. "Lütfen oturun da başlayalım" diyerek ona bir sandalye çektim.

"Elbette, beni affet." Güldü, masaya doğru yürüdü, ancak onun için çektiğim sandalyeye oturmadı. Onun yerine cilalı pirinç ve kırmızı kadife Chiavari sandalyeye oturdu... bir zamanlar annemin olan sandalyeye. Bu toplantılar için tüm sandalyeler kırmızı kadifeydi. Ancak bu sandalye, yani annemin sandalyesi biraz daha büyüktü. Masanın başına yerleştirilmişti ve koluna annemin baş harfleri kazınmıştı.

Onu tokatlamak istedim ama bunun yerine oturduğu yeri fark etmemiş gibi davrandım. Helen ve Nari'ye baktım; "Lütfen, gelin oturun."

İkisi de gülümseyerek ve başlarını sallayarak masalara oturdular, Brigitte ve Fatimah da onları takip etti. Onlar ve diğer herkes oturduktan sonra dikkatimi sevgili, tatlı baldızıma çevirdim.

"Ivy, herkes burada olmandan çok memnun. Özellikle de ben. Son dört yıldır Callahan Vakfı'nı, bir gün dizginleri devredeceğimi umarak ve bilerek yönetiyorum. Senin gibi, hepimizin en talihsizleri için bunun nasıl bir şey olduğunu gerçekten anlayan birine minnettarım. Ricker Hill'de yedi uzun yıl boyunca sizin çektiğiniz gibi acı çekmek. Eğitim alma olanağını bile kaybetmek, neredeyse her gün dayak yemek, çok sık ilaç kullanmak ve sadece Tanrı ve siz başınıza başka neler gelmiş olabileceğini biliyorsunuz. Bunun da ötesinde, böylesi bir yoksulluk içinde, annesiz doğmak ve bu kadar yükselmek bana ve bu vakıftaki tüm kadınlara ilham veriyor. Eminim ki annem, en sevdiği kuruluşlardan birinin başında olduğunuzu bilse gurur duyardı." Ondan dönerek diğer kadınlara hitap etti: "Hanımlar, Jane Austen'ın da bir zamanlar dediği gibi, 'Evlilik gerçekten de bir manevra işidir. Baldızım Ivy Callahan'a, yeni usta stratejistimize. İyi dinleyin, eminim paylaşacak çok şeyi vardır."

Gülümsedim ve mikrofonu ona uzattım. Gözlerindeki bakış öfke doluydu. Şimdiye kadar bunu halledebileceğini bilecek kadar iyi tanıyordum.

ama diğerk herkesi de bu işi olabildiğince zorlaştıracaklarını bilecek kadar iyi tanıyordu. Ve dahası, az önce söylediğim her kelime gelecekte ona karşı bir silah olarak kullanılacaktı. Onların sözleri canını yakmayacaktı; canını yakacak olan, o koltuğa her oturduğunda kendini, Ethan'ı ve tüm ailemizi aptal yerine koymadan o koltuğu doldurmaya çalışmaktı. Bunun ağırlığı bir süre canını yakacak ve buna alışacaktı ama şimdilik... Sadece kıvrınmasını istiyordum.

"Teşekkür ederim Dona," dedi usulca, sesi hafifçe çatlayarak. "Kelimelerle aran her zaman çok iyi. Ne yazık ki son toplantıyı kaçırdım ama bütçe artışlarını tartıştığımızı duydum-"

"Bayan Callahan." Aslında ailemizden nefret eden Brigitte, ilgi orospusu olduğu için sık sık yaptığı gibi konuştu. "Gönderilen son e-postada, o korkunç saldırıdan sonra şehrin moralini yükseltecek etkinlikler planlamayı tartışıyorduk."

Ivy bir an düşündükten sonra, "Ah," diye cevap verdi. "Herhangi bir fikri olan var mı?"

Kendi kendime kıs kıs güldüm çünkü az önce ortalığa bir sürü solucan salmıştı.

"Donald Park'ta bir şehir fuarı düşünüyordum." Fatıma ayağa kalktı ve hızla, "Bu havalarda mükemmel olur-" dedi.

"Bu etkinlikleri her zaman Chicago'da yapamayız. Şehir dışında biraz zaman geçirmeliyiz-"

"Ama bombalama şehrin içinde oldu," diye konuştu bir başka kadın. "Tabii ki önce şehrin moralini düzeltmemiz gerekecek."

"Evet, ama diğer şehirler de zor yıllar geçirdi-"

"Zor bir yıl ile şehrin bombalanması arasında büyük bir fark var."

Hepsi teker teker konuşmaya başladı, hepsi seslerini duyurmaya çalışıyordu ve Callahan'ın desteğiyle ortaya attıkları fikirler kendilerini güçlendiriyordu. Daha fazlasını elde etmek için neredeyse her şeyi, hatta kendilerini bile ısırabilecek aç piranalar gibiydiler. Her biri açgözlü, güce aç sürtüklerdi. Kendilerinden başka kimseye yardım etmek umurlarında bile değildi. Bunu biliyordum çünkü de onlar gibiydim... Sadece böyle insanlara nasıl hükmedeceğimi, onları ve açgözlülüklerini nasıl hizada tutacağımı biliyordum. Hayatım boyunca bu beceriyi geliştirdim ve Ivy buraya gelip yönetimi ele geçirebileceğini düşündü. Büyük ihtimalle kirli dövüşmeyi hapishanede öğrenmişti ama herkes kirli dövüşebilirdi. Gerçek bir kraliçe temiz dövüşmeyi bilir,

düzeni zarafetle sağlamak için. Ivy güzeldi, belki zekiydi ama o zarafet onda yoktu.

Çatalları arasındaki farkı bile bilmediğini fark ettiklerinde verecekleri tepkiyi bir düşünün. Kıs kıs gülerек su bardağını kaldırdım, dudaklarıma götürdüm ve onlar birbirlerine bağırırken içtim.

"O aileden biri," diye fısıldadı Nari bana, sanki bir şey yapmamı söylüyormuş gibi. "Onun yerini almak istediği için geldi; bırak alsın ve görsün

Ne kadar iyi uyuyor," diye cevap verdim, Ivy'ye bakarken o da bana baktı.

"Donatella, fikrin nedir? Eminim aklında bir şey vardır.

Bu sabah buraya ne kadar çabuk geldin?" Ivy bana sordu.

"Ben mi?" dedim şaşkınlıkla ve başımı sallarken kaşlarımı çatarak, "Ben sadece yemek için buradayım. Peynirli böreği denemelisin; tadına doyum olmuyor." Gülümsedim, garsona el salladım ve hiçbirine aldırmadan siparişimi verdim.

Kıvrın Ivy, kıvrın.

IVY

"Kız kardeşin tam bir sürtük!" Topuklu ayakkabılarımı çıkarıp dolabımın köşesine fırlatarak ona bağırdım. "Aslında hepsi kaltak! Beni orospulardan oluşan bir vakfın başına getirdin! Neden?"

Ethan içini çekti ve saatini çıkarıp komodinin üzerine koydu; "Çünkü karım olarak senin rolün bu."

"Ethan, ben böyle şeylerde iyi değilim! Ve Donatella bunu biliyor; bu yüzden beni öne ve ortaya sürükledi ve beni o... harpillerle uğraşmak zorunda bıraktı!" Kızgındım. Hapishaneyi bu kadar özleyeceğimi hiç düşünmemiştim. En azından hapishanede kimse hiçbir şeyi ballandıra ballandıra anlatmazdı. Eğer insanlar sizden nefret ediyorsa, bıçaklarını saklamazlardı. Senin için gelirlerdi. Ama bu örgütte herkes iki yüzlüydü. Bunu çok net görebiliyordum, benimle sadece *Bayan Callahan* olduğum için konuşuyor ve gülümsüyorlardı ama gerçekte sadece kendileri için bir şey istiyorlardı. Sahtekârlıklarını yüzlerine vurmak istedim ama bu beni sadece tuhaf gösterirdi.

"Bunu yapmak istemiyorum," dedim ona. "Ben bilim ve matematik insanıyım, Ethan. Eğer bir şey yapmamı istiyorsan... o zaman... o zaman ilaçlarla ilgili yardım etmeme izin ver-"

"Dur!" diye tersledi, gözlerimin içine bakarak. "Ivy, hepimizin rolleri var. Bundan hoşlanmayabilirsin. O kadınlardan hoşlanmayabilirsiniz. Annem nefret ederdi.

o kadınları da. Ama o sizin anlamanız gereken şeyi anladı. O kadınlar önemli insanlarla evli. Bu kadınlar bazen farkında bile olmadan önemli şeyler duyarlar. Bu yüzden övünmek için dışarı çıktıklarında, ki sizi temin ederim övünecekler, insanlar ve sahip oldukları güç hakkında kırıntılar bırakacaklar. Ne düştüğünü görmek için oradasınız. Gözlerimizin ve ceplerimizin sonsuz olduğunu bilmelerini sağlamak için oradasınız. Onları sevmek zorunda . Ama size saygı duyduklarından ve sizden korktuklarından emin olmalısınız."

"Nasıl, Ethan?! Nasıl?"

"Bilmiyorum! Bunu çözmek senin işin!" Başının yan tarafını ovuşturarak inledi. "İntikamını aldın. Ivy O'Davoren olmaya devam edemezsin. Sen Ivy Callahan olmalısın. Ivy Callahan'ın kim olduğu sana kalmış ama bil ki bu aynı zamanda benim ve ailemizin de bir yansıması."

"Yani şimdi bana değişmem gerektiğini mi söylüyorsun?" Değişmek istemiyordum. Ve yapmayacaktım.

"Hayır," dedi ellerini yüzüme koyarak. "Değişmeni istemiyorum. Sana değişmeni söylemiyorum. Sana bu ailede hepimizin yaptığı şeyi yapman gerektiğini söylüyorum ve bu da dünya için takacağın bir maske seçmek ve onu sadece benimle birlikteyken çıkarmak."

Bunu söylediğinde Dona'nın öfkesini nasıl içine attığını hatırladım. Oraya gitmenin onu kızdıracağını biliyordum ama yine de onda tuhaflık fark etmemiştim... Hatta mutlu bile görünüyordu. Maskesini seçeli ne kadar olmuştu?

"Tamam." Başımı salladım. "Bunu berbat edersem kızma. Bu işte henüz hepiniz kadar iyi değilim."

"Merak etme, senin pisliğini her zaman temizleyeceğim." Alnımdan öptü. Bunu söyleme şekli hoşuma gitmemişti ama anlıyordum ve bu beni daha iyi hissettirdi.

Kaşlarımı çatarak, "Yine de o kadınların kafalarıyla köstebek oynamak istiyorum," diye mırıldandım.

"Belki bir gün yaparsın."

"Unutmayın, tüm o kadınlar, tüm o güçleri... Yerine konabilir ve sizin sözlerinizle yerine konabilir. Onlarla böyle konuş. Onların hayatlarını elinde tutan kişi sensin. Onları öldürmek zorunda değilsin ama sıkabilirsin."

Bir dahaki sefere... bir sonraki toplantıda hepsini göstereceğim.

DONATELLA

Boş yemek odasında otururken, "O'Phelan, bir kadeh Rosé ile gidecek bir şey istiyorum," dedim. Akşam yemeğini çoktan geçmişti ve eve bu kadar geç gelmemin tek bir nedeni vardı... yalnız kalmak. Topuklu ayakkabılarımı çıkardım, koltuğumda arkama yaslandım ve aniden kapı açıldığında rahatlamaya başladım.

"İyi akşamlar, ağabey. Günün nasıl geçti?" Masanın başındaki sandalyesinde bacak bacak üstüne atarak gülümsedim.

"Oldukça ilginç, bana ulaştırabildiğiniz hainler listesi sayesinde," dedi masanın diğer ucuna doğru yürürken.

"ederim; kız kardeşler ne içindir?" Omuz silktim, çenemi avucuma .
"Bana bunu söylemek için mi geldin?"

"Hayır," diye cevap verdi, masa takımından bıçaklardan birini alarak.
"Günün nasıl geçti, küçük kardeşim?"

"Arada birkaç aksaklık oldu ama üstesinden gelemeyeceğim bir şey değildi elbette."

Başını salladı, bıçağı elinde döndürdü. "Hıçkırıklardan biri karım mıydı ve sen bunu onun geçmişini çamura bulayarak mı hallettin?"

"Wikipedia'da okuyamayacağın bir şey söylemedim," diye cevap verdim, bana yaklaştığında dik oturdum. "Neden, yaralandı mı?"

"Onun incinmesini ister misiniz?"

Kıs kıs güldüm. "Bu kadar kolay incinirse hayal kırıklığına uğrarım. Bu onun zayıf olduğu ve senin de zayıf biriyle evlenecek kadar aptal ve benim yerime kolayca geçebileceğini düşünecek kadar kibirli olduğun anlamına gelirdi."

"Dona," dedi adımı sıkılmış dişlerinin arasından, elindeki bıçağı kavrayarak. "O aileden biri; utandırma-"

"BENİ UTANDIRDIN!" Bağırdım, yumruğumu masaya vurdum ve ayağa kalktım. "Durup dururken bir kez daha karını karşıma çıkardın ağabey! Dört yıldır o vakfı yönetiyorum! Annemin vakfını. Dört yıl boyunca yargıç, jüri ve infazcı oldum; ne zaman yeni bir valiye ihtiyacımız olduğunu, hangi yargıçların borç içinde olabileceğini ya da bir ilişkisi olabileceğini sana söyleyen bendim. Sırf sen hepsinin üzerine bir balta indirebilesin diye oturup o kadınların sızlanmalarını dinleyen bendim. Yıllarca bunu senin için yaptım, ağabey. Ve sen bana onu göndereceğini söyleme nezaketini göstermedin!"

"Sana söyledim! O lanet düğünün ne anlama geldiğini sanıyorsun?" diye tersledi. "O benim karım!"

"İşte bu yüzden bugün görevi devralmasına izin verdi," diye yeni bir ses .

Mutfağa açılan yan kapıya bakarken Gabriel'in öne çıkışını izledim; bir elinde bir tabak, diğerinde bir şişe Rosé ve omzunda bir havlu vardı. Tabakı önüme koydu ve konuşurken şişeyi doldurmak için kaldırdı. "Ivy senin karın; vakfin başında olmaya hakkı var. Kız kardeşin buna saygı duydu. Geri çekildi, onun yönetimi ele almasına izin verdi ve karın tökezledi. Bu Dona'nın suçu değil. Donatella ne derse desin, Ivy tökezleyecekti çünkü o ormanda yalnız bırakılmış yavru bir kurt. Eğer dişleri yeterince keskin değilse, bu Donatella'nın suçu değil. Eğer bir çocuk düşerse, zemini suçlamayın; onu oraya koyan ebeveyni suçlayın, öyle değil mi?"

Çenemi yana doğru kırdım; "Bu seninle ilgili değil. Beni desteklemene ihtiyacım yok-"

"Seni desteklemiyordum," dedi bana şarap kadehini uzatırken. "Kardeşinin mantıklı bir adam olduğunu ve gerçeği kendisinin de göreceğini bildiğim için gerçekleri olduğu gibi anlatıyordum."

Ethan sıkılmış bir şekilde ona baktı ve "Daha ne kadar zamanımızı harcamayı planlıyorsun soyadı olmayan Bay Gabriel?" diye sordu.

"Kız kardeşinin benimle evlenmesi ne kadar sürerse o kadar." Gabriel gülümsedi ve kız ilk kez onun yanaklarından birinde bir gamze olduğunu fark etti. Havluyu omzundan alarak ellerini temizledi.

"Krallığın gelişine kadar burada kalabilirsin," diye mırıldandım.

"Sorun değil, zaten bugün en sevdiğin yemeklerden sadece ikisini öğrendim. Şef Carluccio şimdiye kadar sahip olduğum en sabırlı öğretmen değil," diye yanıtladı bakışlarını bana çevirerek.

Önümdeki yemeğe baktım ve en sevdiğim yemeklerden biri olduğuna emin oldum. Ayçiçeği-dereotu pesto soslu somon balığı ve yanında avokado ve karidesli baharatlı Gazpacho. İstemsizce ağzımın sulandığını hissettim.

"Sakıncası var mı?" Gabriel Ethan'a sordu. "Henüz akşam yemeği yemedi."

Ethan soğuk bir ifadeyle bana baktı. "Ivy geldiğinden beri dengesiz davranıyorsun, umarım yakında ölecek olan bu kaçık da buna katkıda bulunmaz."

"Şimdiye kadar beni dengesiz davranmaya iten sadece sendin; hala gerçekten kardeşim olup olmadığını merak etmeme neden oluyorsun? Keşke o tetiği ben çekseydim dedirtiyorsun. Onunla daha yeni tanıştın ve şimdi kendi lanet olası evimde ne zaman yerimde dursam bu benim suçum. Bana böyle davranacaksan Ethan, beni hiç umursamıyormuş gibi davranmamalıydın. Karını seç,

Kendim seçerim. O zamanlar babam hepimiz için ne kadar işe yaramazsa, şimdi de sen benim için o kadar işe yaramazsın."

Bana baktı ve gözlerinin birazcık açıldığını gördüm. Gözlerindeki acıyı hayal etmediğimi umuyordum, o zırhın altına değerli bir şey sapladığımı umuyordum ama emin değildim. Bıçağı masaya geri fırlattı ve sözlerini bana saplamadan önce cama çarpmasına izin verdi. "Ve sen, Donatella, hâlâ etrafındaki dünyanın gerçekliğini fark edemeyen o bencil küçük kızsın."

"İyi geceler Ethan," dedim ve Gazpacho'yu alıp ağzıma bir kaşık attım.

Ethan arkasını dönüp geldiği kapıdan çıkmadan önce başka bir şey söylemedi. Rahatlamak istiyordum ama Gabriel'in getirdiği şaraptan bir kadeh içerken bana baktığını gördüm.

"Yardımcı olabilir miyim?"

"İyi mi?" diye sordu ve elimdeki kâseye başıyla işaret ederek cevabımı merakla bekledi. O zaman bunu yapanın kendisi olduğunu hatırladım.

"Nedir bu?" diye sordum.

Kaşlarını çattı. "Avokado ve karides-"

"Hayır." İstemeden de olsa kıkırdadım. "Neden bana yemek yapıyorsun? Senden hoşlanmamı sağlamak için bir oyun mu bu?"

"Sayılır," diye itiraf etti ama kendisi de emin görünmüyordu. "Ağlamak ya da sorunlarından yakınmak için herhangi birinin kollarına gidecek türden bir kadına benzemiyorsun. Sadece onları bastırmak ve içinize atmak istiyorsunuz. Yemek acının azalmasına yardımcı olur."

Ağzımdaki yemeği yutarak durakladım. Sözlerini aklımdan geçirerek, "Beni böyle mi teselli ediyorsun?" dedim.

Başını salladı. "Bu konuda konuşmak zorunda değilsin-"

"Konuşacak bir şeyim yok," diye cevap verdim, bir lokma daha alarak.

"Tamam," diye cevap verdi, arkasına uzandı ve ben gerildim. Kaşını kaldırdı, sonra kitabı görmem için kaldırdı. "Bu sadece bir kitap."

"Ailemin beni neden senin gibi bir kitap ineğiyle nişanladığını hâlâ anlamış değilim." Başımı salladım.

"Dedi romancı," diye mırıldanarak kitabının bir sayfasını çevirdi. Ne okuduğunu görmek için başımı yana eğdim ve benim kitabım olmaması için dua ettim. Ve neyse ki değildi. Leo Tolstoy'un *Savaş ve Barış*'ıydı.

Başka bir şey söylemedi, ben de söylemedim.

Sadece yedim.

Ve o sadece benim yanımda okudu.

nefret ediyordum ama hoşuma gidiyordu. Aynı anda hem yalnız olmak hem de yalnız olmamak gibiydi... bu *da... ondan kurtulmam gerektiği* anlamına geliyordu.

Benimle çok yakınlaşıyor ve çok rahat davranıyordu.

Göz ucuyla ona baktım ve *nasıl* olduğunu merak ettim.

OceanofPDF.com

ON İKİ

"Ben nazik bir insanım, herkese karşı nazik davranırım, ama siz bana karşı kaba davranırsanız, o zaman beni hatırlayacağınız şey nezaket olmaz."

~ Al Capone

OceanofPDF.com

GABRIEL

Ölümün bir kokusu vardı.

Akbabaları getirecek türden bir koku değildi.

Sadece yaşayan bazı insanların kokusunu alabileceği türdendi. Birçok kez hayatlarını kaybetmeye yaklaşmış, ölümün kıyısında yaşayan insanlar. Ben de o insanlardan biriydim. Ölüm benim için gelmeye çalıştığında, etrafımdaki hava durgunlaşır, kollarımdaki tüyler diken diken olur ve tıpkı dün gece olduğu gibi şeftali ve sirke kokusunu alabilirdim. İlk başta her şey yolunda görünüyordu. Ama sonra göz ucuyla bana baktı ve anladım ki... Ölüm beni tekrar almaya çalışacaktı.

Onu alkışlamak zorunda kaldım.

Ölümü çağırma yeteneği tüm insanların gizliden gizliye istediği bir şeydi. Bu yüzden Amerikalılar ikinci yasa değişikliğine bu kadar bağlıydılar. *Halkın silah bulundurma ve taşıma hakkı ihlal edilmeyecektir.* Bu sadece saf vahşet için güzel bir sözdü. Buna silah taşıma hakkı denmemeliydi; düşmanlarını ölüme çağırma hakkı denmeliydi. Bir insan ne kadar masum olursa olsun, ne kadar iyilik yaparsa yapsın, kalplerinde hala kara bir leke vardı; vahşetlerini kafesledikleri, onları incitebilecek olanların üzerine saldıkları yer. Silahlar bunu kolaylaştırdı. Karşılarına çıkanlara ölüm armağan etmek kolaydı... o kadar kolaydı ki, kendilerini ne kadar gaddar olduklarından soyutlayabiliyorlardı. Basit bir tetik çekişi ve ölüm geldi ve gitti.

Hayır. Kopuk olmak istemedim.

Ölümün tek bir parmakla gelip gitmesini istemedim.

Tüm bedenimin onunla demlenmesi gerekiyordu çünkü düşmanlarım... ya da bu durumda nişanım, peşimden ölümü gönderdiğinde... Ölüm benim yanıma katılacaktı.

Ona yer açtım.

Kararlılıkla arka bahçeye girdim ve elimdeki kitabı okuyormuş gibi yaparak ormana doğru yürümeye devam ettim. Son dört gündür beni izleyen, peşime takılan adamları olduğunu biliyordum. Yani, eğer onları beni öldürmeleri için gönderdiyse, bunu şimdi yapacaklardı.

Neden?

Bunu neden yapıyordu?

Aslında bir bakıma mantıklıydı; korkmuştu. Kimse onun tarafında değildi. Onun istediği gibi değildi. Hepsi onu bir köşeye itiyor, saygı ve ilgiden mahrum bırakıyorlardı. Bunu yapmak istemiyorlardı. İçinizde ateşle doğduğunuzu, yükselmek istediğinizi ama gerçeklerin sizi aşağı çektiğini anlamıyorlardı. Kanatları kırık bir kuşun, yükselmesi gereken gökyüzüne bakması gibi. Bu manzara çıldırtıcıydı. Onun deliliğini anlıyordum. Çünkü aynı delilik benim içimde de vardı. Bu yüzden buradaydım.

Zamanım tükeniyordu. Ama yine de sabırlı olmam gerektiğini biliyordum.

Sahip olmaya değer olan şey, beklemeye değerdı. Uğruna savaşmaya ve öldürmeye değerdı.

Şipşak. Hâlâ yeşil olan yapraklar ve otlarla kaplı patikanın ortasında durakladım.

Kitabı kapattıktan sonra başımı kaldırdığımda ellerinde silahlarla dört bir yanıma saran altı adamı gördüm.

Hepsine bakarken tek bir soru sordum: "Bunu erkek gibi mi yoksa orospu gibi mi yapıyoruz?"

Kıs kıs gülmeden önce birbirlerine baktılar; içlerinden biri daha dik durdu ve silahını yana bıraktı.

Kibrin günah olmasının bir nedeni vardı... ve bugün bunu öğreneceklerdi.

DONATELLA

Tam yumurtalı ekmeğimden bir ısırık almak üzereydim ki birden kapılar açıldı ve Helen'in nefesi kesildi.

"Aman Tanrım!"

Kapıdan içeri bakarken onu görünce irkildim. Açık gri gömleği kan içindeydi ve hatta bir kısmı beyaz yüzüne sıçramıştı. Sağ elinde, ayakkabı bağlarıyla birbirine bağlanmış ve kan damlayan, parçalanmış bir çift el vardı. Gabriel masanın etrafında bana doğru yürürken derin bir nefes aldı. Wyatt ayağa kalktı ama Ethan durması için elini uzattı, yeşil gözleri bana bakıyordu. Gözleri net bir soru soruyordu: Ben ne yaptım?

Hepsini görmezden gelerek yemeğimden bir ısırık aldım. Gabriel'in bir çift elini tabağımın üstüne bırakmaya karar verdiğini görünce alabileceğim tek ısırık

soslardı. Yüzünü doğrudan benimkinin yanına itti.

"Hediyelerini aldım," dedi yüzümün yan tarafını okşayarak, ama başımı geri çektim.

"Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok. Bir şey mi oldu?" Gözlerinin içine bakmak için dönerek sordum.

Gri gözleri gözlerimi okuyormuş gibi bir ileri bir geri gidip geliyordu; "Eğer sen değilsen bunu affedemem. Sadece ağabeyinin yapmış olabileceğini düşüneceğim. Yoksa altı adam onun arazisinde bana nasıl saldırabilir? Ağabeyin olduğunu düşünmek istemiyorum çünkü bu, güneyde bir savaşı önlemeye, senin karısını öldürmeni engellemeye ve İrlandalılarla İtalyanların bir kez daha kan davası gütmelerini engellemeye çalışırken aynı zamanda bana karşı savaş ilan ettiği anlamına gelir."

Daha dik durdu. "Hokkabazlık yapmaktan gerçekten hoşlanıyor olmalısın Ethan."

Ethan'ın kaşı hafifçe seğirdi ve Gabriel'e bakmadan önce bana ters ters baktı. "Sana ne olduğundan emin değilim Gabriel, ancak öğrendiğimde sonuçlarına katlanacaklar. Sen burada ailemizin koruma *sözü* altında bir misafirsin. Bana saygı duyan hiç kimse böyle aptalca bir şey yapmaz."

Sözlerinin ikinci kısmı açıkça bana yönelikti. Suyuma uzandım ve hiçbirine bakmadan içtim.

Gabriel, "Gerek yok, zaten şu anda acı çekecek durumda değiller," diyerek tabağındaki elleri aldı ve kenarda duran muhafızlardan birine fırlattı. "Özür dilerim, Donatella. Görünüşe göre seni yanlışlıkla suçlamışım."

"Özrün kabul edildi." Gülümsedim ve ayağa kalktım. "Yine de iştahım kaçtı; lütfen beni mazur görün."

Etrafından dolanarak hızla kapıdan çıktım. Çenemi öfkeyle gererek merdivenlerden yukarı çıktım ve asansöre bindim. Ama odama çıkmak yerine aşağı indim, kapılar açılmadan önce avucumu ve gözümü taramam gerekiyordu. Kapılar açıldığında, lanet olası güvenlik kameralarını izliyor olması gereken bir düzine adamı gördüm.

"NE OLDU LAN?" Onlara bağırdım. "Hanımefendi-"

"Konuşmayın! Bana lanet olası yayını gösterin," dedim onlara ve ekrana doğru yürüdüm. Parmakların klavyede bir şeyler yazdığını duyabiliyordum ve sonunda ekranda Gabriel'i paslanmaz V yakalı gömleği ve kot pantolonuyla gördüm.

Yolda yürürken birden durup kitabını kapatmasını ve başını kaldırıp bakmasını izledim. Adamlar etrafını sarmıştı. Ancak o bir şey söyledi ve içlerinden biri ateş etmek yerine silahını bırakıp ona saldırdı... Aptal sadece savrulup sırt üstü devrilmekle kaldı; Gabriel saldırganın iki kolunu da kırılıp cansız bir şekilde toprağa düşene kadar arkadan bükte.

İkinci saldırgan onunla karşı karşıya geldikten sonra hepsi saldırdı ve Gabriel'in bir adamı kurşunlara karşı kalkan olarak kullandıktan sonra başka bir adamı silah olarak kullanarak ikisini de öldürmesini izledim. Diğerlerinin boyunlarını kırdı. İşi bittiğinde ve saldırganlar atılmış oyuncaklar gibi kırılmış halde yatarken, Gabriel doğrudan kameraya baktı, botuna uzandı ve bir bıçak çıkardı. Ardından ödülünü alan bir avcı gibi tek dizinin üzerine çöktü ve kesmeye başladı. "Hepiniz böyle mi eğitildiniz?" Daha dik durarak usulca sordum. "Size bir emir verildi ve istenileni yapmak yerine, Kavgaya kışkırtılmanıza izin verdiniz ve kaybettiniz?"

"Hanımefendi-"

"HER ŞEYİ KENDİ BAŞIMA YAPMAK ZORUNDA MIYIM!" I çığlık attı, onlara döndü. Yavaşça nefes alarak başımı salladım. "Beni affedin. Hepinize güvenebileceğimi düşünmekle hata ettim."

Ben acı acı güldüm ve onlar da başlarını öne eğme cüretini gösterdiler. Asansörün kapıları Ethan'ın tüm ihtişamıyla ortaya çıkması için açıldı. Ama ben konuşmayı bırakmadım. "Sizlerin benim değil, kardeşimin adamları olduğunuzu unutmuşum. Yani emirlerim bu şekilde dikkatsizce yerine getirilebilir. Geleceğim bir kenara bırakılabilir ve tekmelenebilir, böylece hepiniz penis boyutlarını karşılaştırabilir ve işe yaramaz gururunuzu koruyabilirsiniz. Bir adam buraya gelip onunla evlenmemi talep edebilir ve siz..." Güldüm. Başımı salladım. "Ve hepiniz başka tarafa bakabilirsiniz. Tamam. Aşağı bakmaya devam edin..." Doğrudan kardeşime bakarak söyledim, o da bana baktı. "Bana bir daha baktığınızda burayı yerle bir edebilir ve siz zavallı piçleri de benimle birlikte cehenneme sürükleyebilirim."

Kapıya doğru yürürken Ethan beni durdurmadı ve herkesin düşündüğü kadar zeki olduğunu kanıtladı. Bu durumdayken onu bu sefer kesinlikle öldürmeye çalışırdım.

ETHAN

Yayını izledim ve "Emirleri neydi?" diye sordum.

"Onu öldürmek ve intihar süsü vermek için," diye cevap verdi içlerinden biri.

"Bu adamları kim seçti?" Hâlâ izlerken sordum.

"Evet, efendim." Neredeyse altı yıldır ev bekçisi olarak çalışan Boyle bir adım öne çıktı. Kısa saçları standart bir eski asker tıraşlı.

"Kız kardeşimin emirlerine uyun." "Onu bu gece mi öldüreceksiniz, efendim?"

Gözlerimi ekrandan ayırıp ona baktım. "O değil. Sen." "Efendim-"

"Bu büyüklükte bir hatanın bir şekilde telafi edilmesi gerekir," diye cevap verdim, tamamen ona döndüm ve ekranı işaret ettim. "Hepsi öldü, bu yüzden bedelini ödeyemezler. Onları sen seçtin, bu yüzden sen ödeyeceksin. Kız kardeşim intihar ederek ölmek istedi... Ona istediğini vereceksin. Bunu yaparken, bu adamların geri kalanına, bir dahaki sefere kendilerine bir emir verildiğinde ve bunu tamamlayamadıklarında, kız kardeşimin dediği gibi, *penis boyutlarını karşılaştırmaya ve gururunuzu korumaya* karar verdiklerinde, hepinizin kendi hayatlarınızla da kumar oynadığınızı hatırlayacağınızı hatırlatacaksınız."

"Efendim-"

"Boyle, onun ya da benim yöntemimle ölebilirsin. İnan bana, onun yolu daha nazik," dedim ve ondan uzaklaşıp asansöre doğru ilerledim. "Gerekirse çamaşır suyu iç, umurumda değil, ama tekrar kontrol ettiğimde ölmüş olsan iyi edersin."

İçeri adım attığımda sessizlik ağırdı. Eminim tüm adamlar Boyle'u seviyordu ama buraya arkadaş edinmek ya da durumları kendi istedikleri gibi ele almak için gelmemişlerdi. Robot olmaları gerekiyordu; onlara emir verildiğinde, bu emirlerin talimatlara uygun olarak yerine getirilmesi gerekiyordu. Aksi takdirde... Bozulmuşlardı ve yenilerini almam gerekiyordu.

"Oh, Dona." Kapılar kapandığında nefes verdim.

Tik takların duracağını, içindeki bombanın en azından kısmen etkisiz hale geldiğini düşünmüştüm... ama görünüşe göre sadece hızlanmıştı.

Gerçekten de her şeyi yerle bir edebilecek güce sahipti ve Gabriel yüzünden artık mantıklı davranamıyordu. Ya onu hepimizi yok etmeye sürükleyecekti ya da belki... umarım... patlamayı başka bir yere yönlendirecekti.

İki seçeneği de beğenmedim.

Seçimlerimi hakkında hiçbir şey bilmediğim bir adama bıraktı. Eğer onu öldürseydi... daha iyi olabilirdi.

En azından ellerim temizlenmiş olacaktı.

GABRIEL

Daha uzun bir duş alabilirdim, diye dũřündũm kenar koltuğa oturup beklerken, tavana bakarken elimdeki bıçağı yavaşça çevirirken... bu kadar modern bir malikanenin herhangi bir odasında tavan vantilatörü olmasını biraz tuhaf buldum. Diğer her şey otomatikti; perdeler bile akşam bıraktığınızda kendiliğinden kapanıyordu.

"Odam için bir kilide ihtiyacım olacağını hiç dũřünmemiřtim." İçeri girerken sesini duydum.

Ona doğru bakarak gülümsedim. Tehlikeli bir şekilde güzeldi, o korkutucu yeşil gözleriyle bana bakıyordu. "Bu kadar üzölmemeliydin. Beni öldürmeyi başaramayan ilk kadın sen değilsin."

"Demek bu senin başına sık sık geliyor."

"Bu gerçekten bir trajedi. Bu kadar yakışıklı olmama rağmen etrafımın gücü tercih eden kadınlarla çevrili olması."

"Güç yerine mi?" diye cevap verdi. "Sanki güç sahibi olmaktan daha iyiymişsin gibi konuşuyorsun. Benim güç kazanmamın yapamayacağı neyi yapabilirsin?"

"Geceleri seni sıcak tutabilir miyim?"

"Ben zenginim. Beni sıcak tutması için kutup ayılarının kürkünden yapılmış bir battaniye alabilirim."

"Esprili sohbet mi?"

"Kafamdaki sesler bana bunu fazlasıyla sağlıyor," diye cevap verdi ve ben buna güldüm. Komikti... iyiydi. Gelecekte bu mizahına güvenebilirim.

Bana bakışları tüylerimi diken diken etti. Bir erkek nasıl olur da böylesine korkunç bir güzelliği evcilleştirmek istemezdi? Ona sahip olmak için... ona, bu ateşe?

"Benimle kavga etmeyi bırak Donatella ve sen-"

"Görmüyor musun?" Konuşurken bana gülümsedi. "Tek bildiğim kavga etmek, Gabriel. Ve bu utanç verici, çünkü eğer burada beni zorlamaya çalışmasaydın, seni gerçekten çekici bulurdum. Ne kadar iyi dövüştüğün beni tahrik ederdi. Ve ne kadar korkusuz olduğun. Ama burada beni zorlamaya çalışıyorsun, bu yüzden bana bir sebep verene kadar seninle dövüşeceğim. Bildiğim her şekilde ve sahip olduğum her şeyle seninle savaşacağım. Çünkü bana karşı dürüst değilsin. Çok büyük bir şey saklıyorsun... Hayır, saklamıyorsun, bekliyorsun. Karanlığın örtüsü altındaki bir kurt gibi, beni izlediğini ve bana saldırmak için beklediğini hissediyorum."

Ona dokunmak istedim. Sanki beni parlaklığına doğru çeken bir ateş gibiydi, ama beni yakmadan önce sadece bir yere kadar gidebiliyordum.

"Haklısın," diye fısıldadım aramızdaki boşluğa. "Ama sadece sana saldırmak için beklemiyorum; herkes için geliyorum," diye cevap verdim, çenesini kaldırıp dudaklarını sertçe öptüm, ancak yüzüme öyle bir tokat yedim ki dudağım dişimi kesti. Ağzımın kenarını yalayarak gerçeği söyledim, "Öpücük buna değdi."

"Siktir git."

"Bana bir zaman ve tarih vermeni istiyorum," diye cevap verdim.

Zor nefes alıyordu ve kısa bir an için içinde şehvet uyanmıştı ama bastırdı ve kapının kolunu tutarak kapıyı açtı. "Bu gece şansını daha fazla zorlama."

"Bu gece sahip olduğum şey şans değil, beceriydi," dedim kapısının kenarına doğru yürürken. "Hiç ölmekte olan bir kurt köpeği gördün mü?"

İrkildi, tüm vücudu dondu ve bana bakarken gözleri büyüdü. Fark etmemiş gibi devam ettim.

"O son anlarda, acı o kadar kötü olur ki, köpek kısmı ölür ve geriye yaralı kurt kalır. Kurt son nefesine kadar bilir. Kim ya da ne olduğu umurunda değildir, bu başka bir kurt köpeği de olabilir, kendi yavrusu da, yine de pençeleyecek, ısırarak ve onları parçalayacaktır. Artık dost ya da düşman yok... Hayatta kalmaktan başka her şeye karşı kör... Bana ölmekte olan bir kurt köpeğini hatırlatıyorsun Donatella. Ve bu utanç verici çünkü ölmek zorunda değilsin."

Odadan çıktım ama o kapının eşiğinde durmaya devam etti; gözlerini kırpmadan bir zamanlar durduğum boşluğa bakıyordu. Donmuş.

"Yarınki savaşı dört gözle bekliyorum. Eğer her şey planlandığı gibi giderse, neyi beklediğimi açıklayabileceğim."

Kapıyı çarparak kapattı.

Yarına kadar o zaman.

DONATELLA

Aynanın önünde otururken Gabriel'in sözlerini kulaklarımdan çıkaramıyordum. Zihnimde bir döngü halinde tekrar edip durdular.

Bana ölmekte olan kurt köpeğini hatırlatıyorsun, Donatella. Bana ölmekte olan kurt köpeğini hatırlatıyorsun, Donatella. Ölen bir kurt köpeği, Donatella-

"Ölmüyorum," dedim yansıyımama. Yukarı uzandığımda boğazımdaki yanmayı hissettim... acının nereden geldiğinden emin değildim.

"Ben ölmüyorum."

OceanofPDF.com

ON ÜÇ

"Şeytan gerçektir ve boynuzları ve kuyruğu olan küçük kırmızı bir adam değildir. Güzel olabilir çünkü o düşmüş bir melek ve eskiden Tanrı'nın en sevdiği kişiydi."

~ Leah (American Horror Story)

OceanofPDF.com

DONATELLA

O şeytandı.

Ve bu Karma'ydı.

Tobias'ı öldürmüştüm ve şimdi elimde Şeytan vardı. Artık onun kimliğinden emindim. Başka nasıl bir adam bu aileye girip her şeyi bu kadar çabuk mahvedebilirdi? Ağzını her açtığında kaos ve yıkıma neden oluyordu. Daha da kötüsü, bundan nasıl kurtulacağımın henüz emin değildim... Ve her zaman olduğu gibi, başkasının pislüğünün sonuçlarıyla başa çıkmak için tek başıma bırakılmış gibi görünüyordum.

Şeytan benimle evlenmeye karar vermişti.

Tabii ki böyle bir hayatım vardı.

Ben gerçekten bir Yunan trajedisiyim.

"Gözlerimi oymalı mıyım?" Havuzun suyunda yüzerken kendi kendime usulca fısıldadım.

Şeytan da, "Madem zaten suyun içindesin, neden Shakespeare'e takılıp kendini boğmuyorsun?" diye karşılık verdi.

Gözlerimi açtım ve ayağa kalkarken bacaklarımın aşağı inmesine izin verdim, şimdi oturduğu yere baktım; beyaz havuz sandalyemde, smoothie'mi içerken, bir kez daha öğle yemeğindeki aynı kitabı okuyordum.

"Ve sen buradasın, neden?"

"Burada, bu evde mi? Yoksa havuzda mı?" diye sordu, bana bakma zahmetine bile girmeden... suyun içinde yarı çıplak olmama rağmen... bu yeniydi.

"Havuz," dedim yüzerek kenara geldim ve sudan çıktım. "Bir erkek nişanlısını yüzerken ziyaret edemez mi?" diye sordu.

Dudaklarından çıkan nişanlı kelimesi, binlerce kara tahtaya çakılmış binlerce çividen daha kötüydü. *Kavga etmek istiyor, Dona!* Kendime hatırlattım ve tuz onu uzak tutmazsa belki şeker tutar diye düşündüm.

"Kesinlikle haklısın," dedim tatlı bir sesle, ona yürüdüm ve sesimdeki tona bakarak yüzünü buruşturdu. Baktığı anda gözlerini kaçıramadı; gözleri göğüslerimin arasındaki boşluktan karnıma doğru kayan su tanelerini takip ediyor, siyah bikini altımın bel bandında kaybolana kadar durmuyordu. Yanına gittim, sandalyeme oturdum ve saçlarımı yana tararken öne doğru eğildim, "Bu kadar sert olduğum için beni affet *tatlım*. Bana bir havlu uzatabilir misin?"

"Kendin almakta özgürsün *aşkı*," diye cevap verdi aynı kibarlıkla, belinin hemen yanındaki havluyu almam için yana kaydı. "Zavallı meme uçların kurşun gibi görünüyor."

Dişlerimi sıkarak havluyu almak için dikkatlice uzandım, gözlerim onunkilerden, onun gri gözleri de benimkilerden hiç ayrılmadı. Tamamen eğlenmiş görünüyordu. O baktıkça ben daha da sinirleniyordum. Onu lanet havluyla boğmayı bile düşündüm ama direndim ve bunun yerine havluyu kendi etrafıma sardım.

"Gabriel?"

"Evet, Donatella?" Başını salladı ve kitabını kapattı.

"Ben çok makul bir insanım, siz de makul davranabilecek gibi görünüyorsunuz-"

"Yine de değilim," dedi oturduğu yerden kalkarak. "Öfkeli, talepkâr ve kindarım. Sadece bana fayda sağlayacak şeyler söz konusu olduğunda makul davranırım. Peki *Donatella*, benim nedenime ne için ihtiyacın var?"

Yumruklayın onu! Küstah kışını gelecek yüzyıla kadar dövin! Bu amcık sadece sözümü kesmekle kalmadı, ben nazik olmaya çalışırken bile bana meydan okuma cüretini gösterdi.

Nefes alarak, sanki o hiçbir şey söylememiş gibi devam ettim: "Kardeşlerim İtalya'yı almanıza asla izin vermez."

"Sanırım evleniyoruz o zaman."

Yumruğum o kadar sıkılmıştı ki tırnaklarımın avucuma battığını hissedebiliyordum ama gülümsedim. "Belki fark etmediniz ama ben çabuk sinirlenen, şiddete eğilimli ve otoriteye düşman biriyim... Böyle bir eş isteyeceğinizden şüpheliyim."

"Eminim değişirsin; ne de olsa şu anda ne kadar tatlısın canım," demeden önce başıyla onaylayarak kıs kıs güldü.

"Ya da başka bir eş bulabilirsin."

Ayağa kalktı ve çenemi tuttu. "Yapabilirim ama aynı korkutucu tavırla ve yuvarlak, tokatlanabilir bir kışla geleceğinden şüpheliyim, bu yüzden bir randevu ve güzel bir elbise seç."

Beni başından savdı ve ayağa kalktı.

O noktada tüm sabrımı kaybetmiştim. Havlumu çıkarıp kafasına doğru savurdum ama kaçtı ve havluya tutunarak beni kendine çekti. Misilleme olarak göğsüne doğru bir tekme attım ve tökezleyerek geri çekildi, sadece hafifçe kayarak ayağa kalktı.

"İyi davranmaya çalıştım-"

"Kibarlık mı ediyorsun?" diye gülerek kitabını havuz sandalyesine fırlattı. "Kabız olduğumu sanıyordum-"

Yumruğum çenesine çarptı ve başının bir saniyeliğine yana dönmesine neden oldu. "Özür dilerim, ne diyordunuz?" Yumruğumu yukarı kaldırırken ona söyledim.

Tıpkı dün geceki gibi dudağını yaladı ve tek kelime etmeden bana dik dik baktı. Ben daha ne planladığını anlamadan eğildi ve üzerinde durduğumu fark etmediğim havluyu çekerek beni sertçe yere düşürdü.

"Siktir!" Ayak bileğimden tutup vücudumun suya çarptığını hissedene kadar beni sürüklerken çığlık attım. Etrafımda kabarcıklar ve su yükselirken gözlerimi açtım ve yüzmeye çalıştım ama bunu yapamadan sırtım havuzun duvarına çarptı ve eli boynuma dolandı. Sakince beni suyun altında duvara yapıştırmasına bakarken gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Bırak! Kollarını itmeye çalışarak zihinsel olarak ona bağırdım. Ama yerinden kıpırdamadı ve ben çırpındıkça görüşüm daha da tünelleşmeye başladı... aptalca bir şekilde, ne kadar çok enerji kullanırsam nefesimi tutmamın o kadar zorlaşacağını unutmuştum. Bu yüzden sakinleşmeye çalıştım ama artık çok geçti, beni içine attığında nefes almadığım için ciğerlerim yanmaya başlamıştı bile. Uzanarak bileğini kavradım ve tırnaklarımı olabildiğince sert bir şekilde batırdım ama bana duygusuzca baktı... soğuk bir şekilde, kan akıtmamı umursamadı bile.

Uzun zamandır hissetmediğim bir his vardı... korku. Ciğerlerimdeki ağrı daha da kötüleşirken içimi bir korku kapladı.

Dona, seni ben yarattım ve seni güçlü, güzel ve korkusuz yarattım. Annemin sesi aklıma geldi.

Ve sonra babamın sesi: *Sahip olduğum her şeyi verebilirim Dona, ama o zaman bile senin değerine yaklaşılamaz. Sen dünyalara değersin prenses.*

O anda ona, karşımdaki adama odaklanabildim ve bileğini bıraktım, ağzımı açıp nefes almadan önce ona içtenlikle gülümsedim... Ve her şey kararmadan bir saniye önce, gözlerine gelen ve onu beni bırakmaya zorlayan şok ve paniği gördüm.

Ben kazandım. Mutlu bir şekilde düşündüm.

GABRIEL

Delinin tekiydi!

Tamamen deli!

"Hadi gel." Ağzına nefes vermeden önce burnunu sıktım ve ellerimi göğsünün üzerine koydum. "Gerçekten ölmeyi mi tercih ediyorsun? Bunu mu demek istiyorsun? HADI!"

"NE YAPIYORSUN LAN SEN!" BANG.

Tek duyduğum buydu. Kolum yanıyormuş gibi hissettim ve havuzun kenarında sırtüstü yatıyordum, başımın arkası yere öyle sert çarpıyordu ki kulaklarım çınlamaya başladı. Kulaklarımı tekrar açtığımda karşımda duran yaşlı adamdan başkası değildi, gözlerinde öfke, elinde tüten bir silah vardı.

Beni vurdu mu? diye düşündüm ve oturmaya çalıştığımda omzuma bastığında cevabımı aldım. Hayır, kurşun sadece kolumu sıyırmıştı ama yine de çok acıyordu.

"Ugh!" Birlikte daha sert adım attığında dişlerimi ısırđım.

"Büyükkannemin hatırı için sana şüpheyle yaklaşmışım," diye üstümden konuştu. "Ama görünüşe göre bu benim açımdan bir hataymış."

Görünüşe göre kendimi bundan kurtarmanın bir yolu yoktu, bu yüzden acıyı görmezden gelmeye çalıştım ve sakince ona baktım.

"O iyi mi?" Ben sordum.

Silahın horozunu geri çekti; "Ne hakla soruyorsun?"

"O benim nişanlım."

"Peki nişanlandığınız kişiyi öldürmeye çalışmak ne zaman kabul edilebilir oldu?"

"Annen babanı nişanlıyken vurmadı mı?" Omzumdan inmesi için fazlasıyla hazır bir şekilde sordum.

"Ethan." Sesinin ona seslendiğini duydum ve ancak o zaman rahat bir nefes aldım. Ses zayıftı ama oydu.

Üzerimden kalktı ve omzuma tutundu. kan sol tarafımın tamamını kaplamıştı. Sadece Ethan değildi; Wyatt da Dona'nın önünde eğilmiş nabzını kontrol ediyordu. Kuzeni Helen ona bir havlu sarıyordu ve Ivy de kapının yanında duruyordu. Ve en önemlisi, şu anda havuzda bulunan en az on iki gardiyan.

"Yerinde olsam kıpırdamazdım." *Şunu on üç gardiyan yapalım,* diye düşündüm, silahı başımın arkasında hissederek.

Bu tam bir karmaşa, değil mi?

Ethan ona yardım etmek için uzandı ama bacakları ve onu itmeye çalıştı. Bu işte bir gariplik vardı... ancak Ethan sadece

onu tutup yukarı kaldırdı. Wyatt bana bakmadan önce bir süre olduğu yerde durdu ve bu dünyadaki her şey gibi onun da benden kurtulmanın bir yolunu düşündüğünden emindim.

"Onu odasına kilitleyin," dedi Ethan, hepsi gitmek üzere hareket ederken.

O hariç hepsi ileriye bakıyordu. Ethan'ın omzunun üzerinden bakan Donatella bana parlak bir şekilde sırttı ve göz kırptı... Ve Ivy ona baktığı anda, Dona'nın ifadesi acıya dönüştü... cadı.

Ölmeye çalışmıyordu. Yaptığımdan emin olmaya çalışıyordu! Aklımın bir köşesinde onun küçük deli bir kadın gibi güldüğünü görebiliyordum...

Bu iş daha bitmedi, tatlım.

"Kalk!" diye bağırarak beni ayağa kaldırdılar.

"Nazik ol, kolayca morarırım," diye şaka yaptım. Görünüşe göre, bunu komik bulmadılar... ve daha sonra bana vurdukları şey her şeyi kararttı.

"Lanet olsun," diye tısladım uyandığımda. Başımın mı yoksa kolumun mu daha çok acıdığından emin değildim. Koluma dokunmak için uzandığımda, etrafına sarılmış bandajları hissettim ve en azından yerde kanamama izin vermeyecek kadar sağduyulu oldukları için şükrettim.

"Uyanık mısın, tatlım?" Deli kadın usulca sordu ve gözlerimi açtığımda yatağımda değil, yerde olduğumu fark ettim. Yuvarlandım ve onu pencerenin yanındaki eski şezlongda otururken gördüm. Kısa lacivert bir elbise giymişti, pürüzsüz kalçalarını altına sıkıştırmış, kristal bir kaseden aldığı vanilyalı dondurmayı mutlulukla yiyordu. Küçük kaşık dudaklarındayken sırttı. "Uyumaya devam etmelisin, orada çok daha güvendesin."

"Kardeşlerinin seni kurtaracağını biliyordun, bu yüzden suyu içine çektin," diye homurdandım, doğruldum, "Ama kısa bir an için korktun, değil mi?"

"Ben bir Callahan', ben-"

"Saçmalık," diye kestim sözünü. "Kısa bir an için seni öldüreceğimi düşündün ve korktun."

Kaşığını emerken yeşil gözlerini bana dikti, bu da beni hem tahrik etti hem de sinirlendirdi. "O kısacık an, şimdi bir yatak direğine zincirlenmene değdi mi?"

"Zincirlenmiş mi?" Etrafıma bakarak sordum. Elbette, bu insanlar beni kanlı bir mahkûm gibi yatağa zincirlemişlerdi. Elimi uzattım ve sonra tekrar ona baktım. "Bunu hangi 90'lar hapishanesinden çaldınız?"

"Cevabın bu mu? Espri yapabilecek bir konumda olduğunu mu düşünüyorsun?"

Başımı salladım ve yatağa yaslandım. "Eğer hepiniz beni öldürecek olsaydınız, çoktan ölmüş olurdu. Ama yaralarımı tedavi ettiğinize ve bana en azından bir tür ilaç verdiğinizde göre, ölmeyeceğim."

"Hemen varsayımda bulunma... İki kardeşim de işkenceye düşkündür," diye hatırlattı bana.

"Ben de öyleyim ve tutsağınızı hayatta tutmak isteseniz bile ona bu kadar iyi bakamazsınız. O yüzden aşkım, tekrar dene." Ona göz kırptım. Çenesi yana doğru kırıldı ve elindeki dondurmayı kenara bıraktı. Şezlongdan kalktı, çıplak ayaklarıyla ahşap zemine basarak bana doğru yürüdü ve tam önümde diz çöktü. "Dikkatli ol... Seni tekrar öldürmeye çalışabilirim. Bir haftadan daha kısa bir süredir buradasın ve bu süre içinde vuruldun, yumruklandın, mobbinge uğradın ve tehdit edildin... ve hala hayatın için en ufak bir endişe duymuyor gibisin. Ya delirmişsin ya da ailenin evliliğimizi kabul ettirmek için kullandığı şey düşündüğümde çok daha önemli."

Öne eğildim ve "İkisi de" diye fısıldadım.

Şimdi sakindi, onu hiç görmediğim kadar sakindi ve bunun beni bir kaşıkla bıçaklayarak öldürmeyi planladığından mı yoksa gerçekten düşünmeye çalıştığından mı emin .

"Kimsin sen?" diye sordu. "Daha da önemlisi, hangi mafya ailesiyle bağlantın var?"

"Sen mi soruyorsun yoksa kardeşin mi?"

Yüzüme doğru eğildi ve "İkisi de" dedi.

"Ben de senin kardeşlerini devirmeye çalıştığını sanıyordum. Önce bana ulaşmak için onları kullandın, şimdi de burada onlar için bilgi toplamaya çalışıyorsun."

Hiç ürkmedi, sadece bir kurt gibi bana baktı. Gözleri büyüleyiciydi, başka tarafa bakmak istemedim.

Uyuşturucu yüzünden, kendime yalan söylemeye çalıştım.

"Çok fazla insan kullanıyorum," diye tekrar konuştu sonunda. "İnsanları kullanmak sizi zayıf yapmaz, bu kendi başıma savaşılamayacağım anlamına gelmez; o kadar güçlüyüm ki buna ihtiyacım yok. Kardeşlerimden güç almak istememin nedeni zaten güce sahip olmam. Ethan ve Wyatt, ne söylerlerse söylesinler ya da ne yaparlarsa yapsınlar, benim arkamda olacaklar. Bunu biliyorum."

"Kendini ikna etmeye çalışıyorsun gibi görünüyor, bu yüzden kardeşlerinle bu kadar açık bir şekilde kavga etmeye devam ediyorsun" diye karşılık verdim.

"Herkesin bilmesini istiyorum. O tacı herkesin önünde takmak istiyorum. Gittiğim her yerde insanların bana boyun eğmekten başka çaresi olmadığını görmek istiyorum," diye itiraf etti ve kalkıp kapıdan çıkmadan önce dondurmasını aldı. "İşte bu yüzden tanımadığım, zayıf ve kendini kendi kardeşlerimden koruyamayan biriyle evlenemem."

"O zaman kiminle evleneceksin?" Ona sordum. "Hiçbirinizle-"

"Huysuzsun, şiddete eğilimlisin ve otoriteye düşmansın," sözlerini ona tekrarladım, "üstüne üstlük, aileden korkuluyor ve son sevgilini öldürdün. Kim seninle evlenecek kadar deli olabilir ki? Kim senin listene girip düşünülebilir ki? Senin en çok istediğin şey güç ve iktidar."

"Kimse gelmezse, tek başıma kalacağım."

"Ve her erkeğin istediği cadalozdan, kimsenin istemediği yaşlı hizmetçiye kadar soluyorlar. Yanlarından geçtiğinizde korkuyla konuşmazlar, yargılayarak gülerler. Bu gerçekten adil değil; bir erkek hayatı boyunca bekar kalabilir ve kimse onu sorgulamaz. Ama bekar bir kadın, kim olursanız olun, ne kadar değerli olursanız olun ya da ne kadar başarılı olursanız olun, insanlar sizi yine de başarısız olarak görecektir."

"Gerçekten umursadığımı mı sanıyorsun-"

"Sadece onlar değil," diye kestim sözünü. "Eminim kardeşlerinin çocukları olacak ve senin önemin daha da azalacak, onların çocukları sende bir sorun olduğunu düşünecekler. Hatta o öfkeli halinle senden korkabilirler, deli Dona Teyze. Ethan ve Wyatt kendilerini kurtarmak için seni uzak tutmaya başlayacaklar. Seni, tek gücünün bezelye ve patates püresi üzerinde olacağı bir yere kapatacaklar-"

Kristal kaseyi tam başımın yanına fırlattı ve kase paramparça oldu, soğuk dondurma parçaları yüzüme sıçradı. Uzanıp başparmağımla yanağımdan birazını sildim ve tadına baktım. "İşte buradasın aşkım. Suyun öfkeni kısa devre yaptırdığından endişelenmeye başlamıştım," dedim, gözlerindeki ateşe bakarken sırtışımla genişledi.

"Beni kararlısın!"

"Bunu senin sahte Stepford karısı gülümsemene tercih ettiğim için," diye karşılık verdim. Sanki duymayı beklediği şey bu değilmiş gibi dondu kaldı. "Öfkelisin, bu öfken yüzünden bir şeyleri kırmaya meyillisin ve sen

fiziksel şiddetin üstünde değil. Farkındayım, Donatella. Günlerdir yakından ve kişisel olarak görüyorum. Ama tahmin et ne oldu? Ne şok oldum ne de korktum. Korkuyorum. Korkmuyorum. Korkmuyorum. Korkmuyorum. Senden. Ya da. Senin. Kanlı. Kardeşlerin! Seni havuza geri atmam ve sakinleşene kadar tutmam gerekirse, yaparım. Yine de önce kendinize zarar vermek için kullanmayacağınız bir yöntem bulmam gerekebilir."

"Ne halt etmeye-"

"Çünkü seni istiyorum," dedim ona dürüstçe. Kafası karışmış ve korkmuş görünüyordu. Nedenini bilmiyordum. "Seninle evlenmek istiyorum. Kendimce sebeplerim var. Seni zaman zaman kullanacağım. Ama bu konuda dürüst olacağım. Tıpkı senin bu malikânede tutsak olmamak için beni kullanabileceğin gibi, burada sonsuza dek bekâr ve arzuladığın gücün sadece bir kısmına sahip olarak kalırsan kaderinden kaçmak için."

"Sen gerçekten delisin-"

"Benimle evlenirsen istediğin her şeye sahip olursun. Güç, saygı, halkın takdiri... ve şefkat. Benim, ailem ve milyonlarca insan için en önemli kişi olacaksın."

Durakladı. "Peki bu nasıl?"

"Sevginin nasıl işlediğini açıklamamı ister misin?" Bunu umursamadığını çok iyi bildiğim için alay ettim.

Kollarını kavuşturmuş, bekliyordu.

"Gerçekten ailenin seni layık görmediği biriyle evlendireceğini mi düşünüyorsun-"

"Babam senin buna layık olduğunu asla düşünmezdi."

"Çoğu baba gibi. Ancak o bile benimle daha güvende olacağını biliyor olmalıydı."

Bunun üzerine kıkırdadı. "Seninle güvende miyim? Ailemin merhametine kalmış bir yatağa zincirlisin."

"Yanlış." Başımı salladım ve zinciri bileğimden çıkardım. Ayağa kalktığımda kaşları kalktı. "Callahan ailesi benim insafıma kalmış durumda. Ethan kim olduğumu bilmek istiyor ve evinden çıkmamı istiyor ama ben yine de buradayım. Wyatt beni öldürmek istiyor ama yapamıyor. Anlaşmayı bozmamı istiyorsunuz ama bozmayacağım. Hepiniz size bilgi vermemi bekliyorsunuz... Beni öldürmenin hepinize beklenmedik bir zarar verip vermeyeceğini görmek için bekliyorsunuz. Hepinizin aklından aynı soru geçiyor... Neden ben?"

"Kim olduğunu bulacağız-"

"Ya da kabul edersin ve ben de sana söylerim," dedim ona doğru yaklaşarak. "Sana söyleyebilirim ve öğrendiğinde bu kadar mücadele ettiğine pişman olursun."

"Bir adım daha atarsan ölmediğine pişman olursun."

Durakladım, sonra bir adım daha attım ve burnu alevlendi. Şansımı daha fazla zorlamamak için gülümseyerek durdum. "Henüz kabul etmiyorsan, en azından sana göstermem için yeterince uzun süre kavga etmeyi bırak..."

"Kavgayı sen başlattın."

"Tek yaptığım sana gerçeği söylemekti." Cesaretle öne doğru bir adım attım ve nerede olduğunu bilmediğim bir yerden bir silah çıkardı ve önüme tuttu.

Bu lanet aile ve kurşunlar.

Hiçbir şey söylemedim; sadece ona baktım.

"Beni kazanmak, kardeşlerimin seni öldürmesini engellemekten daha zor olacak."

Silahını yere bıraktı ve kapıyı arkasından çarparak çıktı.

"En tatlı bal her zaman en yüksek ağacın tepesindedir," diye fısıldadım kendi kendime, sonra omzuma tutundum. "Lanet olası İsa..." Ateş gibi yaktı.

Huysuzca yatağımın kenarına geçtim, çekmecedan cep telefonumu çıkardım ve aradım. İlk çalışta cevap verdi...

"Aklını mı kaçırdın sen?"

"Burada kurban benim, Evelyn. Vuruldum." Surat astım.

"Daha az umursayamazdım! Seni vurdukları için de aferin onlara! Etrafta Liam'ın vurulmasıyla ilgili konuşarak kendine lanet bir kurşun kazandın," diye tersledi ve gözlerimi devirerek yatağa uzandım.

"O küçük hıçkırık dışında, sonunda ona ısınmasını sağladım.

Ben."

"Ne?" Öfkesine ara verdi. "Nasıl?"

"Birkaç gerçek.... ve birkaç yalan."

DONATELLA

"Eee?" Ethan, Wyatt'la ikisinin de beni beklediği çalışma odasına girdiğimde bana sordu.

Wyatt'ın viski bardağını alıp hiçbir şey söylemedim.

Wyatt içini çekti ve Ethan'a döndü. "Ondan kurtulalım ve ne olursa olsun-"

"O bir şeytan," dedim, çoğunlukla kendi kendime ama onların duyabileceği kadar duymak.yüksek sesle.

"Ne?" Ethan bana sordu.

Kıs kıs güldüm ve içtim, bitirene kadar nefes almadım. Viski boğazımı yaktı. "Beni çılgınca bir şey yapmaya ikna etti... pişman olabileceğim bir şey."

"Ne?"

"Ona bir şans verin." Bu nasıl oldu?

"Bu nasıl oldu?" Wyatt aklımdan geçenleri okuyarak sordu.

Boş bardağı uzatarak ayağa kalktım ve Ethan'a döndüm; "Onu rahat bırak. Bundan sonrasını ben hallederim."

"Yaptığın şey buydu! Dona, seni öldürmeye çalıştı-"

"Hayır, ." Ben neredeyse ölüyorken o korkuyordu. Wyatt'a bakarak ona sarıldım. Bir nedenim yoktu; sadece yaptım ve gitmesine izin verdim. Ethan'a bakarak, "Buraya yapmak için geldiği şeyi yapmasına izin verin, ne olacağını göreceğiz" dedim.

"Göreceğiz?" diye sordu. "Yani, onunla evlenecek misin?"

"En kötü ihtimalle onunla evlenirim, sözleşmeyi yerine getiririm ve sonra onu öldürürüm. En azından o zaman evde kalmış bir kız değil dul olurum" diye şaka yaptım ama ikisi de gülmedi.

"Ne zamandan beri evde kalmış bir kız olmayı önemsiyorsun?" Wyatt kaşları birbirine çarpılmış, ne yapacağını şaşırmış bir halde sordu.

Nedenini anladım. Bunu hiç düşünmemiştim. Aklımdan hiç geçmemişti. Ta ki şeytan kulağıma fısıldayana kadar. Şimdi, onlara baktıkça, kardeşlerimi kardeşlerim olarak görmekten çok, onları birer erkek olarak görüyordum. Kendi ailelerine sahip olacak erkekler. Aklımın bir köşesinde bunun olacağını biliyordum ama şu anda görebildiğim tek şey buydu... Aklımdan geçen tek şey buydu.

İkisi de kendi ailelerine sahip olduklarında ne oldu?

İnsanlar benim hakkımda ne derdi?

Benim yaşımdayken annem çoktan evlenmiş ve Ethan'ı doğurmuştu. Kendime umursamam gerektiğini söyledim. Diğer insanların ne düşündüğünü boş ver. Çok daha büyük bir parçam, tüm bu ailenin insanların bizim hakkımızdaki düşünceleri üzerine kurulduğu gerçeğini hatırladı. Dışarıdan mükemmel görünüyorduk, o zaman neden evlenmeyeyim ki? Kendimi hayatımın geri kalanında bekar olarak hayal etmeye çalıştım ve annemle babamı birlikte hatırladım. Yanımda duracak erkek düşünmeye çalıştım ama yoktu... bu yabancı dışında. Ve tüm ben

Onun hakkında bildiğim tek şey, bana cevap vermekle kalmayıp karşılık verecek cesarete sahip olduğuydu.

Zihnim karmakarışık. On farklı yöne çekildiğimi hissediyordum ve ne kadar çok düşünürsem o kadar az istiyordum.

"Dona?"

"Ha?"

"İyi olduğuna emin misin?" Ethan bana ciddi bir şekilde sordu. Güldüm. "Neden? Ona bir şans vereceğimi söylediğim için mi?" "Evet," dedi Wyatt, sanki bu çok açık bir cevapmış gibi.

"Ona zorluk çıkarmakta özgürsünüz; ben gidip onun kollarına atlamayacağım. Dünyadaki onca erkek arasından neden onu seçtiklerini öğreneceğim..."

En azından seksi... Bu da çıktı?

"Tamam." Ethan bana başıyla onay verdi ama yüzündeki ifadeyi okuyamadım. yüz.

"Tamam o zaman." Ben başımı salladım... Şeytanla buluşacaktım.

Çıkmak mı?

Odadan ikinci kez çıkarken, *Tanrım bana yardım et*, diye düşündüm.

Bugün. Bu sefer doğruca odama gittim, Helen'i yatağında görünce keşke gitmeseydim dedim.

"Lütfen git; kafam karmakarışık ve neler olup bittiği hakkında hiçbir fikrim yok," diye sızlanarak yatağıma doğru yürüdüm ve üzerine düştüm. Yastığımı kaptım ve başımın üzerine koydum.

"Gabriel?"

"Onun adını söyleme!" Onu durdurmak için elimi kaldırdım. "Şu anda onu duymak bile migrenimi azdırıyor. O sadece...ugh! Onun sorunu ne? Mantıklı bir insan kaçırdı ama o orada, bana her şeyi verebileceğini söylüyor! Nasıl? Nerede? Ne zaman? Birdenbire ortaya çıkıp benimle evlenmek istediğini mi söylüyor? Benimle mi? Evlenecek tipte biri olmadığını bilmiyor mu? Onunla hayatının her günü kavga edeceğim ve o saçlarını yolduktan kel kalacak. Birbirimizin saçını çekmekten kel kalabiliriz. Bunun da ötesinde, sınırları yok. Casanova'ymış gibi davranıyor... Ya şimdi romantik olmaya çalışırsa? Romantiklikle aram iyi değildir. Ona Toby'ye sormasını söyledim ama... Biliyorsun o öldü. Bu da onun kaçması için bir ipucu olmalı! Neden kaçmıyor!"

"Donatella, bana bak."

"Neden?" Ona bakmak için yastığı yüzümden kaldırdım. O kadar geniş sırttı ki yüzünün çatlayacağını sandım. "Ne?"

"Saçmalıyordun."

"Ne?"

"!" "Ben
saçmalamıyorum!"

"Az önce yaptın. Küçüklüğümüzden beri en normal olduğun an bu. Sıradan bir kız gibisin."

"Lanet olsun." Ona dehşet içinde baktım ve şaka bile yapmadan kendimi haç işaretiyle kutsadım. Onun yüzünden, *Gabriel*, kitap delisi şeytan... Aklımda Shakespeare vardı. Özellikle de Fırtına: Perde 1, Sahne 2, Satır 215: *Cehennem boş ve tüm şeytanlar burada.*

OceanofPDF.com

ON DÖRT

"Erkekler ve kadınlar hakkında bilmeniz
gereken her şey burada:

Kadınlar deli,
erkekler aptal.

Kadınların deli olmasının temel nedeni
de erkeklerin aptal olmasıdır."

~ George Carlin

OceanofPDF.com

HELEN

Hiç değişmediği için kızmalı mıydım yoksa mutlu mu olmalıydım? Emin değildim ve telefonumdaki mesaja baktıkça kafam daha da karışıyordu.

Dona genellikle hafif uyurdu; ancak zihni fazla çalışmış olmalıydı, bu da neredeyse koma halinde olmasını açıklıyordu. Yataktan kalktım, odasından çıkmadan önce kot pantolonumu ve onun gmleklerinden birini giydim. Bir yanım gizlice dolaşıyormuşum gibi hissediyor, babamın beni yakalayıp sabahın krnde yatakta ne halt ettiğimi merak etmesinden korkuyordu... Ama çok daha mantıklı olan yanım, evde istediğim gibi dolaşabilecek kadar büyük ve zgr olduğumu biliyordu. Yine de garip hissediyordum. İçimdeki iyilik meleği yüzünden olmalı.

Asansöre adım attığımda duvara yaslandım ve gözlerimi kapattım, neredeyse uykuya dalıyordum. Asansörün kapıları açılırken alan zil sesi olmasaydı uyuyakalacaktım. Mutfağa doğru yürüdüm, işte oradaydı, lanet olası waffle yapıyordu.

"Kaç tane istiyorsun?" diye sordu yedinci waffle'ını dikkatlice tden çıkarıp daha fazla hamur için uzanırken.

"Wyatt, sinirlendiğinde yapacak daha sağlıklı yiyecekler düşünemiyor musun?" nndeki mutfak adasına oturmak için hareket ederek sordum.

"Hayır," diye cevap verdi, muz ve çikolata parçalarıyla süslenmiş  waffle'dan oluşan tabağı önüme koydu.

"ikolata şurubu nerede?"

Kendi waffle'üzerine şurup dökerken, "Daha sağlıklı yapıyordum," diye alay etti benimle.

"Eğer beni şişmanlatmaya kararlıysan, bunu yapmalısın." "Kimse seni yemek yemeye zorlamıyor."

"Tamam, gideceğim-"

"Al," diye tersledi ve waffle'larımı kahverengi, şekerli, atardamarları tıkayan şuruba boğdu. "Mutlu musun?"

"Aydın zerinde!" Sırttım, waffle'ları kestim ve doyurdum. "Peki, neye üzülüyorsun?"

Bir atal dolusu waffle'ı ağzına tıkıştırırken, "zgn değilim," dedi.

"Tamam," diye başımı salladım, çok geçmeden döküleceğini biliyordum. Küçükklüğümüzden beri ne zaman kendini kötü hissetse ya da canı sıkılsa mutfğa gelir, çikolata ve muzlu waffle yerdı.

"Bu Gabriel denen adamın kim olduğunu sanıyorsun?"

"Dona için ayarlanmış bir nişanlı," diye cevap verdim. Öfkeyle çiğneyerek burnundan nefes verdi. "İstediğin adam değil miydi?"

"Ondan hoşlanmıyorum. Ona güvenmiyorum. O bizim hakkımızda çok şey bilen bir yabancı-"

"Biz ya da Dona."

"Dona biziz ve çok şey biliyor. Sanki zaten ailedenmiş gibi davranıyor!"

"Yani, ailen ona söz verdiğine göre

."

"Neden zorluk çıkarıyorsun?"

Öksürdüm, neredeyse bir muz parçasıyla boğuluyordum. "Zorluk mu çıkarıyorum? Ben mi?!"

"Evet, sen!" Çatalını bana doğrulttu. "Gerçeğı öğrenmek için şu birler ve sıfırlar saçmalığı bilgisayar sistemine girelim demeliydin!"

"Öncelikle, zırva anlamsız bir dili tanımlamak için kullanılan bir ifadedir; birden fazla kuruma, departmana ve/veya kişisel veri tabanına girmeye basitçe geçmiş araştırması denir."

"İşte zorluk çıkarıyorsun!" Çatalını bana doğru sallayarak homurdandı.

Elini tokatlayarak uzaklaştırdım ve çatalımı ona uzattım. "Kız kardeşin nişanlanmış olabilir diye huysuzluk etmektense zor biri olmayı tercih ederim."

"Bu!" Şaşkınlıkla başını salladı. "Neden herkes onun Dona'yla yasal olarak nişanlı olduğu fikrine bu kadar sıcak bakıyor? Onu tanımıyoruz. Bir seri katil olabilir."

"Eğer o öyleyse, sen de öylesin; yani Dona'ya bir şey olmaz," diye cevap verdim. O bana ters ters baktı, ben de ona ters ters baktım.

"Dona benim kız kardeşim."

"Dona onun karısı olabilir."

"Olabilir... olabilir," diye yanıtladı öfkeyle. "Yani, henüz değil. O zaman neden bu kadar yüksekte atıyor?"

"Bu çok güçlü bir olasılık..." Gözleri benimkilerle buluştuğunda dalıp gittim, bu sefer waffle'larımdan daha fazlasını ağızıma tıktırdım ve ona da aynısını yapmasını söyledim. "Ye yoksa vıcık vıcık olacaklar."

Yemeden önce bir çocuk gibi suratını astı. Başını tekrar kaldırmadan önce sadece iki büyük ısırik alabilmişti. "Onu öldürmeye çalıştı."

"Hayır, yapmadı."

Çatalını bırakıp çok daha tutkulu bir şekilde konuşmaya başladığında İtalyan tarafı ortaya çıktı, elleri her kelimeyle birlikte hareket ediyordu. "Dalga mı geçiyorsun benimle? Onu suya fırlattı ve suyun altında tuttu. Ancak bilincini kaybettiğinde onu sudan çıkardı. Başının dertte olduğunu bize haber veren taktığı vücut zinciri ve onu öldürmeye çalıştığını görmemizi sağlayan kameralarınızdı!"

"Dona ona vurdu."

"Ne olmuş yani?" diye tersledi. "Vurulmayı kaldıramıyor-"

"Donatella kötü davranıyor!" Ona çıkıştım, cevap vermemi beklemiyormuş gibi durakladı ve ben de devam ettim çünkü bana bağırmasını dinleyecek havada değildim. "Fiziksel ve sözlü olarak herkese kötü davranıyor! Bu onun suçu değil. Aslında bu ailedeki herkes bir dereceye kadar kötü davranıyor. Ama Dona... O sert biri ve kendini sürekli bu aileye girmeye çalışan insanlardan korumak için böyle oldu. Eğer sert olmasaydı, insanlar onu ezip geçerdi. Kendini böyle koruyor. Hepimiz kendimizi böyle koruruz. Soğuk kalpli bir erkek seksi ve gizemli olarak görülür, ancak bir kadın olarak sadece kaltak olarak görülürsünüz. Dona, Tobias'a ısınsaydı ve onu affetseydi ne olurdu bir düşünün? Daha da cesur olurdu. Erkekler yumuşak, nazik ve kibar olmamızı ister. Ama o bir Callahan; içindeki yumuşak, nazik ya da kibar her şey uzun zaman önce gömüldü!"

"Bunların neredeyse onu öldürecek olan adamlarla ne ilgisi var!" diye bağırdı bana.

Çok aptaldı!

"Karşılık veren ilk kişi o!" Ben de ona bağırdım. "Bir kez olsun, ailesinden olmayan biri ona karşı çıktı. Kötü muameleye katlanabileceğimi ve karşılığını vereceğimi söyleyen ilk kişi o oldu. Peki neden? Çünkü ondan, senden ya da Ethan'dan korkmuyor. Onun kim olduğunu umursamadan hareket etti, kadın olması dışında. Onu öldürmeye çalışmıyordu. Ona diğer herkese yaptığı gibi zorbalık yapamayacağını gösteriyordu... en azından kendine zarar vermeden. Tobias ailesine ihanet etti çünkü Dona ile aynı seviyede olmak istiyordu. Ona saygı duymak istiyordu... ve yıllar sonra, hala bunu elde edemedi. Gabriel bunu bir günde kazandı. Onda farklı bir şeyler var. Diğerleri gibi değil. Onunla gerçekten başa baş mücadele edebiliyor."

Ethan da görüyor, ben de görüyorum, Dona da görüyor. Dona ilk defa heyecanlandı Wyatt. Henüz heyecanlı olduğunu bilmiyor ama onu bu gece görseydin, heyecanlı olduğunu anlardın. Sonunda karşısında, onun yapabileceği her şeye hazır biri var. Herkesin bir rakibe ya da dengeye ihtiyacı vardır. Olumsuzluklarına karşı bir olumlu. Onun için heyecanlıyım... Kalbinin etrafındaki o on kat kaya ve buzun altında ne olduğunu görmek için heyecanlıyım; sen neden değilsin?"

Başını eğdi, pes etti. Yemek yemeye devam etti, mutfak adasına yaslanırken tamamen sessizdi. Hiçbir şey söylemedi, ben de tezgâhtaki portakal suyuna uzandım ve sessizce söylediklerimi anlamasını bekledim.

"Onun hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Ethan'ın geçmiş araştırmasında neden bir şey çıkmadı?"

Omuz silktim. "Sanırım büyükannem babama ya da başka birine kayıtlarını sildirdi..."

"Seni tanıyorum. İstersen bir araya getirebilirsin." Gözleri yalvarır gibiydi... ve neredeyse boyun eğiyordum.

"Yapabilirim." Yavaşça başımı salladım. "Ama ben istemiyorum" "Helen..."

"Wyatt... Normal ilişkilerde, karşıdaki kişiyle çıkmaya başlamadan önce onun hakkında her şeyi bilemezsin."

"İşte bu yüzden normal insanlar sonunda incinir." "Ve her şeyi bilenlerin sonu yalnızlıktır," diye karşı çıktım. "Yalnız olmak incinmekten iyidir."

"Kim demiş?"

Omuz silkti. "Ben."

"Yanılıyorsun." O şekilde incinmemiştii, bu yüzden konuşmaya hakkı yoktu. "İncindiğinde, daha önce gülümsemek ve gülmek için bir nedenin var demektir. Yalnız olmak karanlıkta oturmak gibidir; geriye dönüp bakacak ya da umut edecek hiçbir şey yoktur."

İrkildi ve yüzünü bana çevirdi. "Tecrübe konuşuyormuş gibi konuşmayı kes."

Yaptım.

"Dona için endişelenmeyi bırak. Başına ne gelirse gelsin üstesinden gelecektir; bırakın kadın olsun. Bırakın bunu keşfetsin. Bırakın, bir kez olsun mafya hakkında endişelenmesin ve sadece güzel görünmeyi ve hisler besleyebileceği bir adamla sevimsiz bir film izlemeyi önemsesin."

"Her şeyi kafanda kurgulamışsın; belki de tüm bilgileri saklayan sensindir." Ben eğilip ona bir tokat atana kadar bana dikkatle baktı. "Ah! Şaka yapıyorum."

"Bu işe karışmayacağına söz ver."

"Hayır." Sırıtarak ayağa kalktı ve büyük buzdolabına doğru ilerledi.

"Dostum, iyi ki kardeşim değilsin. Sanırsın ki Dona senin kızın, kız kardeşin değil, onu elinde tutmaya çalışıyorsun."

"Sen neden bahsediyorsun?" Çikolatalı dondurma çıkarırken güldü. "Eve getireceğin her erkek aynı derecede kötü olacak; sen benim ikinci kız kardeşim sayılırsın."

Yine göğsüme bir bıçak saplandı.

Ağzıma daha fazla yemek tıkıştırarak ona bağırma isteğimi waffle'larla bastırmaya çalıştım.

"Yavaş ol; daha fazla yapacağım," dedi bardağımı yeniden doldururken.

"En azından kuzen terapi seansların için bunu yapabilirim."

Ondan nefret ediyordum.

"Cidden Helen, minnettarım," dedi başımı okşayarak.

Ondan gerçekten nefret ediyordum.

"Ama ben bu Dona saçmalığını atlatana kadar en az iki yıl evlenmen yasak, duydun mu beni?" Bir çocuk gibi içtenlikle gülümsedi.

Tek yapabildiğim elini ters çevirmek ve onu güldürmek oldu.

Ondan nefret ediyordum.

Yalancı.

WYATT

Şu Dona saçmalığını aştın mı?

İmkansız.

Bir parçanızı kaybetmenin üstesinden nasıl gelirsiniz?

Kaybetmek... İşte böyle hissettim. Sanki onunla bağlantımı kaybediyordum. Artık onun yanında olduğumu bile hatırlamıyor gibiydi. Ne zaman baksam akli Gabriel'deydi ve bu beni kızdırmaya başlamıştı.

Bir kişiyle paylaştım, o da kız kardeşimdi; ama kız kardeşimi paylaşmadım.

Onun gitmesini istedim. Ama... O istedi mi?

OceanofPDF.com

ON BEŞ

"Ben gücün koruyucusuyum, sahibi
değil."

~ Vicente Fox

OceanofPDF.com

HELEN

"Cain, ADSL sinyalinin SAAS'a bağlanıp bağlanmadığını kontrol et." Cevap alamadım. "Cain?"

Yavaşça duvardaki panelin altından kaydım, ancak doğrudan bana bakan gri gözleri görünce sıçradım ve başımı çarpmaktan kıl payı kurtuldum.

"Hi-"

"İsa, Yusuf'un annesi Meryem!" Çığlık attım, daha da dışarı kaydım, onu tokatlamaya hazırdım. O sadece güldü.

"Sanırım bu ifadeyi biraz karıştırdınız."

"Gabriel! Buraya nasıl girdin?" Ayağa kalkmaya çalışarak tersledim. Bana elini uzattı ve elini tutmadan önce uzun bir süre ona baktım. Ayağa kalkmam için beni çekti.

"Kapıdan içeri girdim," diye cevap verdi, etrafımızdaki gri ve beyaz pikseli duvarlara bakarak. Her piksel duvara kare şeklinde yağmur damlaları gibi düşüyordu. Yavaşça odanın her bir köşesini inceledi. Tamamen siyah giyinmişti; rahat bir üst ve kot pantolon, deri bir bileklik. Sarı-kahverengi saçları hâlâ biraz ıslaktı. "Sanki bir bilim kurgu romanından fırlamış gibi," diye ekledi.

"Buraya öylece girmemeliydin," dedim, ondan bir adım uzaklaşıp dahili telefona doğru ilerleyerek. "Cain, içeride durumu nasıl?"

"Cain kim-?"

"Sistem operasyonları tekrar çevrimiçi. Lütfen sorunuzu tekrarlar mısınız?" Cain'in sesi sonunda cevap verdi.

"Cain yapay zekâ mı?" Gabriel sırttı ve yavaşça odanın duvarlarına doğru yürürken kendi kendine başını salladı.

"Cain, davetsiz bir misafir var."

"Taraniyor." Oda parladı. "Davetsiz misafir bulunamadı."

"Ne?" diye sordum. Gözlerimi kocaman açmış karşımdaki adama bakarken sordum. Burada kendini maskeleyesine imkân yoktu. "İçeridekileri tanımlayın."

"Helen Badass Callahan ve Gabriel bulundu," diye yanıtladı Cain.

Gabriel dönüp bana baktığında inlemek istedim, dudaklarında geniş bir sırıtış vardı. "Yapma."

Savunmak için ellerini kaldırdı. "Ben bir şey söylemedim."

Odanın ortasındaki cam masaya geçerek dizüstü bilgisayarımı açtım ve onun neden teşhis edildiğini anlamaya çalıştım. Bunun olabilmesinin tek yolu, birinin onu sisteme sokmasıydı... benim sistemime.

"Evelyn bana bundan bahsetmişti ama ," dedi, hâlâ hayretler içindeydi. İkinci kez durakladım ve ona baktım.

"Büyükannem size erişim izni veremezdi-" "Bunu oğluna yaptıracağını söyledi."

"Baba," dedim sıkılmış dişlerimin arasından. Sisteme birinin girdiğini biliyordum! Birinin beni hacklediğini ve bunun öz babam olduğunu düşünerek birkaç günümü tüm sistemi yeniden kurmaya çalışarak geçirmiştım! Saçımdaki kravatı çıkarıp masanın üzerine attım ve başımın yan tarafını kaşıdım.

"Cain ne anlama geliyor?"

"Callahan Aktif-Matris Bilgi Ağı Sistemi," diye cevap verdim ve arkamdaki beyaz kavisli kum saati sandalyeye oturdum.

"Evelyn bunun dünyanın herhangi bir yerindeki insanları bulmanızı sağladığını mı söyledi?" Ethan, Gabriel'in buraya girdiğini öğrendiğinde çok kızacaktı.

Sonunda onu öldürebilir bile. Kabil, var olduğunu hepimizin bilmesine rağmen aile içinde bile konuşmadığımız bir sırdı.

"Tam olarak değil," diye yanıtladım. "Yüz tanıma özelliğini kullanmamızı ve dünyanın dört bir yanındaki güvenlik kameralarıyla çapraz karşılaştırma yapmamızı sağlıyor."

Ama bu buzdağının sadece görünen kısmıydı.

Gabriel omzunun üzerinden bana baktı. "Bu aynı şey değil mi?" "Hayır, öyle değil. Eğer yeraltına iner ve şebekeden çıkarsan, sadece Şu anda bunların hiçbirisi önemli değil. Sen neden buradasın? Babam neden sana buraya erişim izni verdi? Ve en önemlisi, senin kim olduğunu bulamamamızın sebebi o mu?"

"Suçun organize hale geldiğini söylerken şaka yapmıyorlardı," diye yanıtladı beni görmezden gelerek. "Mafyanın bu şekilde gökyüzündeki göz haline geleceği kimin aklına gelirdi-"

"Gabriel, ben şiddet yanlısı biri değilim, ama bazı insanları arayabilirim. vardır."

"Helen," diye bitkin bir halde iç geçirdi ve sonra da sandalyelerden birine yaslandı. "Barış için geldim, yemin ederim."

"Yalancı." Bu kadarını biliyordum. "Barış için gelen insanlar ailemize yaklaşmaz. Eğer buradaysanız, savaş için buradasınız demektir. Ama kiminle savaşmak için?"

"Cain, bir Avrupa haritası görebilir miyim?" diye sordu ve bir anda pikseller bir araya gelerek istediği haritayı oluşturdu.

"Avrupa ile savaşta mısınız?" Cevap vermeden haritaya bakarken onu sordum. "Gerçekten şansını zorluyorsun. Ethan buraya girdiğin için seni öldürecek, hatta belki babam ve büyükannem de buraya girmene izin verdikleri için. Bu sadece aile için-"

"O zaman aileden biri olduğumdan emin olmalıyım." Gülümsedi ve yanağındaki küçük gamzeyi görebiliyordum. Gülümseme şekli tüyler ürperticiydi; çok masum ve çok tatlı görünüyordu. Donatella'nın tabağına bir çift kesik el bırakan adamın o olduğunu asla düşünemezsiniz. "Zaten burada olmamın asıl nedeni de bu."

"Burada, malikanede mi yoksa bu odada mı?" diye sordum.

"İkisi de," diye cevap verdi, odanın etrafına bakarak. "Ama asıl meseleme gelmeden önce bilmek istiyorum... bunu inşa eder miydiniz... başka bir Cain-?"

"Hayır," diye cevap verdim.

"Neden?"

"Birincisi, bunun için paranız sanmıyorum."

Bunun üzerine kaşlarını çatı. "Bedeli ne olursa olsun ödeyebilirim, sizi temin ederim." "İki, Cain'i inşa etmek babamla yıllarımı aldı. Bu iki kişilik bir şey, hayır, İki *dahilik* bir iş. O kadar çok kod yazdığı için elinde karpal tünel var. Ona bunu yaşatmayacağım."

"Elbette başka biri-"

"Üç, sadece kesinlikle güvendiğim insanlarla çalışırım. Dört, Ethan bundan hoşlanmaz ya da buna izin vermez. Beş, evet, Ethan'ın neye izin verip vermediği umurumda. Altı, eğer bunu kullanabiliyorsan ailenin kendi evine ihtiyacı yok."

"Peki, sonra tekrar sorarım." Kıs kıs gülererek yanımdaki sandalyeye oturdu. "Şimdi gelmemin en önemli nedenine gelelim... Donatella."

"Ben bu işe karışmadım-"

"O senin en iyi arkadaşın, değil mi?" diye sordu ve Evelyn'in ona ne kadar çok şey anlattığını gerçekten bilmek istedim. Hepimiz hakkında çok fazla şey biliyordu. Dona'yı bu kadar sinirlendirmesine şaşmamalı. Sanki her birimiz üzerinde çalışmış ve ne zaman nasıl yaklaşacağını biliyor gibiydi.

Tehlikeliydi. Ama

kim için?

"Peki ya Dona?" Bilgisayarımın yan tarafındaki kayıt düğmesine bastığımdan emin olarak sordum.

"Onu bir randevuya götürmek istiyorum."

"Affedersiniz?" Bunu beklemiyordum. İsteddiği herkes hakkında bilgi alabileceğim bir odadaydı ve bana Dona'yla çıkma konusunu mu sormak istiyordu?

"Hayalindeki randevu ne?" diye ciddi ama nazikçe sordu, gözleri sıcak, nazik ve şefkatliydi. Onun tanık olduğum iki yönünü birleştirmek benim için çok zordu: soğukkanlı katil ve sadece dışarı çıkarmak istediği bir kız hakkında soru soran adam.

"Hayalindeki randevu mu?"

Başını salladı. "Eminim şimdi böyle şeylerden bahsetmiyordur ama sen onu tüm hayatın boyunca tanıdın. Callahan olarak doğmasaydı yapmak istediği bir şeyi hatırlıyor olmalısın. Yapmak istediği ama yapamadığı bir şey."

"Sen benim soruma cevap verirken ben de senin soruna cevap veririm," diye karşılık verdim.

"Kim olduğum ve ne yaptığım dışında her şeyi sor." Başını salladı ve ben de kafasına bir tekme atmak istedim. Bunlar en önemli iki soruydu ama o ikisinden de kaçıyordu; kim olabilirdi ki bu kadar kötüydü, bu aileyle bile, onunla ilgili her şey gizlilikle örtülüydü? Sadece bu da değil... Neden bizimkiler ona bu kadar yardım ediyordu?

"Helen?"

"Cain, Gabriel'in cep telefonu numarası nedir?"

"Bilinen tek numarası...737-8141."

Telefonumu çıkarıp ona bilmesi gerekenleri mesaj attım.

"Bana sormamanın bir nedeni var mı?" Gabriel telefonunu çıkararak ama mesajı okumadan alay etti.

"Evet," dedim, arkama yaslanıp bacak bacak üstüne attım. "Bizimle bu şekilde sevişmekten zevk alıyorsun. Ama benim diğerlerinden farkım, bu oyunlara dahil olmaktan hoşlanmamam. girmene yardım eden insanlara, ileride senden alacağımız her şeyin şu anki provokasyona değeceğini bilecek kadar güveniyorum. Sen ve ben bu konuşmayı tüm kartlarımızı masaya koyduğumuzda tekrar ele alacağız."

Eğlenerek ayağa kalktı. "Keşke herkes senin gibi olsaydı, bu hikayenin iyi kısmına çok daha çabuk ulaşabilirdik."

"Tabii ki benim gibi olamazlar; ben ailenin yüz karasıyım." Ona göz kırptım.

Güldü ve başını salladı. "Teşekkür ederim Helen. Sana bir borcum var. Kartlarımı masaya koyduğumda borcumu ödeyeceğim."

Duvarın pikselleşmemiş tek kısmına doğru yürümesini ve elini dışarı çıkması için açılan kapıya bastırmasını izlerken başka bir şey söylemedim.

"Oturum kaydedildi," dedi Cain.

"Ethan'a gönder, sonra babamı ara."

"Oturum gönderildi. Declan Callahan aranıyor."

"Merhaba Melon; annen ve ben de tam senden bahsediyorduk." diye cevap vermeden önce iki kez çalmasını dinledim.

"Baba..." Sandalyemde dönüp tavana baktım, "Başın belada."

"Hayatımın hikayesi," diye kıs kıs güldü. "Şimdi ne yaptım ben?" "Gabriel?"

Cevap vermedi.

"Tatlım?" Annem geldi. "Babam az önce beni sana avuçladı mı-?"

"Boş ver onu. Gabriel nasıl? Donatella ondan hoşlanıyor mu?"

Bu insanların hiç utanması yoktu. "Onu öldürmeleri için altı adam gönderdi." "Siz hanımlar yalnız kalmaya kararlısınız, değil mi?"

Bunun üzerine dönmeyi bıraktım ve doğruldum. "Anne, nişanlı olduklarını iddia etmeye hazır rastgele bir adam olmasa iyi olur-"

"Ben olsam onu öldürürdüm!" Babamın arka planda bağırdığını duydum. "Hâlâ orada mısın?!"

Kara koyun olabilirdim ama kurtlar beni severdi ve bu sevgiden dolayı Kabil'i *tek başıma* inşa ederek onların her zaman avcı olmalarını ve asla avlanmamalarını sağladım. Ellerimi kana bulamadığım için onlar için yapabileceğim tek şey buydu. Donatella gibi bir savaşçı değildim. Nari gibi kendimi kanıtlamaya kararlı değildim. Ben koruyucuydum.

Yine de Gabriel'in bunu bilmesine gerek yoktu.

ON ALTI

"Çünkü içimde her şeyi görmek ve her şeyi yapmak için bir açlık vardı. Gördüğüm herkes olmak istiyordum. Kendim için yeterli değildim. Bunu anlayabiliyor musun?"

~ Sidney Sheldon

OceanofPDF.com

DONATELLA

"Ivy bugün geliyor mu, Donatella?" Valinin eşı Brigitte, Callahan vakfının bir başka görevi olan lise binasına doğru yürürken sordu.

"Yeterince eşlik etmiyor muyum, Brigitte?" Son sınıfların çizip sergilediğı otoportrelerin bulunduğu duvara bakarak ona sordum. Hepsi son derece kötüydü; birçoğı sanki hiç denenmemiş gibi görünüyordu. Gerçekçiliğe odaklanmamış, bunun yerine kübizm tarzında, sadece kısmen renkli bir otoportre çizmiş birinin beklentisiyle.

"Bayan Callahan?"

Omzumun üzerinden etrafımdaki küçük kadın grubuna baktım. İhtiyacı olduğunu düşünmediğim gözlükler takan zayıf bir Hispanik kadın olan Müdür Pomar aceleyle yanıma geldi.

"Beğendiniz mi? Son sınıf öğrencilerimiz bu yıl onlar üzerinde gerçekten çok çalıştılar." Dikkatimi çeken tek bir tanesini gösterdim. "Bunu kim yaptı?"

Kadın kaşlarını çatı, sonra derin bir nefes aldı, başını salladı ve boynundaki sahte incileri parmakladı. "Penélope Muñoz, gördüğünüz gibi sorunlu bir kız. Sanat yönetmenine indirmesini söyledim ama kontrast katacağı konusunda ısrar etti."

"Bu ismi duymuştum." Fatimah Gupta öne çıktı ve fısıldayarak eğildi, "Hamile olan o mu? Annesi bir keresinde buraya gelmişti, doğru mu?"

Müdür yüzünü buruşturdu ama başını salladı, etrafına göz gezdirdikten sonra şöyle dedi: "Biz bir Katolik okuluyuz, bebeğı aldırmasını istemedik. Bebek doğana kadar evde kalmasını, sonra yeniden başlamasını söyledik. Ancak annesi buraya geldi ve ortalığı ayağı kaldırdı. Onu kendi haline bıraktık; sadece kızı için işleri daha da zorlaştırıyor. Yine de annesi için üzülüyorum, o bekar bir anne, başka ne olabilir ki-"

"Nerede bu Penélope?" Gereksiz dedikodu ihtiyaçlarını bölerek sordum.

Saatine bakmadan önce düşünmek zorunda kaldı. "Sanırım sınıfının çoğı için öğle yemeğı vakti."

"Harika, kafeteryayı da göreceğız. Kocanızın imzaladığı sağlıklı seçim girişiminin nasıl görmek isterim Fatıma," dedim ve Müdür Pomar'a bakıp beklemeye başladım. O da diğerlerine baktı ve ben

Nedenini merak ettim; okula en çok bağış yapan onlar değildi. Ben öyleydim. "Bir sorun mu var?"

"Tabii ki hayır, bu taraftan. Az önce tüm mutfak menüsünü yedik..."

Salonda yürürken o noktada dikkatimi vermeyi bıraktım. Callahan Vakfı'nın aylık toplantılarının her biri ikili bir amaca hizmet ediyordu, aile işimizi de tartıştığımız için, bize fayda sağlamayan hayır işlerinin çok net bir amacı vardı. Nari, Helen ve ben sık sık farklı okullara, parklara, hastanelere ve kuzenim Darcy'nin deyişiyle "altın para atmak" için halka yönelik çeşitli diğer kuruluşlara giderdik.

Eminim Ivy de yerleştikten sonra para yağdıracağı hayır kurumlarını seçecektir. Amaç insanların bize minnettarlık duymasını sağlamak ya da en azından bizden nefret etmemelerini sağlamaktır. İnsanlar zenginlerden, özellikle de kuşaklar boyu zengin olanlardan nefret etme eğilimindeydi ve bu nefret uzun süre acı çektiklerinde şiddete dönüşüyordu. Terör Saltanatı'nı getiren de buydu.

Anarşiyi önlemek için altın atın. Cora teyzem bize bunu küçükken öğretmişti ve şimdi de hepimiz buna göre yaşıyoruz.

"İşte geldik," dedi Müdür Pomar, üst katta durup kendi aralarında gülen, yiyen ve içen öğrencilere bakarken.

Lisenin hiç değişmemesinin nasıl mümkün olduğunu merak ediyordum. Yatılı kız okulunda bile her şey aynıydı. Herkes kendi içinde gruplara ayrılırdı; güzel ve popüler olanlar, sonra da ucuz sigara içtikleri ve eski müzikleri dinledikleri için çok havalı olduklarını düşünen anti-popüler çocuklar. Tabii bir de geleneksel sporcular, inekler ve asosyaller vardı. Evet, bunlar ayrı gruplardı. Helen sayesinde, ineklerin zeki ve çalışkan olduğunu, geeklerin ise kimsenin umurunda olmayan rastgele şeylere aşırı derecede önem veren rastgele insanlar olduğunu biliyordum. Penélope Muñoz onlardan biri değildi. En arkada oturmuş, burnunu bir kitaba dayamış, ev yapımı bir sandviç yiyordu. O olduğunu hemen anladım; midesinden belli oluyordu.

"Hemen döneceğim," dedim onlara ve yan basamaklara doğru yürüdüm.

"Bayan Callahan?" Arkamdan seslendiler ama onları duymazdan geldim ve tek başıma aşağıya indim.

Çocukların fark etmesi ve aval aval bakmak için konuşmayı bırakması uzun sürmedi. Bana esnemenin ve öpücükler kondurmanın komik olduğunu düşünen birkaç sporcuyu tokatlamak istedim.

"Bu Donatella Callahan değil mi?" diye fısıldadı sağ tarafımdaki kız. "Çok güzel bir kız."

"O kadar parayla hepimiz güzel olabiliriz," diye mırıldandı bir diğeri ve ben durup ona dünyadaki hiçbir paranın o çirkin küçük ağzını değiştiremeyeceğini söylemek istedim. Açgözlü ailesinin ona zorbalık ettiğini ve para kazanma umuduyla zihinsel sıkıntıya neden olduğumu iddia edeceğini bildiğim için kendimi tuttum.

Cevap vermek yerine onları görmezden geldim, konuşmalarına ve istediklerini düşüncelerine izin verdim. Hayatları her zaman olduğu gibi benim için önemsiz olacaktı.

Tak tak. Tak tak. Kahverengi kâğıttan öğle yemeği çantasının önünde parmak uçlarıma vurdum. Penélope dudaklarının kenarında hardalla, gözlerini kocaman açmış bana bakıyordu.

"Oturabilir miyim?"

Kaşlarını çatarak kulaklıklarını çıkardı. "Sanırım masanın sahibi ben değilim." Karşısına oturduğumda biraz daha dik oturdu.

"Çizimini gördüm." Beni duymuyor gibiydi; diğer herkese odaklanmıştı.

"Bir daha düşündüm de, belki de burada oturmamalısın. Herkes sana bakıyor," diye sessizce konuştu ve sonra eğildi.

"Çenendeki hardala bakmadıklarından emin misin?" Ona sordum ve hemen bir peçete alıp yüzünü sildi.

"Tabii ki." Kendi kendine hüznle güldü. Bana bakmadan önce elindeki peçeteyi masaya bıraktı. "Dur tahmin edeyim, sen de doğru seçimi yapmama yardım etmek isteyen Okul Aile Birliği annelerinden birisin, öyle mi?"

"Suratına bir tokat atmalıyım. Bir lise öğrencisinin annesi olacak kadar yaşlı mı görünüyorsun?"

Başını yana doğru eğdi. "Dürüst olmak gerekirse, yüzlerine enjekte ettikleri botoks yüzünden artık bir şey söyleyemiyorum. Ama konuşurken yüzün hâlâ hareket ettiği için sana hak veriyorum."

Güldüm. Gerçekten güldüm. "Bana benim daha az güzel, daha acınası, yoksul bir versiyonumu hatırlatıyorsun."

"Siktir git. Bunun bir iltifat olması mı gerekiyor?" Yüzünü buruşturdu. "Bu korkunç."

Gülümseyerek omuz silktim. "Bunu söyledim çünkü bunu kaldırabileceğinden emindim.

Ayrıca, benim herhangi bir versiyonum başka birinin versiyonundan daha iyidir."

"Wowww." Ağzı bir O harfi yaptı ve yine başını yana eğdi. "Boynun bu kadar büyük bir egoyu nasıl taşıyor?"

Ona göstererek, "Her sabah birkaç çene kıvrırma hareketi yapıyorum ve hazırım," dedim.

Gülmemeye çalıştı ama kendini tutamadı. Başını bana doğru sallayarak, "İyi. Senin daha az güzel, daha zavallı, yoksun, fakir bir versiyonun olmak umurumda değil."

"Penélope," diye homurdandım ve yüksek sesle nefes verdim. "Tam da senden hoşlanmaya başlamışken."

"Ne?"

"Sen . Kim benim daha az güzel, daha zavallı, yoksul bir versiyonum olmak ister?"

Bana aklımı kaçırmışım gibi baktı. "Az önce bunun diğer herkes olmaktan daha iyi olduğunu söyledin!"

"Kesinlikle!" Onunla aynı mızımız ses tonuyla söyledim. "Sen zaten herkesten daha iyisin. Daha fazlası için çabalamalısın, sadece yetinmemelisin. Kendi portreni gördüm ve düşündüm ki... Bu kız zamanının ötesinde."

"Salonda sergilenenler mi? Hoşuna mı gitti?" diye sordu şaşkınlıkla.

Başımı salladım. "Sanatı seviyorum. Ama hayatımı kurtarmak için çizim yapamıyor olmama rağmen sanatçıları daha çok seviyorum. Muhtemelen herkes o çizimi görüp senin tuhaf olduğunu düşünüyordur, değil mi?"

"Yani, tek neden bu değil, ama popülerliğime yardımcı olmadı," dedi öncekinden biraz daha az neşeli bir şekilde.

"Lisede popülerlik boktan bir şeydir ve bunu her zaman popüler olmuş biri olarak söylüyorum."

"O zaman dışarıda olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. Her zaman soğukta dışarıda olmak," diye mırıldandı sütünü içmeden önce.

"Ben öyle bir şey demedim." Yanağımı avucuma yasladım. "Ayrıca içeride olmanın nasıl bir şey olduğunu da bilmiyorsun. Onlar daha mutlu değiller. Aslında, soğukta kalmaktan o kadar korkuyorlar ki, popüler kalmak için eğilmeye, kendilerini deforme etmeye, yüzlerine botoks enjekte etmeye, kendilerinden parçalar kesmeye razılar. Farkında olmadıkları şey ise kestikleri bu parçaların önemli olduğu."

"Nesin sen, yürüyen, konuşan bir kişisel gelişim kitabı mı?" Bu sefer gülmeye çalıştı ama istediği gibi olmadı, o yüzden başını öne eğdi.

"Eğer kendimi kastediyorsan... Evet, çoğu zaman." Başımı salladım. "Ama bugün yüce büyüklüğümü seninle paylaşmaya karar verdim, zavallı çocuk. Beni düşün

bir kerelik iyilik perin olarak."

Bu onu güldürdü. "Bir kez mi?"

"Bir dilek tut. Lütfen küçük ve işe yaramaz bir şey dilemeyin, hakarete uğrarım. Küçük dilekler için çok zenginim."

"Neden?" diye sordu bana dikkatlice ve bunu yaptığı için onu daha da çok sevdim. Yani.

"Çünkü kendi portrenizi çizmeniz istendiğinde, kendinizi çizmediniz. tek boyutluyum. Siz dediniz ki, ben bütünü oluşturan birçok şeyim; garip açılarla bir araya getirilmiş parçalarım ve hiç kimse için sadece birini seçemem."

"Kübizmi sevebilirim," diye mırıldandı, pipetini emmeden önce ve gülmeden önce birbirimize baktık. "İyi bir dilek tut ve kendini hazırla, ben büyük dilekler tutarım."

"Getir onu." Ona el salladım.

"Şaka yapmıyorum. Tam bir parazit gibi görüneceğim, alabildiğim her şeyi almaya çalışacağım."

"Aferin sana." Başımla onu onayladım. "Şimdi sesin daha da çok bana benziyor." "Seni uyarmadığımı söyleme," diye mırıldandı, oturduğu yerden kalktı ve

Kollu. Çok komikti.

"Şey, bütün günüm yok."

"Beni zengin et," diye sözümü kesti. "Beni öyle zengin et ki bana saygı duymak zorunda kalsınlar. Böylece anneme kötü davranamazlar ve öğretmenler bana tepeden bakamazlar."

Kulaktan kulağa gülümsedim ve ona doğru eğildim. "Sana bunu verirsem çıldırmayacaksın, kişiliğini kaybedip popüler kızlardan biri olmaya çalışmayacaksın, değil mi?"

Elini karnının üzerinde salladı. "Göbeği olan bir amigo kız olmak biraz zor."

"Tamam. Sana güveneceğim." Başımı salladım, ayağa kalktım. "Çizmeye devam et. Yaptıkların çok değerli olacak. Otoportreni bir-beş dolara alırım."

"1500 dolar bir lise resmi için biraz fazla."

"\$1,500? Ayakkabıya daha fazla harcadım. Bir nokta beş milyonu dene." Ağzı açık kaldı. "Yalan söylüyorsun."

"Her zaman, ama bu konuda değil. Son boktan sandviçinin tadını çıkarın ve popüler olanların yeni yangınlara nasıl ilk akın edenler olduğunu izleyin."

Arkamı döndüm, büyük çıkışıma yapmaya hazırdım; onu gördüğümde yılın iyi işini tamamlamanın mutluluğu içindeydim. Tepeden tırnağa siyah giyinmişti,

kafeteryanın önünde duruyor ve bana gururla sırtıyordu.

Bir sonraki toplantıda kesinlikle okulun lanet güvenlik sistemini tartışacağız.

GABRIEL

"Buraya nasıl girdin?" diye tısladı yeterince yaklaştığında. Ona baktım; dar, yüksek belli sarı eteğinin altındaki kıvrımlı kalçaları gözlerimin önüne serilirken ağzımı kapattım, dantelli bluzunun biraz altında duruyordu ve orta kısmının küçük bir şeridini gösteriyordu. "Gözlerim burada." Parmaklarını bana doğru şıklattı.

"Gözlerine bakmıyorum," dedim sonunda ona dönüp bakarak. "Gerçi her zamanki gibi çok güzeller. Buraya nasıl girdiğini anlamaya çalışıyorum."

"Affedersiniz?"

Ellerimi kıyafetinin üzerinde gezdirdim. "Her erkeğin fantezisi olmaktan hoşlandığını biliyorum ama bu biraz fazla değil mi sence de? Onlar genç; adil davranmıyorsun."

Bana tokat atacakmış gibi elini kaldırdı ama ben yanından geçip arkasında duran kadınlara baktım. "Hanımlar, lütfen bizi mazur görün ama Bayan Callahan'ın öğleden sonra başka bir randevusu var ve zamanında yetişmek istiyorsak hemen gitmeliyiz."

"Hanımefendi," diyerek Dona'ya döndüm ve kapıya doğru el salladım. Bana kızgınlıktan da öte bir bakış attı... İtiraf etmeliyim ki, az önce onun gerçek gülümsemesine tanıklık ettiğim için üzülmüştüm.

"Hanımlar." Onlarla yüzleşti ve kibarca konuştu. "Üzgünüm, gitmeliyim. Müdür Pomar, Penélope'nin resmini daha sonra birisi alacak."

"Bunu satın mı alıyorsun?" Kadının gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı.

Donatella sadece başını salladı ve omzunun üzerinden konuştuğu kıza baktı. Diğer öğrenciler şimdi onun etrafında toplanıyordu. "Bu kızın bir gün büyük bir sanatçı olacağına dair içimde bir his var. Senin gibi *sofistike* birinin onun yeteneğini bilmemesine şaşırdım. Utanç verici. Sanırım bu doğru... Bazı şeyleri satın alamazsınız ya da öğretemezsiniz. Ya onunla doğarsın ya da doğmazsın."

Saldırılarının diğer ucunda olmadığım zamanlarda, Donatella'nın kelimeleri silah haline getirme şeklinin ustaca olduğunu kabul etmek zorundaydım. Başka bir şey söylemeden zarifçe döndü ve dışarı çıktı.

"Hanımlar." Onlara bir kez daha başımı salladım ve yetişmek için acele ettim. Ona kolayca ulaşmak için hızına ayak uydurdum. Koridordaki kızlardan birinin telefonu ile fotoğraf fark edince ona göz kırptım ve hepsi soluk soluğa kıkırdadı, neredeyse birbirlerinin üzerine düşeceklerdi.

"Biraz fazla değil mi sence de? Onlar ergen, adil davranmıyorsun," diye alay etti Donatella, sürgüyle açılan ön cam kapılara ulaştığımızda.

"Biliyor musun, senin bu yanını seviyorum," dedim merdivenlerden inerken. "Hangi yanımı?"

"Eğlenceli olan. Hatta, nasıl desem," elimi ağzıma götürerek nefes nefese kaldım, "güzeldin."

"Anahtarları bana ver. Tek başıma gideceğim."

"Ne anahtarı?" Ellerimi ceplerime sokarak sordum.

En alt basamakta durakladı ve başını salladı. "Seninle bu oyunu oynamayacağım; araba nerede?"

"Ne arabası?"

Kendi kendine başını salladı, telefonunu kaldırdı ve çevirmeye başladı. "Evet, işim bitti. Bir arabaya ihtiyacım var-"

Sağ tarafımızdaki çimenlik alana inmeden önce tepemizden uçan helikopterin sesiyle kesildi.

"Birinci seçenek, arabanızı burada beklersiniz. Trafik var, bu yüzden arabanın buraya gelmesi en az yirmi dakika sürer. İkinci seçenek, içeri girip kibarca azarladığınız kadınla birlikte beklersiniz-"

Bitirmeme bile gerek yoktu. Dona çoktan helikoptere doğru yürümeye başlamıştı. Tekrar sııttım, ona yetiştim ve onunla aynı hızda yürüdüm.

Kapı açıldığında -çünkü ben bir centilmen olarak doğmuştum- ellerimi onun kışına koydum ve içeri girmeden önce ona *yardım ettim*.

Yanına oturduğumda, "Seni sonra öldüreceğim" dedi.

"Sen hazır olduğunda ben de hazırım," diye cevap verdim, bir kulaklık seti aldım ve kulaklarına takmadan önce gevşek saç tellerini dikkatlice fırçaladım. Ben bunu yaparken yüzüme bakmıyormuş gibi bile yapmadı.

İşim bitip kendi kulaklıklarımı taktığımda kollarını ve bacaklarını kavuşturup altımızdaki şehre baktı. Helikopterden gelen gürültü konuşmamızı çok zorlaştırıyordu ama sorun değildi. Bunun için zamanımız vardı.

Birinci adım: Bana en ufak bir şans vermesini sağlamak; kalbinin kapısı bir milimetre açılrsa bile, bu yine de üzerinde çalışabileceğim bir açıklıktı.

İkinci adım: Beni içeri davet etmesini sağla. Üçüncü adım: Ne pahasına olursa olsun orada kal.

Şu anda ikinci adımdaydım. Birinci adım beklediğimden çok daha uzun sürdü. İkinci adım daha da fazla sabır ve baştan çıkarma konusunda uzman bir adam gerektiriyordu.

Neyse ki ben öyle bir adamdım. Normalde baştan çıkarma sanatının sırrı tek bir şey gerektirirdi: bilgi. Karşınızdaki kişinin tam olarak neyi arzuladığını bilmek ve bağımlısı olana kadar ona küçük dozlarda vermek. Ancak Donatella söz konusu olduğunda bundan daha fazlası gerekeceğinden emindim. Her zaman diken üstünde olmasını, ne ile karşılaşacağını asla bilmemesini sağlamam gerekiyordu. Onu hayal kırıklığına uğratmalı, kızdırmalı, heyecanlandırmalı, kafasını karıştırmalı ve şaşırtmalıydım. Ona her şeyi vermeliydim. Her şey olmalıydım.

En azından çoğu erkek için kulağa ürkütücü, yorucu geliyordu.

Ancak ben çoğu erkek gibi değildim. Çocukluğumdan beri her şeyde en iyi olmak için eğitilmiş ve öğretilmişim. Bu yüzden, kuzenine sürünmek ve bir ipucu için yalvarmak anlamına gelse bile neredeyse her şeyi yapmaya hazırdım. Biraz ikna edersem bunu yapacağından emindim ve haklıydım da. Beklemediğim şey onun cevabıydı.

Mesajında basitçe şöyle diyordu: "Donatella tüm kadınların açgözlü olduğu gibi . Hayalindeki randevu, filmlerde gördüğünüz ve kitaplarda okuduğunuz her dandik şeydir. Her deneyimi yaşamak istiyor."

Cevap hem yararlı hem de tamamen yararsızdı.

Bana mümkün olan en güzel şekilde *her şeyin iyi olduğunu* söyledi. Yani kendi başıma bir şeyler düşünmek zorunda kalmıştım. Neyse ki, bu eyalette yapacak bir şey sıkıntısı yoktu.

İlk başta kızacaktı ama ben bunu dört gözle bekliyordum. Onun öfkesi beni heyecanlandırıyordu.

Eğer her şeyi isteseydi, ona her şeyi verirdim.

YEDİ

"Anı biriktirdiğimizin farkında değildik,
sadece eğlendiğimizi biliyorduk."

~ A. A. Milne

OceanofPDF.com

DONATELLA

"Şaka yapıyor olmalısınız." Sahte dövmeleler, vücut simleri ve mücevherlerle kaplı, zar zor giydirilmiş bedenlere baktım, hepsinin elinde kesinlikle suyla dolu olmayan şeffaf bardaklar vardı. Çimlerin üzerinde şişme sandalyeler, sahte Bohemya desenli battaniyeler ve çadırlar vardı. Şaşkınlık ve kızgınlık karışımı bir duyguyla önümde duran şeye baktım. "Beni TLSM'ye mi getirdin?"

"Bunun adı bu mu?" diye sordu bana, helikopterden aldığı spor çantasını omzunun üzerinden atarken. Beni getiren oydu, o halde neden nerede olduğumuzu bilmiyormuş gibi görünüyordu? Onu öldüresiye dövmeye hazır olduğumu fark edince telefonunu kaldırdı. "Şehrin yüz mil çevresinde olan şeyleri arattım ve bu müzik festivalini gördüm."

O bir aptal.

Onun aptaldan başka bir şey olduğunu düşündüğüm için aptalın tekiyim. "Ben eve gidiyorum-"

Elimi tuttu ve beni geri çekti. "Donatella, hayatı hiç normal bir yirmi altı yaşındaki gibi yaşıyorsun mı?"

"Hayır, çünkü ben normal değilim-"

"Ben de," dedi ciddi bir şekilde, gözlerimin içine bakarak. "Yarın normal olmayan insanlar olmaya geri dönebiliriz. Sırlarım ortaya çıkmaya başlayacak ve bu olduğunda, ikimiz de ne zaman *normal* bir gençlik aptallığı günü yaşayacağız bilmiyorum. Bana güvenmiyorsun. Beni tanıımıyorsun. İyi. Ama buradaki herkes aynı. Kimse kimseyi tanımıyor. Umurlarında değil; sadece eğlenmek istiyorlar. Hadi onlara katılalım ve eğlenelim."

"WOOOOOOHHHHH!" Üç rastgele adam, sanki pelerinleriymiş gibi arkalarında bayraklar tutarak tam önümüzden koştu. Onlar gider gitmez yeni bir grup ana sahneye çıkarken müziğin sesi daha da yükseldi.

"En azından bana ayakkabı alabilirdin," diye mırıldandım, çimenlere daha fazla batmamak için topuğumu kaldırdım.

Çantayı hafifçe aşağı doğru çevirdi ve fermuarını açarak bir çift sandalet çıkardı. Eğilerek ayağıma geçirdi. "Başka bir şey var mı majesteleri?"

Hiçbir şey söylemeden topuklu ayakkabılarımı çıkardım ve sandaletlerimi giydim. Topukluları almak için elini uzattı ama onları kendim aldım ve ilerledim. Çok sinir bozucuydu ve çok fazla şey yapıyordu.

Son Yaz Müzik Festivali'ne özel bir helikopter yolculuğu mu? Şu anda kim olmaya çalışıyordu? Hem de onca yerin arasında, TLSM'de mi? Festival her yıl yazın son günü düzenlenirdi, ancak çoğu genç ve genç yetişkin çoktan okula döndüğü için, ertesi sabah işe gitmek zorunda olmayan ya da hayatlarında yapacak başka bir şeyleri olmayan mezuniyet sonrası öğrenciler için bir festival haline gelmişti. Foster Woods'un lanet açıklığının ortasında.

"TLSM kuralları! Vay, evet!"

Kalabalığın arasından ilerlerken solumuzdaki adama, "Dostum, kırk yaşındasın; kapa çeneni," diye mırıldandım.

Beni duymuş olması gereken Gabriel kıs kıs güldü ama bir şey söylemedi. Ancak o zaman hâlâ elimi tuttuğunu fark ettim. Geri çekmeye çalıştığımda daha da sıkı tuttu. Ona karşı koyamayacak kadar yorgun olduğum için bıraktım. Sonunda ağacın yanındaki çimenlerin üzerine yeşil bir battaniyenin serildiği yere varana kadar bizi büyük kalabalıktan uzak tuttu. Zayıf, çelimsiz bir kadın başında nöbet tutuyordu.

"Teşekkürler." Gabriel ona bir tomar banknot uzattı.

"Sorun değil, ateşli şey." Ona göz kırptı ve sonra mutlu bir şekilde zıpladı... Evet, zıpladı, bizden uzaklaştı.

"Sıcak şeyler mi? Nedir bu, 2003 mü?" Onun gidişini izlerken kendime sordum.

"Kibar ol, o senin paralı müşterin," dedi bana, sonunda elimi bıraktı ve yiyecek kaplarını getirmek için eğildi.

"Müşterilerimden biri mi?"

Bana aptalmışım gibi baktı ve öyle olmalıydım çünkü bunun bağlanması çok uzun sürdü. Başını sallayarak hazırlığını bitirdi ve "Otur." dedi.

"Ben-"

"Köpek olmadığını biliyorum, sadece yemek yiyebilmemiz için oturabileceğini söylüyorum," dedi sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, kutuyu benim için kaldırarak.

Hiçbir şey söylemeden battaniyenin üzerine oturdum ve elimdeki çantayı kenara bıraktım. Kutuların her birinin içinde en sevdiğim yiyeceklerden vardı. Fetta ve taze kekikli domatesli galette, cornichon soslu kızarmış karides börekleri ve enginar ısııklı ballı limonlu tavuk. "Bunların hepsini sen mi yaptın?"

"Şef Carluccio bana ısınıyor," diye cevap verdi, yan yatarak bacaklarını battanieden ayırdı. "Yenilebilir olduğuna söz veriyorum," diye cevap verdi.

yemekten bir ısırık aldı. Ancak, olması gerekenden çok daha zor olmuş olmalı çünkü çiğnemeye devam etmek zorunda kaldı.

"Yenilebilir, değil mi?" Gülmemeye çalışarak sordum.

Uzandı ve kutuyu benden aldı. "Diğerlerini ye."

"Hayır," diye geri çektim, bir tane alıp ağzıma attım, ancak onunla aynı sorunu yaşadım. Çok sertti.

Bana gülerek patladı. "Gerçekten kendine engel olamıyorsun, değil mi? Ben sol desem, sen sağ diyeceksin, bu uçurumdan aşağı gitmek anlamına gelse bile!"

Hâlâ çiğnemekte olduğum kutuyu ona geri uzattım ve o da bana gülümseyerek başını salladı. Bana bir şişe su uzattı, almak istemedim ama bana gülmemeye çalıştığını fark ettiğimde, onunla mücadele ettiğimin ve acı çekmeyi seçtiğimin tamamen farkında olarak erkek gibi davranıp almaya karar verdim.

"Elimde değil," dedim içtikten sonra ona. "İnsanlar bana hayatım boyunca uymam gereken emirler veriyor. Bundan hoşlanmıyorum."

"Ailen gibi insanlar mı?"

"Çoğu çocuk isyan edebilir... Ama isyan edersem, kendimi bir çukurda bulurum ve gelip beni kurtarmak zorunda kalırlar, sonra da neden onları ve her şeyi bilen benliklerini dinlemem gerektiği konusunda bana ölümüne nutuk çekerler," diye mırıldandım, neyse ki tadı olması gerektiği gibi olan bir tavuk lokmasını ağzıma tıktırırken... harika.

"Sanırım bu gerçekten oldu?"

Isırığın ortasında durakladım, yine bu kadar rahat olmasından hoşlanmamıştım. "Ailen hakkında konuşalım."

"Yeni konu," dedi hızla, kalabalığa dönüp bakarak. "Ne yani, hafıza şeridinde ilerlediğimizi sanıyordum?"

"Bugün buraya geldiğimden beri seni gördüğüm en güzel ve en mutlu gündesin," diyerek konuyu tamamen değiştirdi.

"İyi deneme ama-"

"Evde böyle gülmezsin," dedi, hâlâ başını kaldırıp bana bakmıyordu. "Evde sen... Sen mafyanın prensesisin; kana susamış, hırslı, soğuk ve acımasız. Bu trajik bir şekilde güzel. Ama bugün, sadece güzelsin. Başka bir insanı gördün ve onun hayatını daha iyi hale getirmeye karar verdin. Onlara umut verdiniz ve bundan keyif aldınız. Onunla güldün, dalga geçtin ve hatta surat yaptın." Bana bakmak için dönmeden önce kendi kendine güldü.

"Organik bir şekilde çok güzeldin."

"Beni kabul etmeye ne oldu?"

"Seni kabul ediyorum. Karanlık yanlarını da, aydınlık yanlarını da kabul ediyorum. Bugün karakterinin dışında davranmıyordun. O koşullar altında sen busun. O da sendin."

Uzanıp peçetelerden birini aldım ve ona şunu hatırlattım: "Bu benim çalışmamdı. İnsanların cömert olduğumuzu düşünmelerini sağlamak iyidir."

"Doğru, ama yalnız oturan başka çocuklar da vardı. Bu cömertliği kullanabilecek başka çocuklar. Onu seçtiniz çünkü onda hoşunuza giden bir şeyler vardı. Bu yüzden de onunla oturdunuz. Öyle olmasaydı, resmi alıp gidebilirdin."

İç çekerek başımı salladım. "Teşekkür ederim, Dr. Gabriel. Yeni psikiyatristim siz mi olacaksınız?"

"Olmamı mı istiyorsun?" diye sordu boş boş.

Kaşlarımı çattım. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Ne yapmak?"

"Senden istediğim her şeyi yapmaya ya da olmaya istekliymişsin gibi mi davranıyorsun?" "Çünkü öyleyim. İnsanlar ilişkilerinde böyle yapar."

Gözlerimi devirdim. "Bir ilişkimiz yok." "Çünkü sen çok inatçısın."

"teşekkür ederim." eğildim ve o da başıma vurdu. "Sen az önce..."

"Ne?" Sırıttı, bir tavuk ısırtığı aldı ve ağzına tıktırdı. Eğilerek kafasına vurdum, o da kalçama vurdu. "Gerçekten burada bir savaş başlatmak mı istiyorsun *Donny*?"

"Şu sihirli çantanda alkol var mı? Burada ne kadar kalırsak kalalım hayatta kalmak için ona ihtiyacım olacakmış gibi hissediyorum."

Elini içeri soktu ve iki şişe çıkardı. "Kırmızı mı beyaz mı?"

"Her şeyi bildiğini sanıyordum-"

"İkisi de o zaman," diyerek sözümü kesti. Gabriel ikisinin de tıpasını açtı ve bir şişeyi bana uzattı. "İleri geri değiştireceğiz."

"Beni sarhoş etmeye mi çalışıyorsun?"

"Sarhoş olduğunda değişiyor musun?"

Yalan söyleyerek başımı salladım. "Çok daha fazla şiddete başvuruyorum."

Şişeyi benden almak için uzandığında geri çekildim ve ilk kez doğrudan şişeden içtim.

"Buna pişman olacağım, değil mi?"

"Genç ve aptal olmanın şerefine," dedim ve içtim, o da içti.

"Madem genç ve aptal olacağız, o zaman sonuna kadar gidelim," dedi, ayağa kalktı ve beni de kendisiyle birlikte yukarı çekti. Bizi etrafında döndürdü.

"Dans et benimle."

"Hayır."

"Benimle dans et, lütfen. Bu şarkıyı seviyorum." diye dudak büktü, beni daha yakın tuttu ve benimle birlikte sallandı.

"Şarkının adı neydi?" Durakladı.

"Sen tam bir yalancısın." Kendimi ; güldüm.

GABRIEL

Bugün onun hakkında dört önemli şey öğrendim.

Bir: İsteddiği zaman çok tatlı . İki: Saturn Sun grubunu çok severdi.

Üç: Tuhaf bir dansçıydı.

Dört: Sarhoşken şiddete başvurmadı; sadece uykusu geldi.

Onun tüm tuhaflıklarını ve alışkanlıklarını öğrenmek için daha fazla zamanım olmasını isterdim ama yoktu. Yarın her şeyin bir araya gelmesi gereken gündü ve onun kararını almak zorundaydım. Bundan daha uzun süre normal olamayız.

"Siz ikiniz neredeydiniz-"

"Wyatt, TLSM'ye gittim. Aynı anda hem çok ezik hem de çok eğlenceliydi." Dona kıkırdadı...evet kıkırdadı. Wyatt'ı öylece bakması için bırakarak onu sırtımda evlerine taşıdım. Wyatt'ın yüzünü şok kaplamıştı.

"Sarhoş musun sen?"

"Ben mi?" Dona tüm vücudunu sallayarak sordu ve onu taşımak benim için çok daha zor hale geldi. "Biraz çakırkeyifim ama bir buçuk şişe şarap insana bunu yapar."

Doğru, beş şey öğrenmiştim. Donatella şarabı su gibi içebiliyordu ve akşamları sert bir kırmızıyı seven ben bile onun eline su dökemezdim.

"Gabriel?" diye tatlı bir sesle kulağıma doğru sordu ve beni ürpertti. "Bıraktığın için teşekkür ederim ama yürüyebilirim."

"Daha önce de böyle demiştin-ah." İçimi çektim ve onu çıplak ayaklarının üzerine yatırdım. Ona verdiğim sandaletler nereye kaybolmuştu, hiçbir fikrim yoktu.

"Barış ve iyi geceler." Merdivenlerden çıkmadan önce ikimize de barış işareti yaptı ve Wyatt ile beni yalnız bıraktı. Ethan asansörden çıktı ve ona el sallayıp yüzünde bir gülümsemeyle iyi geceler dilediğinde neredeyse iki kere gülüyordu.

"Onun nesi var?" diye sordu ikimize de. "Ben de bunu bilmek istiyorum."

"Eğlendi. Hepsi bu. Birlikte eğlenceli vakit geçirdik," diye cevap verdim, ben de merdivenlerden yukarı çıkarken.

"Seninle evlenmeyecek," diye seslendi Wyatt arkamdan. Sesindeki belirsizlik bana umut verdi.

"Göreceğiz. Ama olsam, bu konuda bahse girmezdim."

OceanofPDF.com

SEKİZ

"Yani...

Sert mi olmak istiyorsun?

Asi mi olmak istiyorsun?

Belalı biri mi olmak
istiyorsun?

O zaman herkese kalbinizi gösterin...

HERKESE."

~ Michael Xavier

OceanofPDF.com

GABRIEL

Odamdan çıkmadan önce refleksime "Bugün kurşunlardan kaçınmaya çalışalım," dedim. Bir yanım Dona'yı dışarıda beklerken görmeyi bekliyordu, hızla saldırmaya hazırdı. Neyse ki beklentilerim karşılanmadı ve asansöre ve yemek odasına yaptığım yolculuk sessiz geçti. Mırıldanmaları duyabiliyordum ve kapının önünde duran iki tanıdık adam gördüm, beni köpekler gibi süzüyorlardı... *Yani köpeklerdi.*

Bu düşünceye kıs kıs güldüm ve onlara isim vermeye karar verdim. "Günaydın, Rocky, Coco."

Bana deliymişim gibi baktılar ve tam bir şey söyleyeceklerdi ki başımla kapıyı işaret ettim. "Kendim açardım ama, ahh..." Koluma uzandım. "Sanırım biriniz kollarımı çok geriye çekmiş olabilir... Kurşundan bahsetmiyorum bile."

"Patronumuzun sana verdiği mermi."

"Beni öldürmeyen, evet biliyorum. Kapı..." Bekledim ve İrlandalı olan kapıyı açtı ama odaya girmemi engellemek için elini uzattı.

"Efendim. Bu o," dedi Rocky.

"Onun bir adı var," diye iddia ettim ama beni görmezden geldi. İçeri girmem için kapıyı daha geniş açmadan önce diğer muhafıza başıyla selam verdi. Callahan'ların hepsi, Dona da dahil olmak üzere, öncekinden farklı bir düzende oturuyorlardı. Ethan baştaydı, sağında Wyatt ve solunda Ivy vardı. Donatella onun yanında, Helen da diğer yanında oturuyordu. Kahya Wyatt'ın iki koltuk aşağısına oturmam için başıyla işaret etti; aramıza mesafe koyuyorlardı. Dona başının yan tarafını ovuşturarak bir çeşit akşamdan kalma suyu içti.

"Gabriel," dedim Rocky'ye. Kafası karışmış görünüyordu. "Benim adım Gabriel, *o* değil. Bunu senin iyiliğin için söylüyorum, Rocky. Eminim patronun misafirlerini anons ederken daha açıklayıcı olmanı tercih ediyordur. Yani, onun *kaba* ve *görgüsüz* görünmesini istemezsin, değil mi?"

Ethan'a baktı ve ben de göz ucuyla bizi duymuyormuş gibi kahvaltısını yemeye devam edişini izledim. Yani Rocky'nin bu yenilgiyi kabul etmekten kaçmasına izin vermeyecekti... Bu onun için kötü görünecekti.

"Affedersiniz Bay Gabriel," dedi Rocky bana.

Ethan sonunda ona, "Bizi yalnız bırak Grayson," dedi ve başıyla beni işaret etti. "Gabriel, hoş geldin. Kahvaltıda bize katılacağını beklemiyorduk."

Kapılar arkamdan kapandığında "Beklentileriniz doğru," dedim. "Buraya kahvaltı için gelmedim."

Elimdeki kaskı omzumun üzerinden atarak masanın etrafında dolaştım ve doğrudan onun oturduğu yere yöneldim. Sanki odada olduğumu fark etmemiş gibi sakince tostunu yiyordu, ben de dudaklarım kulağına değene kadar eğildim ve dondu kaldı, "Senin için geldim. Hadi gidelim."

"Gabriel, kardeşim seni masasına yemeğe davet etti." Wyatt kaşlarını çatarak bana baktı ve ekmeğini gereğinden fazla şiddetle yırttı. "Bu teklifi reddederek *kaba* ve *görgüsüz* görünmek istemezsin, değil mi?"

Daha dik durarak Dona'nın sandalyesine yaslandım. "Görünüyor mu? Wyatt, fark etmedin mi? Kaba biriyim ve terbiyem oldukça tartışmalı."

"Fark ettim."

"O zaman neden konuşmaya zahmet ediyorsun?"

Dilini ısırды ve ben de kıs kıs güldüm.

Dona nihayet içkisini yudumlamadan önce, "Bu sabah iyi bir başlangıç yapmadın," diye konuştu.

"Nasıl yani, aşkım?" Ethan'ın ilk kez duraksamasına neden olacak şekilde sordum. Onu görmezden geldim ve ona odaklandım.

Nefes aldı. "Sadece geç kalmakla kalmadın, ki geç kalmaktan nefret ederim, aynı zamanda bugün yapmayı planladığım her şeyi bırakıp seninle tekrar gideceğimi beklemen büyük bir suç. Zaten migrenim var."

"Bu sabah hizmetçiye söylediğim gibi katılmayı planlamadığım bir etkinliğe geç kalamam, bu yüzden beni beklemiyordunuz. Ben de bugün planladığınız şeyi durdurmanızı beklemiyordum. Asistanınızla görüştüm; işimiz zamanında bitecek ve sizi ben götüreceğim. Migrene gelince... En azından şarap buna değdi mi?"

"Bekle, geri dön; ne yaptın?" Omzunun üzerinden bana baktı. "Asistanımın kim olduğunu nereden biliyorsun ki?"

Gülümsedim ve pastırmasından bir parça çalmak için uzandım. "Büyükannenin çok sıkı bir pazarlıkçı olduğunu biliyor muydun? İlk kızımıza onun adını vereceğime söz vermek zorunda kaldım. Ona annenin adını vermek isteyebileceğini söyledim, o da Melody-Evelyn'e razı olacağını ama bunun tireli olması gerektiğini çünkü boktan bir ikinci isme razı olmayacağını söyledi."

"Buna neden şaşırmadım ki?" Ivy, Dona'nın arkasından mırıldandı.

Hangisinin daha komik olduğundan emin değildim, o konuşmayı hatırlamak mı yoksa yüzündeki ifade mi; şaşkınlık, şok ve dehşetin bir karışımıydı. Dona konuşmak için elini kaldırdı ama sonra başını sallayarak durakladı.

"Eğer bana kur yapma fikrin buysa..."

"Woo?" Bu kelimeye güldüm. "Hayır, o dündü. Şu anda seni bir banka soygununda suç ortağı yapmaya çalışıyorum."

Ağzı açık kaldı ve ben güldüm. Sadece ben değil, Ivy ve Helen da güldü.

"Sen deli misin?" diye sordu bana.

"Sadece senin olduğun kadar. Peki... geliyor musun, gelmiyor musun?" diye sordum.

Başını sallamadan önce şok içinde öylece baktı. "Tüm banka ve kumarhane soygunlarının yüzde yetmiş yedisi yakalanma ya da ölümle sonuçlanıyor. Yüzde on dokuzu ise sadece bir kafe baristasının yıllık maaşı kadar kazanıyor."

"Öncelikle, bu konu hakkında düşünmüş olmanıza sevindim-" "Okudum!"

"Kim banka soymak istemiyorsa banka soygunlarının istatistiklerini gelişigüzel okur ki?" Kaşlarım dürüst bir şaşkınlıkla kalkarak sordum.

"Kim soygun yapmak istediğinde bu konuda bir şeyler okumaz ki?" diye bağırdı bana. Gerçekten çok sinirlenmişti, bu da onu daha güzel ve komik yapıyordu.

"İkincisi," diye devam ettim, onun çıkışını görmezden gelerek, "okuduğunuz onca şey arasında soyguncuların yüzde dördünün büyük işler başardığını fark etmiş olmalısınız. Ocean's 11 gibi düşünün, ama dokuz kişi daha az."

"Neden on iki ya da on üç değil de on bir?" Ivy ciddi ciddi düşünerek sordu. Bir an için nerede olduğumuzu unutmuştum.

Ona bakmak için eğildim. "Ivy, bu gerçekten bir soru mu? On iki ve on üç korkunçtu."

"Ayrıca, on iki ve on üçte tutuklandılar," dedi Helen. Ivy, "Bir tanesi on birde de tutuklanmıştı," diye savundu. "Ama hırsızlıktan değil," dedi Helen ve ben aynı anda.

Başımı sallayarak ona baktım. "Çok iyi iş çıkardın."

"Ne haltlar dönüyor!" Dona çığlık dikkatimizi ona çekti. Kardeşleri hepimize sanki MET müzesindeki modern sanat eseriymişiz gibi baktı. "Bunlar deli... hepsi!"

Helen'in sandalyesinin kenarına yaslanıp ona bakarak, "Bu çok incitici," dedim. "Anlaşılan bizim korkusuz Dona korkmuş ve ben de geç kalacağım, o yüzden banka soymama yardım etmek ister misin?"

Başını yana eğdi ve dudaklarını büzdü; "Hangi banka-?"

"Korkmuyorum; sadece aptal değilim!" Dona bize söyledi.

"Ben de öyle. Oraya gidip ortalığı ateşe verecek değilim. Bir planım var. Eğer ben aptal değilsem, sen de korkak bir kedi olmalısın."

"Ben beş yaşında . Bu bende işe yaramaz." Yüzünü buruşturdu.

"On dakika içinde ayrılacağım; vaktiniz varsa, yardım etmenizin sakıncası olmaz..." Ayağa kalkıp kapıya yönelmeden önce Helen'e göz kırptım ve kapı ben yaklaşırken açıldı.

"Coco, Rocky." Ethan'a ihtiyaçları olan şeyi söylemek üzere harekete geçen muhafızlara başımla işaret ettim.

"Soyduğunuz banka..." Ethan sonunda konuşarak bana seslendi. "Wilson'ın Bankası mı?"

Omzumun üzerinden baktım. "Neden sordunuz?"

"Eğer öyleyse, soyman için başka bir hesabım daha var, tabii tüm bankayı batırmayı planlamıyorsan?" diye sordu dirseklerini masalara dayayıp ellerini birbirinin üzerine katlayarak.

Döndüm ve kibarca dedim ki, "İki seçeneğin var. Birinci seçenek: benden bir iyilik isteyebilir ve bana borçlu kalabilirsiniz. İkinci seçenek: Ben oradayken ihtiyacın olan şeyi yapması için kendi adına bir temsilci gönderebilirsin, tercihen bir kadın. Tercihen."

"Sekiz dakika sonra görüşürüz." Bayanlara doğru baktım.

DONATELLA

Ethan'ın elindeki kâğıda baktım.

"Paraya hangi hesaptan ihtiyacınız var?"

"Tobias'ın," diye yanıtladı bana bakarak. "Az önce diğer kartellerin ona ödediği parayı sakladığı yeri bulduk; harika zamanlama, öyle değil mi?"

Wyatt bana bakmadan, "Ya da bir ," diye ekledi.

"Peki, bunu sana bırakayım mı, bırakmayayım mı?" Ethan sordu. Şimdi de bana ne zaman koca bir pislik gibi davranması ya da davranmaması gerektiğini soruyordu.

"Ben hallederim," diye mırıldandım ve kapıya yönelmeden önce gazeteyi almak için uzandım.

"Görünüşe biri gerçekten gitmek istemiş," diye mırıldandı Helen ve ben ona ters ters bakarken gümüş takımının üzerindeki detaylarla ilgileniyormuş gibi yaptı.

Hepsini görmezden gelerek zaten açık olan ön kapılara doğru yöneldim. Gabriel, markasını bilmediğim krom ve siyah bir motosiklete yaslanmıştı. Gidon yüksekti ve ancak iki kişinin sığabileceği kadar yer vardı.

"Üstünü değiştirmeyi düşünebilirsin," dedi, yüksek belli siyah pantolonum, beyaz crop-top'um ve zincir kolyelerimle mükemmel uyum sağlayan siyah Christian Louboutin sivri burun topuklu ayakkabılarıma bakarak. "Her zamanki gibi çarpıcı görünmediğinden değil."

Gözlerimi devirerek beklemekte olan hizmetçilerden birine döndüm ve ona elimi uzattım. Kafası karışmış görünüyordu.

"Saç bağı," dedim sonunda.

Başını sallayarak kızıl saçlarını topuzdan çıkardı ve bana vermeden önce bandın üzerindeki telleri kopardı. Malikânenin ön merdivenlerinden Gabriel ve bisikletinin yanına doğru yürürken uzanıp siyah saçlarımı sıkı bir atkuyruğu yaptım.

"Hadi gidelim. Zaman var, değil mi?"

Kaşı kalktı. "Tartışmayacak mısın? Kendi bisikletine binmeyi talep etmeyecek misin?"

"Sana ne kadar söylesem de aptal olduğumu düşünüyor gibisin," dedim ve onu yolumdan çekip bacağımı bisikletin üzerinden atarak tekrar ona baktım. "Nereye gittiğimizi bilmiyorum ve eğer bir şeyler ters giderse seni terk ederim ve orada olduğuma dair hiçbir iz kalmaz. Hadi şu işi bitirelim."

"Çok güzel görünüyorsun," dedi iç geçirmeden önce rastgele, "ama ağzından çıkan zehir yüzünden fark etmiyorum bile."

"Ben ve güzelliğim senin ya da bir başkasının fark etmesi için var değiliz," diye hatırlattım ona.

Sırıttı ve ben nedenini bilmiyordum. Açıklama yapmadı, bunun yerine bana bir kask uzattı, ben de onu kızdıracak şekilde kaskı almadım. Yorum yapmadı, bunun yerine kaskı uşaklardan birine fırlattı. İki çift havacı gözlüğü çıkardı, birini bana diğerini kendine taktıktan sonra bacağını kaldırıp önüme oturdu.

"Sıkı tutun deme... Çok klişe," dedim kulağına, kollarımı gövdesine dolayarak Deri ceketinin içinden bile sert karnını hissedebiliyordum. Tüm vücudu kas yığından başka bir şey değildi. Neden fark ettiğimi bilmiyordum; güçlü görünmüyor da değildi. Ama fark ettim. Tıpkı nane gibi koktuğunu fark ettiğim gibi.

"Sıkı sıkı tutmana gerek yok," dedi motoru devirerek. "Sadece göğüslerini sırtıma bastırduğundan emin olmalısın."

Ben daha konuşmadan tekmeyi vurdu ve yola koyulduk, çeşmenin etrafından dolanırken çakıllar yükseliyor, sonra kapılardan çıkıp caddeye doğru ilerliyorduk. Bir mermi gibi rüzgârı yarararak ilerliyorduk. Korkudan olmasa da kalbimin göğsümde attığını hissedebiliyordum. Korkusuzca, tehlikeli bir şekilde, gittikçe hızlanarak ilerlemesi hoşuma gidiyordu. Hiçbir şey ya da hiç kimse için durmadan trafikte direksiyonu kırdı. Işık sarıya döndüğünde diğerleri yavaşladığında, o . Eğer bu kadar sıkı tutunmasaydım, çoktan uçup gitmiştim. Topuklu ayakkabılarım ayağıma eldiven gibi oturduğu için şükrediyordum, çünkü yanlış bir hareket yapsaydım benden önce onlar düşerdi.

Rüzgâr ve onun hızı konuşmamı imkânsız hale getiriyordu ve aniden uzanıp elini benimkinin üzerine koyana kadar konuşmama gerek yoktu. Birleştirdiğimiz ellerimizi yavaşça kalbinin tam üzerindeki noktaya götürdü. Hissedene kadar ne çekmeye çalıştığından emin değildim. Kalp atışını. Benimki kadar hızlı atıyordu... ve... ve her atış benimkinden hemen sonra geliyordu. Benim kalbim atıyordu, sonra onunki, sonra benimki, sanki sohbet ediyorlarmış gibi. O kadar ki, artık elimi tutmadığını fark etmemiştim... Elimi isteyerek kalbinin üzerine bırakıyordum.

Farkına vardığımda elimi tekrar gövdesine indirdim, bu da piçin gülmesine neden oldu. Yüzünü göremiyordum ama vücudu sarsıldı ve karşılığında beni de sarstı.

İlerideki cam kulede Wilson bankasının W logosunu gördüğümde, *çok sinir bozucu*, diye düşündüm. Yavaşlamadı ve birkaç saniye içinde yanından geçtik. Birkaç blok ötede, şehrin en yüksek binalarından biri olan yeni Obelisk Otel'e doğru giderken, yeraltı otoparkına girerken korumalara bir şeyler salladı. Orada tek bir araç bile yoktu. Yavaşça asansörün önüne yanaştı, sonra durdu, park etti, boynunu kırdı ve saatini kontrol etti.

"Fazla zamanımız yok," dedi ciddi bir şekilde, bu konudan bahsederken olduğundan çok ciddiye.

Kıyafetlerimi fırçalayarak aşağı inerken, "Burası banka değil," dedim.

"Öyle değil," diye kabul etti, o da eğildi ve elimi tuttu. Elini çektim. Omuzlarının üzerinden baktı. "Bilinmeyen bir bölgedesin, benimle çok fazla mücadele etme..."

"Burası Chicago," diyerek yüzüne doğru yürüdüm. "Burası keşfedilmemiş bir yer değil. Burası benim bölgem."

"Evet aşkım, artık gidebilir miyiz?" diye sordu elini asansörlere doğru sallayarak.

Hiçbir şey söylemedim, asansöre adım attım. O da beni takip etti. "Ayrıca, bu lakap konusunda seninle kavga etmiyor olmam, bundan hoşlandığımı anlamına gelmiyor."

Telefonuyla mesajlaşırken, "Sana nasıl hitap etmemi istediğini söyle, ben de onu söyleyeyim," dedi. "Sevgiler."

"Dona," dediğim ve onun sırtışını gördüğüm anda söylediğim her şeyden pişman oldum.

"Dona size sadece ailenizin seslendiği bir isim, doğru mu?"

içine doğru, diye düşündüm. *Vay canına*, diye düşündüm, güzel Mısır lobisine adım atarken. Duvarlar tepeye kadar hiyerogliflerle kaplıydı. Tavan bir noktaydı ve ışık, suyu bir şemsiye gibi yukarı ve aşağı fişkırtan fiskiye'nin tam üzerine geliyordu.

"Son rakamlar efendim," dedi bronz tenli, uzun kahverengi saçlı ve iri ela köpek gözlü bir kadın Gabriel'e bir zarf uzatırken. Gabriel zarfı alıp içindekileri kontrol ettiğinde, kadının gözleri bana kaydı. Ama ben tekrar baktığımda, gözlerini hızla kaçırdı.

Gabriel ona, ",," dedi ve Gabriel eğilmeden önce dondu kaldı. "Bana her şey yolunda görünüyor-"

"Merak etmeyin, eminim bankada bir karışıklık olmuştur. Daha sonra gitmeyi planlıyorduk ama..."

"Gidebilirim. Sorun nedir?"

"Sorun değil." Ona gülümsedi ve elini cebine atarak bir liste çıkardı.

"Bunların yerine hepsini benim için almanıza yardım edebilir misiniz?"

"Elbette," dedi okurken kaşlarını çatarak.

Merak etmekten kendimi alamadım. Ancak ben daha ne olduğunu Gabriel koluma girip kendi koluyla birleştirdi ve beni ön kapıdan dışarı çıkardı.

Sokağa çıkarken personelin ve güvenliğin ona başıyla selam verdiğini fark ettiğimde, "Birçok sorum var," dedim.

"O zaman sor," dedi ve bana bakmadan önce telefonunu cebine geri koydu. Yürümeye başladığımızda elimi tuttu.

"Bu otel sizin mi?"

"Hayır, ama bilen birini tanıyorum," diye cevap verdi.

"Yani bu kişi işin idaresi için size mi güveniyor?"

Tekrar başını salladı. "Bana güvenmiyorlar ama ben de işlerini kolaylaştırmıyorum."

Ağzı hareket ediyordu; sorularıma cevap verdiğini biliyordum ama bir yere varabildiğimi hissetmiyordum.

"Tamam," kuyruğu sinir bozucu derecede uzun olan bir fırının önünde durakladım. "Otele bağlantınız nedir? Neden-"

Parmaklarını yalamadan önce dışarıdaki satıcıdan çaldığı bir parça keki dudaklarımın arasına sıkıştırdı. "Bir daha düşündüm de, neden sadece gözlemlemiyorsun, her şey bittiğinde açıklayacağım?"

Dudaklarımdaki kremayı yalayarak ona ters ters baktım ama o dönüp bakma nezaketini bile göstermedi. Bunun yerine elimi tekrar tutmadan önce satıcının bahşış kavanozuna yüz dolar koydu. Elimi çalıştıgımda daha da sıkı tuttu.

"Çok güzel bir şehir," dedi gökdelenlere bakarak. "Sanayici tarzında."

Binalara baktığımda babamı düşünmeden edemedim. "Tabii ki çok güzel. Bizler tarafından inşa edildi... Patates için kazmaktan bulutların üzerinde oturmaya kadar. Duman altında, ağzımızda toz, bizi yerden kaldırmaya çalışan şiddetli rüzgârlar ve omuzlarımızda kaderin korkunç yüküyle; bu kudretli, kaotik, tutkulu, hırçın ve affetmeyen dünya harikasını inşa ettik. Bu yüzden, *ben Chicago'luyum* dediğimizde, dünyanın geri kalanı sizin bir savaşı olduğunuzu bilir."

Gözlerimi hızla kırıştırarak ona doğru baktığımda bana baktığını gördüm ama gri gözlerindeki ifade tuhaftı. Üzgün ve endişeli görünüyordu. "Annem ona birçok İtalyan göçmenin yardım ettiğini söyleyene kadar babam gururla böyle söylerdi... Bunu sana neden anlatıyorum?"

Bu soruyu ondan çok kendime sormuştum ama o yumuşak bir gülümsemeyle cevap verdi. "Emin değilim ama hoşuma gidiyor. Burada işimiz bittiğinde bana daha fazlasını anlatırsın."

"Ben almayayım. Bekle, burada mı?" Önüme baktım ve caddenin karşısında Wilson Bank'ın olduğunu gördüm.

Cidden banka mı soyuyor? İçeri girerken düşündüm, ancak onun bir para yatırma makbuzuna uzandığını ve gerçekten doldurmaya başladığını gördüğümde bu soru aklımdan çıktı.

"Ne yapıyorsun?"

Başını kaldırdı ve bana dönmeden önce odayı taradı. "Bankacılık."

Urgh! Bu adam! Aslında hiç yüzümü avuçlama ihtiyacı hissetmemiştim ama bana hiçbir anlam ifade etmiyordu. Ne normal davranıyor ne de dünyayı umursuyormuş gibi görünüyordu. İşini bitirdikten sonra vezne sıralarından birine doğru yürüdü ve giderken saatini kontrol etti.

"Aşkıım," dedi beni kendine çekerek ve kollarını vücuduma dolayarak, dudakları kulaklarımda, "hayatım senin ellerinde olmak üzere. Sadece benim adıma araya girmeni istiyorum. Ama onlarla savaşma..."

"Ne? Bırak gideyim ve kim-"

Daha fazla soru sormadan beni yere itti ve iki adam binaya girerek tavan arasına ateş etmeye başladı.

"HERKES YERE YATSIN!" Yüzünde maymun maskesi olan siyahlar içindeki ilk adam bağırdı.

"KİMİLDAYIN!" İkinci ve üçüncü silahlı adamların çoktan vezne camının arkasında olduğu sağ taraftan duydum. Onlara doğru doğrulttuğu yarı otomatik silahıyla, ana lobide bizimle birlikte olana kadar veznedarları yavaşça dışarı attı.

Kapının tabanı ile vezne arasındaki boşluğa hızla bir şey yuvarlayan Gabriel'e baktım. Ancak, her neyse kabine girer girmez bip sesi çıkardı ve dikkatlerini çekti. Hâlâ silahlarını doğrultmuş olan maymun kafalıların üçü de ona doğru döndü. Gabriel gözlerini kocaman açarak onlara baktı.

"Az önce ne yaptınız?" diye sordu ilk maymun, kabinden çıkıp bize doğru yürürken... ona.

"Ben... ben... hiçbir şey... hiçbir şey," diye kekeleydi Gabriel... onu iyi tanıımıyordum, aslında hiç tanıımıyordum ama kekeleyen bir adam olmadığını biliyordum. Rol yapıyordu. Tüm bunlar bir oyundu.

BANG!

Soyguncu ateş ettiğinde şok oldum ama mermi Gabriel'e isabet etmedi, onun yerine yanındaki yere çarptı.

"Bana bir daha yalan söylersen bir sonraki senin içinden geçecek!" Maymun onun gömleğini tutarak bağırdı.

Ne oyunculuk ama... Keşke bana atıştırmalık getirmemi söyleseydi.

Gabriel onun bileğini tuttu ve "Bu bir alarm. Beni öldürebilirsin ya da polis gelmeden önce istediğini alabilirsin ve düşündüğünden çok daha çabuk burada ."

"S.KTİR! Seni küçük pislik!" Adam bağırdı ve silahının ucunu Gabriel'in yüzüne vurdu. Kameralar için bir kez yeterli olduğunu düşünürsünüz.

Ama o devam etti. Gabriel koluyla onu engelledi ve sanki bana bir şey yapmamı söylüyormuş gibi gözlerini dikerek bana baktı. Onu dövüşürken görmüştüm. O salağı tek başına kolayca alt edebilirdi.

"*Araya gir,*" diye seslendi bana.

Başımı salladım ve ağzımı açtım. "*Benim kavgam değil.*"

Ve ben bu işe karışmayacaktım. Ancak Ethan'ın vurduğu kolundan akan kanı gördüğümde kıpırdandım. Neden emin değildim ama yaptım.

"Dur!" Ayağa kalktım ve silahlı adamı ittim. "Kanaması var, seni aptal herif!"

"Kiminle konuşuyorsun lan sen?" Bana döndü.

Ayağa kalkarak omuzlarımın tozunu aldım. "Sana söylüyorum, Meraklı George! Burada maymun kafası takan kaç kişi var?"

"Aptal olmalısın, sürtük-"

"Ben aptal mıyım?" Güldüm. "Bir bankayı soymaya geliyorsun, kimsenin cep telefonunu almıyorsun ya da kimseyi bağlamıyorsun? Ve lanet bir alarm yüzünden soğukkanlılığını mı kaybediyorsun? Ne bu, amatör saati mi? Biri senin suratına bir tane ."

"SUS YA DA KURŞUNUN TADINA BAK!" diye bağırdı, Yüzüme bir namlu doğrultarak.

Bir anda Gabriel ayağa kalktı ve önümde, benimle silahın namlusu arasında durdu. "O şeyi bana doğrultsan iyi olur, *dostum*. Bu şekilde yaşama şansın daha yüksek."

"Hadi deneyelim-"

"Bir. Bir! YETER! BİR!" Diğer maymunlardan biri bağırarak yanımıza geldi ve silahını bana doğrulttu. "İkiniz de yere yatın ve çenenizi kapatın, yoksa yemin ederim sizi vururuz."

Ona ters ters baktım. Gabriel tutup aşağı çektiği için tekrar yere düştüm. Vezne bankosunun arkasına geçerken silahlarını üzerimizden ayırmadılar.

"Bu adamları nereden buldun? Geri zekâlılar," diye fısıldadım ona.

BANG!

Her şey o kadar çabuk oldu ki, diğer mahkûmlardan birinin kapıya doğru kaçmaya çalıştığını fark etmem bir saniyemi aldı. Şimdi özgürlüğünden sadece birkaç adım ötede, omurgasında bir kurşunla yüzüstü yerde yatıyordu.

"BURADA DALGA GEÇMİYORUZ! OTUR YERINE! KAPA ÇENENİ! YUKARI!" Tam o sırada dışarıdaki siren seslerini duyduk. "KAHRETSİN!"

Gabriel'e baktım, bana bakmadan önce gencin bedenine baktı, gözleri soğuk ve ölümcüldü, "Bunlar benim adamlarım değil," dedi.

"Ne?" Son on dakikayı kafamda yeniden canlandırırken zihnim fazla mesai yapmaya başladı. Eğer onun değillerse ve benim de değillerse, o zaman gerçek banka soyguncularıydılar. Ama aynı gün onunkiyle aynı bankayı soyma ihtimalleri neydi... *bekle*. Daha önceki sözleri aklıma geldi.

"Onlarla savaşıma..." demişti.

biliyordu. Ama onlarla çalışmıyordu.

Ona tekrar baktım ama başı eğikti, eli kolundaydı. Gören de acıdan kamburlaştığını sanırdı. Ama çok yakın olduğum için yüzündeki hınzır sırıtışı görebiliyordum.

Banka soyulurken o da soyuyor. Onlar onun Truva atlarıydı.

Baktığımı anlamış olmalı ki başını hafifçe kaldırıp bana baktı. Yüzündeki sırıtış genişledi. "Ben sekizde bir Yunanlıyım ve otel benim değil. Sizin. Bir düğün hediyesi. Ve bu iş bittiğinde, geceyi orada geçireceğiz."

"Bunu bana neden söylüyorsun?"

"Çünkü gülümsüyorsun bu sahte değil, bu yüzden memnunum."

Durakladım. Uzanıp yanaklarıma dokundum... Gülümsüyordum. Bunun ne zaman olduğunu bilmiyordum. Fark etmezdi çünkü gözlerimi kaçıramıyordum... Bir yanım yine şoktaydı, bunun Gabriel'le son karşılaşmam olmayacağını bilmek beni şaşırtmıştı. Ama bunu bilmek kalbimi hızlandırıyordu.

Bundan sonra ona ne olacaktı?

NINETEEN

"Bu tam olarak ilk görüşte aşk değil. Daha çok ruh tanıma gibi."

~ Lynette Simeone

OceanofPDF.com

DONATELLA

Büyük şair Virgil bir keresinde şöyle demiş: "Ne olursa olsun, hediye getirdiklerinde bile Yunanlılardan korkarım." Chicago'nun en yüksek binasının, yani benim binamın balkonunda dururken, bu hediye ve onu bana hediye eden adam hakkında en azından sekizde bir oranında endişelenmem gerekip gerekmediğini merak ettim.

"Merhaba ağabey, bu akşam nasılsın?" Telefonu kulağıma götürüp şehrin ışıklarından gözümü ayırmadan sordum.

Ethan, "Bütün gün sana ulaşmaya çalıştım," dedi.

"Fark etmemiş olabilirsiniz ama bir banka soygununda rehin tutuldum," dedim neşeyle.

"Fark ettik," dedi Wyatt'ın sesi hatta. "Ne oldu? Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim. S.W.A.T ekibi üç adamdan ikisini öldürdü ve vurulan tek rehine görünüşe göre iyileşiyor-"

"Gabriel'le ne oldu, Dona?" Ethan çok daha doğrudan sorguladı.

"Yaraları yeniden açıldı, ancak bir doktor onu görmeye geldi ve böyle çok fazla gün geçirmediği sürece iyi olacağını söyledi-"

"Donatella, naz yapma."

"Talepkâr olma," diye tersledim, sonra da keyfimi kaçırmalarını istemediğim için derin bir nefes aldım. "Ethan, Wyatt. Ben . Aslında, uzun zamandır ilk kez kendimi harika hissediyorum. Gabriel'le birlikteyim; ne zaman evde olacağımı bilmiyorum, beklemeyin ve şimdilik beni rahatsız etmeyin. İkinizi de seviyorum. Hoşça kalın."

Telefonu kapattıktan sonra telefonu cebime geri koydum ve bakışlarımı Wilson Bank'ın W tarafına kaydırdım, tabelanın ışığı artık sönüktü. Ayrılmamız dört saatten fazla sürmüştü. S.W.A.T ekibi binaya gizlice girip insanların dışarı çıkmasına yardım ederken, Gabriel bilgisayarlara bir şeyler yaptı. Yaralıydı ama sırf kendisine daha fazla zaman kazandırmak için önce kadınların kurtarılmasını talep ederek centilmence davranıyordu. Otele döndüğümüzde, soygun haberi tüm büyük kanallarda en az yarım düzine kez yayınlanmıştı.

BUZZ.

Arkamı dönüp büyük süite geri döndüğümde Gabriel'in belinden sarkan bir kot pantolon ve koyu renk bir ceket giymiş olarak merdivenlerden indiğini gördüm.

Gömleğinin düğmelerini iliklemeye zahmet etmemişti. Hâlâ ıslak, kahverengi-sarı saçlarını kurutuyordu.

"Birini mi bekliyorsun?" Kapıya doğru ilerlerken ona sordum. "Birisi, hayır. Bir şeyler, evet," dedi ve aynı utangaçlıkla kapıyı açtı, Daha önce tanıştığım köpek yavrusu gözlü kadın. Bu sefer yalnız değildi.

Ondan sonra gelen ilk iki kişi yemek tepsilerini getirdi. Sadece yemek odasını değil, tüm oturma alanını düzenlediler, koltukları geri çekip sehpanın etrafına yerleştirdiler. Küçük masayı kurdular ve mumları bile yaktılar, diğer iki işçi ise iki ayrı arabayı getirdi; ilkinde giysiler, ikincisinde ise ayakkabılar ve el çantaları vardı.

"Durun," diye ellerimi onlara uzattım, ikinci arabaya doğru yürüdüm ve kadife kırmızı kutuyu kaldırdım. Christian Louboutin'di ama kutunun üzerinde türünün tek örneği özel bir ayakkabı olduğu yazıyordu; daha önce iki tane alabilmişim ama burada *yedi* kutu vardı. Kapağı kaldırınca bir çift kelebek papyonlu ayakkabıya baktım. Denemek istedim ama çok heyecanlı görünmek istemedim, özellikle de Gabriel'in beni kızdırmaktan hoşlandığını bildiğim için. Kapağı kapatarak kutuyu yerine koydum ve geri çekilerek çalışanlara devam etmeleri için başımı salladım.

"Beğendin mi?" Gabriel arkamdan sordu.

"Senin için biraz küçük görünüyorlar," dedim.

Kıs kıs güldüğünü duydum, "Muhtemelen haklısın, onun yerine onları almakta özgürsün."

Kollarımı kavuşturarak işçi arıların süitte koşuşturmalarını izledim. "Bunların hepsini ve daha fazlasını satın alabilecek kadar zenginim."

Eğildi, dudakları bir kez daha kulağıma değdi ve söylediği her kelimeyle içimin ısındığını hissettirdi, "Ama başka birinin senin için satın alması güzel değil mi?"

"Hayır," dedim yüzümü ona dönerek. "O birinin neyin peşinde olduğunu merak ediyorum. Ben buradayım, Gabriel. Bekliyorum. Hediyelerimizi değiş tokuş etmeden önce neden kartlarımızı masaya koymuyoruz?"

"Değiş tokuş mu?" Gülümsedi. "Benim için ne getirdin?"

"Benim iyi tarafımda olmak. Benim senin yanında olmam bir hediyedir, bilmiyor muydun?"

Gri gözleri yine aynı şeyi yaptı, vücuduma bakarken zihinsel olarak beni çırılçıplak soydu. "Farkındayım."

"O zaman neden sordun?" Cevabını beklemeden kurulan masaya doğru yürüdüm. Çalışanlardan biri benim sandalyemi çekerken bir diğeri de oturmadan önce benim oturmamı bekleyen Gabriel'in sandalyesini çekti. Peçeteyi kucağıma koyup bardağımyı kaldırdım ve beklemeye başladım. Çalışanlardan biri kırmızı şarabı dikkatlice doldurduktan sonra Gabriel'e baktı, o da bardağını doldurmadan önce gömleğinin kalan düğmelerini ilikledi.

İkimiz de birbirizlerken sessizce içerek bekledik. "Hepsi bu kadar mı?" diye sordu işçilerden biri.

"Evet," diye cevap verdi Gabriel ama gözlerini benden ayırmadı, göğsü yavaşça inip kalkıyordu. "Hepiniz gidebilirsiniz."

Hepsinin gitmesi sonsuza kadar sürmüş gibi geldi, oysa gerçekte sadece saniyelerdi. Hava çok ağırdı, tıpkı bir yağmur fırtınasından hemen önceki an gibi. Uzanıp tepsinin kapağını kaldırdı ve akıcı bir Fransızcayla "*le Homard bleu aux baies de myrte et gingembre*" dedi.

"Mavi istakoz ve mersin meyveleri mi?"

"Mersin ve zencefil meyveli mavi istakoz," önümüzde duran güzel tabağı başıyla işaret etti ve benim için şarap kadehimi doldurdu. "Fransızca anlamıyor musun?"

"Neden Fransızca anlayayım ki? Ben İtalyan ve İrlandalıyım." Çatalımı kaldırarak ona hatırlattım. Ama hatırlatmaya ihtiyacı olan bendim; buraya onu sorgulamak için gelmişim, tersi için değil. Çatalımı tekrar yere bırakarak tüm dikkatimi ona verdim. "Ve sen bunu biliyordun. Sen benim hakkımda çok şey biliyorsun ama ben senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Böyle olmasını istiyorsun. Eğer sorularıma cevap vermezsen çekip giderim ve gittiğimde kimse beni geri getiremez. Ne büyükannem, ne de hayatta olsaydı annem bile."

"Sor o zaman, Dona," dedi yemeğinden bir ısırık alıp şarap kadehini kaldırmadan önce.

"Adın ne senin?"

"Gabriel."

"Soyadın?"

"Benim yok," diye belirtti. "Gerçek bu" dediğinde sinirlendiğimi hissedebiliyordum.

Şimdi daha küçük bir soruya takılmak istemedim. Tamam. "Hangi mafyaya bağlısın?"

"Yok."

Biliyordum! Sadece oyun oynuyordu. "Gabriel, senden daha fazla detaya ihtiyacım olacak."

"Daha detaylı sorular sorun."

Oh, bu küçük- "İyi." Ayağa kalktım. "Wilson Bankası'nı seçmenizin bir nedeni var mıydı yoksa orada bir soygun planlandığını bildiğiniz için mi seçtiniz? Eğer özel bir nedeni varsa, nedir? Ailemle bir bağlantısı var mı? Bunu nasıl başardınız? Bu sizin için yeterince ayrıntılı mı?"

Ağzındaki yemeği yuttu ve bardağını yere bıraktı. "Wilson Bank'ı seçmemin bir nedeni vardı ve bunun nedeni orada bir soygun planlandığını bilmem değildi." O noktada rahatlayarak içmeye karar verdi.

"Devam et."

"Tuhaf... Sen patronluk tasladıkça ben daha çok tahrik oluyorum," diye fısıldadı elini dudaklarına götürerek. "Sana haddini bildirmekle seni daha ne kadar zorlayabileceğimi görmek arasında gidip geliyorum."

"Sen itersin, ben ateş ederim. Ölüler tahrik olmaz, bu yüzden seçim senin," diye cevap verdim, kadehimi ona doğru kaldırarak.

Pislik herif kendi bardağını da kaldırdı ve benimkine dokundurdu. "Ölüler de konuşamaz, yani istediğin cevapları asla alamazsın."

Bardağı dudaklarıma götürerek hepsini içtim ve derin bir nefes aldıktan sonra masaya geri koydum. Ayağa kalkmadan önce peçeteyi kalçalarımından kaldırdım. "Şarap için teşekkürler Gabriel, çok ilginçti."

Tam hareket ettiğimde tekrar konuştu.

"Wilson Bank'ı seçmemin nedeni, Coraline teyzeniz bankanın kontrolünü amcasına verdikten sonra, o ve ortaklarının bankayı yozlaştırmış olmaları. Gelen paranın çoğu denizaşırı ülkelerdeki rüşvetçi memurlardan geliyordu. Şimdi çeşitli nankörlerin mal varlıklarını alıp Amerika Birleşik Devletleri'ne ve off-shore hesaplarına yayıyorlar. Bu insanlardan bazıları çok uzun zamandır beni hedef alıyordu. Daha önce onları durduracak gücüm yoktu, şimdi var."

Bunu söyleme şekli, şüphesiz, hevesle, sanki ve sonunda kaosa neden olmak için serbest bırakılmış gibi... Omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi.

Bu güçle ne yapacağını ve onu nasıl elde ettiğini bilmek istiyordum. "Bunun ötesinde, Wilson Bank sıradan insanları dolandırıyor" diyerek sözlerine devam etti. "Federal hükümetiniz ve

İnsanlar bunu öğrenince Wilson gizli fonlarını daha da derine saklamaya başladı. Hesapların peşine düşecek vaktim yoktu, bu yüzden öfke kontrolünde olan iki hayat boyu çalışıma beş parasız oldukları gerçeğini gizlice bildirdim. Öfkelerinin büyümesine izin verdim ve ardından bugünü bekledim, o küçük şans penceresini kullanarak tüm gizli hesapları kopyaladım ve ardından bunlara erişimi sildim. Para orada dondurulacak, dokunulamayacak, orada olduğunu bilseler bile. Ve eğer erişmeye çalışırlarsa, kendilerini ifşa edecekler. Yani, teyzenin bir zamanlar bankanın sahibi olması dışında, bunun Callahan ailesiyle hiçbir ilgisi yok ve her şey benimle ilgili. Yeterince detaylı mı?"

İşte bu noktada rahatladım. Çoktan yerime oturmuştum ve ben de yemeğe başlarken gülümsüyordum. "Demek sen de herkes gibi intikam peşindesin?"

"Hayır." Başını iki yana salladı ve *gözlerimin* içine bakarak, "Hakkım olanı almaya geldim, Donatella," dedi.

Konuşurken gözlerindeki bakış, alev alev yanan bir ateş gibiydi. Tehlikeli görünüyordu... Tehlikeyi temsil eden erkeklerle büyümüş olan bana bile.

"Bu ne anlama geliyor?"

Buzz.

Tabii ki, telefonu şimdi çalacaktı! Telefonu eline alıp cevap tuşuna bastığında, "İçeri girebilirsiniz" demesine sinirlenerek düşündüm.

Kapı açılıp yedi adam içeri girdiğinde kapıya baktım, siyah takım elbise giymişlerdi, uzun boylu kahverengi tenli bir adam iki sıra muhafızın önünde duruyordu.

Uzun boylu adam Gabriel'e, "İşimi zorlaştırmaktan gerçekten zevk alıyorsunuz, Majesteleri," dedi.

Ne? İnanamayarak kendi kendime güldüm ve adama baktım. "Lütfen bana bunun bir hakaret olduğunu söyle."

Bana baktı, kafası karışmıştı, sonra tekrar Gabriel'e baktı ve beni de ona bakmaya zorladı. Bunu yaptığımda, bankada yüzünde beliren o hınzır sırıtışı gördüm ve konuşmaya cesaret edemedim. Onun yerine o konuştu.

"Soyadım yok... Sadece unvanım var," diye fısıldadı, sonra yüksek sesle belirtti. "Sebastian... benim unvanım."

"Prens Gabriel Honoré Déllacqua III, Monako'nun Kalıtsal Prensi, Baux Markisi."

"Teşekkür ederim Sebastian. Hepiniz gidebilirsiniz, ben bu gece burada olacağım," dedi ve onlar çıkarken derin bir nefes aldım, sadece bir kez konuştum

kapı arkalarından kapandı.

"Bu senin neden bu kadar kendini beğenmiş bir hıyar olduğunu açıklasa da," dedim sanki hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi, çatalımı kaldırıp ıstakoz etini küçük kabuğundan çekerek. "Yine de neden Monako'da değil de benim şehrimde olduğunu açıklamıyor."

"Burası senin şehrin mi yoksa kardeşinin mi?"

"Burası Callahan Şehri. Ben bir Callahan'ım."

"Ama bir Callahan yine de başka bir Callahan'ın altında," dedi gerçekmiş gibi. Cebine uzanarak siyah kadife bir kutu koydu. "Güç, saygı ve takdir görmek istediğini . Kimseye boyun eğmek istemiyorsun... kardeşine bile. Karım olarak bunların hepsine sahip olabilirsin. Kardeşlerin sana boyun eğmek zorunda kalacak. Soyadım olmadığı için, tahta geçtiğimde sonsuza dek Monako Prensesi Ekselansları Donatella Aviela Callahan olarak bilineceksin."

Kutuyu açtı ve içinde ince platin, elmas işlemeli bir bant üzerinde büyük, kırmızı, parlak kesim bir elmas vardı. Çok güzeldi. Onu istedim. Hepsini istiyordum. Ancak mantığım beni hemen atlamaktan alıkoydu.

Yavaşça ayağa kalkıp gülümseyerek masanın onun tarafına doğru yürüdüm ve ellerinin hemen yanındaki kenara yaslandım.

"Birdenbire ortaya çıkıp istediğim her şeyi gümüş tepside sunan bir prens, kulağa gerçek olamayacak kadar iyi geliyor," diye fısıldadım, silahımı çıkarıp doğrudan göğsüne doğrultarak. "Ve eğer gerçek olamayacak kadar iyi geliyorsa, babam bana önce ateş etmemi ve daha sonra soru sormamı söyledi. Zaten vurulduğuna göre, soruma geçiyorum. Neden ben? Eminim Avrupa'da bir yerlerde senin prensesin olabilecek bir düşes, kontes ya da her neyse vardır. Ben sadece Chicago'lu bir kızım."

"Bunu hangi cehennemde saklıyordun?" diye sordu, silahı işaret ederek, şaşkın ve eğlenmişti ama korkmuyordu. Kendi sorusuna cevap vermeye çalışırken hızla beni süzdü.

Çekici geri çektim.

"Sadece Chicago'lu bir kız," diye güldü ve bileğimden tutup silahın namlusu alnına gelene kadar elimi yukarı kaldırdı. "Öyleyse... dünyanın geri kalanı senin bir savaşçı olduğunu biliyor," diye cevap verdi, az önceki sözlerimi bana karşı kullanarak. "Son yirmi yılda Monako Avrupa'da giderek büyüyen bir güç haline geldi. Dünyada gerçek bir güce sahip olan çok az sayıdaki monarşiden biri. Bildiğiniz gibi, güçle birlikte düşmanlar da gelir. Annem ölmeden önce, Monako'da bana karşı düşmanlık besleyecek bir kız aradı.

ama yine de bir prenses olacak kadar zeki, güzel ve çekici olacaktı. Ve annen ortaya çıktı, ihtiyacım olan her şey olacağına söz verdi ve haklıydı. Sadece güzel bir yüzü olan, iyi okumuş bir düşes ya da kontes ne işe yarar ki? Bana ellerini kana bulamaktan korkmayan bir kadın lazım."

"Ve benimkiler çoktan lekелendi." Sırıttım, horozu yerine yerleştirdim ve elini sıktım. Silahı diğer elime geçirerek, "Ne peri masalı ama," dedim.

"Peri masalları zayıf fikirli insanlar içindir, Donatella. Biz birbirimizi sevmiyoruz. Birbirimizi sevmeye ihtiyacımız yok. İhtiyacımız olan şey daha fazla güç. Bir evlilik ve ikimiz de bunu elde ederiz. Bir ulusu yönetebilecekken neden bir şehri yönetesin ki?"

Sol elimi uzattım ve dördüncü parmağımı kaldırdım. Kutudan yüzüğü aldı ve parmağıma geçirdi. oturmuştu, mumun alevi kırmızı elmaştan yansıyordu. Kendimi göremiyordum ama gülümsememin en az onunki kadar yaramaz ve ahlaksız olduğunu biliyordum.

Söylenecek tek bir şey vardı ve onu da gururla söyledim: "Uzun süre hüküm sürebiliriz."

"Tüm saygınlığımla ve sarsılmaz gücümle," dedi, elimin arkasını öperken gözlerimin içine bakarak.

Şaraptan olabilir. Sohbetten de olabilir. Hatta olacakların heyecanından da olabilir. Bunların hepsi birden ikimizin de birbirimize şehvetle bakmamıza neden olmuş olabilir.

Bir saniye içinde dudakları dudaklarımdaydı, sert göğsü bana doğru bastırdı. Bir eli kıcımdayken diğeri üstümden göğsümü kavradı. Dili ağzımdaydı, benimkinin etrafında fırçalıyordu. Çok etkileyiciydi. Her bir duyum onun tarafından ele geçirilmişti. Birbirimizin ağzının içinde inliyorduk ve onun bana karşı sertleştiğini hissedebiliyordum. Nefesimi kesmek için beni öptü, onu reddedebileceğim hiçbir alan bırakmadı. Öpücüğü dudaklarımdan çeneme ve boynuma doğru ilerliyor, tüylerimi diken diken ediyordu.

Onu istedim... ama...

"Dur." Sadece söylemekle kalmadım, kirli sarı saçlarından bir tutam yakaladım ve saçlarını geriye doğru çekerek onu gözlerimin içine bakmaya zorladım. Gri gözlerindeki acı ifadesi, büyük olasılıkla karnıma bastırıldığını hissettiğim şişkinlikten kaynaklanıyordu, bana durdurulmakla ilgili ne hissettiğini anlattı. "Bir yüzük seni ancak buraya kadar götürür. Daha ileri gitmek istiyorsan bir taca ihtiyacım olacak."

Onu bırakarak geri çekildim ve daha dik durdum, merdivenlere doğru yürürken üstümü düzelttim.

"Ne zaman istiyorsun?" diye sordu ve sakinleşmeye çalışırken burnundan nefes aldı. "Banka işi bitti; yüzük parmağında. Chicago'dan başka bir şeye ihtiyacım yok. Otuzuncu yaş günümde babam tahttan inecek. O zamana kadar Monako'da olmalıyım."

"Otuzuncu doğum günün ne zaman?"

"Üç gün sonra."

Orospu çocuğu.

"Bana yirmi dört saat verin," dedim ve başka bir şey söylemeden merdivenlerden yukarı çıktım.

GABRIEL

Bildiğiniz her şeyi terk edin ve beni takip edin.

Ben de ondan bunu yapmasını istemiştim. Chicago'da doğmuş ve büyümüştü. Daha önce bundan bahsettiğinde, bu şehri sevdiğini biliyordum ve ayrılamayacağından endişeleniyordum. Ancak, bir kez daha ihtiyacım olan kadın olduğunu kanıtladı. Pek çok insan güç kazanmaktan bahsederdi ama çok azı bunu elde etmek için fedakârlık yapmaya hazırdı. İkimizin ailesi de zirvede duruyordu çünkü bizden önce gelenler oraya ulaşmak için her şeylerini ortaya koymaya hazırdı.

Babam bana hep, "Bir insan gibi davranırsan, insanları nasıl yönetebilirsin?" diye sorardı.

Cevap basitti: Yapamazsınız.

Geçmişteki Firavunlar gibi yarı insan, yarı tanrı olmalısınız.

"Sebastian," diye konuştum elimdeki telefona, şarabın kalanını kadehime doldururken, "yirmi dört saat içinde eve döneceğiz."

"Anlaşıldı, Majesteleri."

Telefonu kapattıktan sonra bardağımı alıp balkona çıktım ve Wilson Bank logosunun titreyen ışığına bakarken yüzümdeki sırtışa engel olamadım.

"Yakında," diye fısıldadım ve içtim. Yakında hepsi dizlerinin üzerine çöküp kanlı gözyaşları dökerek onları bağışlamam için bana yalvaracaklardı.

Topuklu ayakkabılarımı kafalarına geçireceğim ki kendi gözyaşlarını içebilsinler.

OceanofPDF.com

YİRMİ

"Eğer bir şeyi gerçekten yapmak istiyorsanız, bir yolunu bulursunuz. Eğer istemiyorsanız, bir bahane bulursunuz."

~ Jim Rohn

OceanofPDF.com

DONATELLA

Ertesi sabah kül grisi, omzu açık, kokteyl elbisesi ve kelebek Louboutin topuklu ayakkabılarla yatak odasından çıktığımda, süitte çok daha fazla insan vardı ve hepsi Gabriell'in etrafında arılar gibi vızıldıyordu. Görünüşüne ve kıyafet seçimine şaşırmıştım. Chicago'ya geldiğinden beri onu sadece rahatlık için tasarlanmış ve giyilmiş gündelik, rahat kıyafetler içinde görmüştüm. Asla kötü görünmüyordu ama yine de şimdiki kadar şık değildi; açık mavi gömlekli, gri kravatlı ve kahverengi gözlüklü, dar kesim, mükemmel bir şekilde dikilmiş bej bir takım elbise giymişti. Saçları yeni kesilmiş ve şekillendirilmişti.

İçeri girdiğimi duyunca yüzünü tamamen bana döndü ve o döndüğünde herkes otomatik olarak geri çekilerek bize yer açtı.

"Günaydın," diye gülümseyerek selamladı.

"Kim olduğuna bağlı," diye cevap verdim, kravatına uzanıp daha kolay çıkarabilmek için aşağı çekmeden önce ona baktım. Kıyafet rafına bakarak yürüdüm ve başka bir tane seçtim. Omzuna koyarken yakasını benim için kaldırdı.

"Benim için de bağlamayacak mısın?" diye sordu, bağlamayı bitirmek için ellerini kaldırarak.

"Kardeşlerime göre kravat bağlamayı hiç bilmiyormuşum," diye itiraf ettim kollarımı kavuşturarak. "Ve her nedense giyinip kuşandığınıza göre, eminim şimdi bunu mükemmelleştirmeye çalışmamı istemezsiniz."

", "bronz tenli, uzun kahverengi saçlı ve iri ela köpek yavrusu gözlü aynı kadın öne çıktı ve ona bir kutu uzattı.

"Kim bu kadın ve neden hep benim görüş alanımda?" Ona tatlı bir şekilde sordum, bu da bana bir bakış atmasına neden oldu.

"Bu Amelia du Bellay, her anlamda ilk yardımcınız olacak. Yarın Monako'ya vardığımızda alışmanıza yardımcı olacak," diye cevap verdi ve kutuyu onun elinden aldı.

"Günaydın Madam," diye bana doğru yöneldi.

"Madam mı? Bu bana bir genelev sahibini çağırıştırdı." Yüzümü buruşturdum ve güldüm. "Bana Donatella deyin; yani siz bana Majesteleri diyene kadar. Ve bu şekilde birlikteyken," diye Gabriel'le aramdaki mesafeyi işaret ettim, "lütfen üç adım uzakta durmaya dikkat edin."

Yolun ortasında donmuş bir geyik gibi bana baktı. Parmaklarımı kaldırdım ve "*Un. Deux. Trois.*"

Gözlerini kırıştırarak üç adım geri gitti ve ben tekrar Gabriel'le yüzleştim. Elinde kırmızı bir karanfil broşu vardı, çiçeğin sapı beyaz elmaslardan yapılmıştı ve ikinci sıra beyaz elmasların üzerinde kırmızı bir gözyaşı damlası elmas bulunuyordu. Saçlarımı yana tarayarak eğildi ve elbisemin üzerine iğneledi ve fısıldadı, "Biraz daha az hırçın olmayı dene."

Öne doğru eğilerek hepsinin duyabileceği şekilde yüksek sesle fısıldadım: "Ona kendini kanıtlaması için bir şans veriyorum. Yarın Monako'ya gittiğimde benim *kötü* ya da *şirret* biri olduğuma dair söylentiler çıkarsa, onu suçlayacağım. Ve ikinci asistanımın onun yerini almasına izin veririm."

"İkinci asistan?" diye sordu, üzerinde aynı karanfil deseninin işlendiği kravat çubuğunu takmak için doğruldu ve az önce söylediğim her şeyi görmezden geldi. Yine de bu onun için bir mesaj değildi.

"Ayrıldığımızda onunla tanışacaksın. Halkınıza güvenmiyorum. Sana bile zar zor güveniyorum. Tabii ki yalnız gitmeyeceğim," dedim ona, kapıya doğru yürümeye başlamıştım bile. Ben hareket edince birkaç muhafızı da benimle birlikte hareket etti. Onlara dedim ki, "Beyler, benim geldiğim yerde muhafızlar korudukları kişi için seve seve ölürler. O kişi için yaşar ve nefes alırlar. Eşleri onların bağlılıklarını kıskanır. Bunu size söylüyorum çünkü bugün sınanacaksınız. Prensiz," Gabriel'i işaret ettim, "kardeşlerimle yüzleşecek ve onları ve hepimizin büyüdüğü şehri neden terk ettiğimi açıklayacak..." Kelimeler tekrar aklıma gelince durakladım, "hayatımın geri kalanı için. Kararımı verdim ve onu öldürmedikleri sürece geri dönüş yok, bu yüzden... önümüzdeki yirmi dört saat boyunca yaşadığından emin olun."

"Kendi başımın çaresine bakabileceğime eminim," dedi

bana doğru yürürken. Güldüm. "Kız kardeşin var mı?"

"Bir, üvey kardeş."

"Aynı şey değil ve sanırım ondan pek hoşlanmıyorsun," diye karşılık verdim hemen. "Yani neyle yüzleşmek üzere olduğun hakkında bir fikrin var, benim ailem vedaları pek iyi karşılamaz."

Bana gözlerini devirdi. "Kardeşlerinin sen evleniyorsun diye akıllarını kaybedecek kadar bağlı olduklarına inanamıyorum. Evlilikten bahsetmişken... Düğünde olacaklar, yani bu bir veda değil."

Muhafızlarına baktım. "Hepinizin vasiyetnamesi hazır, mi?"

"Sebastian," dedi Gabriel sıkılmış gibi. "Onların da ateş püskürttüğünü iddia etmeden önce gidelim."

"Kaderimizi önceden söyledi ama tanrıların emriyle herkes duydu ve hiçbiri kehanete inanmadı" diyerek omuz silktilim.

Gabriel bana doğru baktı. "Homeros'un İlyada'sı mı? Şimdi de Truvalı Cassandra mı oldun?"

"Sen sekizde bir Yunansın. Anlayacağımı düşündüğüm bir dilde konuşuyordum." Göz kırptım, asansöre adımımı attım ve topuklarımın üzerinde dönerek onunla yüzleştim.

Sırıttı, başını salladı ve yanıma geldi. "Bağışlayın beni Madam, uyarınızı dikkate alacağım. Mutlu musun?"

Başımın üzerindeki boşluğu işaret ettim. "Burada pahalı ve ışıltılı bir şey oturana kadar olmaz."

Derin bir iç çekti. "Monako'da ortalama yaşam süresi ne kadar?"

"Doksan bir nokta iki bir yıl, efendim," diye yanıtladı Sebastian. "Hâlâ dünyanın en yüksek derecesi."

"Zekice," diye mırıldandı Gabriel. "Deli bir kadınla geçirilecek sadece altmış bir nokta iki bir yıllık bir ömür..."

"Seni daha önce öldürmezsem olmaz," mırıldandım. Gabriel hariç etrafımdaki herkesin gerildiğini hissettim. O başka bir şey söylemedi.

"Donatella," diye fısıldadı Amelia tam arkamdan kulağıma.

"Bırak onu," diye emretti Gabriel soğuk bir şekilde. Kadın hiçbir şey söylemedi, sadece kapılar açılırken geri çekildi.

Dün gece onun hakkında daha fazla bilgi almadığım için şimdi pişmanlık duyuyorum. Jackal'a ulaşip iddia ettiği kişi olduğunu teyit ettirdikten sonra, onun hakkında toplayabildiği kadar bilgi toplamasını ve daha sonra bana getirmesini söyledim. İlk seferinde bir şey bulamamıştı ama şimdi, küçük rehine durumumuzdan sonra, onun kim olduğunu doğrulayabildi. Bir şeyler yaptığını hissediyordum, kendisi hakkındaki bilgilerin ortaya çıkmasını engellemek için her ne yapmayı bırakmayı seviyordu. Sonra ayarlamam gereken daha kişisel şeyler vardı. İhtiyacım olan bilgi olmadan, konuşma ve ruh hali değişikliğinde kayboldum. Bunun bir an önce değişmesi gerekiyordu.

"İyi günler," dedi valeler dışarı çıkarken.

Orada üç siyah Range Rover bekliyordu. Ancak içeride Gabriel'in yanında otururken sorabildim.

"Bu da neydi şimdi?"

"Şu anda, sana göre, başka bir şeye geçmeden önce kardeşlerinden kurtulmam gerekiyor," diye cevap verdi saatini ayarlayarak. "Bunu nasıl yapacağıma dair bir fikrin var mı?"

"Taraf tutmuyorum-"

"Yanlışı," diye sözümü kesti. Yine o saçmalığa geri dönmüştük. "Sen benim tarafımı seçtin Donatella, ya da en azından ben öyle düşündüm. Umarım yanılmıyorumdur ve içten içe kardeşinin isteklerinin seninkilerin önüne geçmesini ummuyorsundur."

"Bu da ne demek oluyor?" Ona ters ters bakarak sordum.

"Her zaman olmak istediğin her şeyin kıyısındaydın," dedi şehirden geçerken pencereden dışarı bakarak. "Ve son zamanlarda kendini tuttu. Bunun aileni kurtarmak için olduğuna kendini ikna ettin ya da buna benzer bir şey... Her iki durumda da güçten uzaklaştın, ona doğru değil. Bu da onu gerçekten istemediğin ya da almaktan çok korktuğun anlamına geliyor. Şu anda siz de aynı pozisyonda olabilirsiniz, güç istiyormuş ve güçlüymüş gibi davranıyor ama kardeşlerinizin size bir çıkış yolu vereceğini umuyor olabilirsiniz. Sizi durdurmak için yeterince mücadele edeceklerini, böylece fedakârlık yapıyormuş gibi davranmaya devam edebileceğinizi ama aslında çok korktuğunuzu umuyor olabilirsiniz.

."

"Konuşmaya devam edersen senin canlı canlı derini yüzerim, seni lanet olası pislik. Önümüzdeki altmış bir nokta iki bir yılı atlatmak istiyorsan sana bir ipucu. Bilmediğin şeyler hakkında konuşma; lanet olası dilini kaybedebilirsin!" Ona dudak büktüm, içimde biriken o tanıdık öfkeyle yumruğumu sıktım.

"Bilmediğim ne var?" diye sordu soğuk ifadeyle, gözlerindeki tüm mizah izleri silinmiş bir halde bana bakarak. "Kardeşlerini öldürmeyi düşünmek nasıl bir şey olmalı? *Aşkım*, dünya üzerinde kardeş katli yapmamış hiçbir monarşi yoktur. Kendimizden olanları öldürmek en iyi yaptığımız şeydir. Ve bilginiz olsun, size haftalar önce değil de şimdi gelmemin nedeni, onları öldüreceklerinize dair söylentilerdi. Karar vermeni beklemek zorundaydım. Onları öldürmediğin için minnettar olsam da, çünkü o zaman Chicago'dan ayrılmak senin için bir seçenek olmaktan çıkacaktı, istediğini söylediğin şeyi gerçekten isteyip istemediğini merak ediyorum."

Öldürmeliydim. Onu öldürmeliydim. "Lanet arabanın içindeyim, değil mi?"

"O zaman kardeşlerine yardım edeceksin, değil mi?" diye sordu.

Cevap veremedim; çok öfkeliydim. Tek düşünebildiğim onu dövmek, topuklarımı çıkarıp gözlerini oymaktı!

Prince, lanet ayağım.

GABRIEL

Üzerindeki öfkeyi hissedebiliyordum.

Bir şey daha söylersem şiddete başvuracağını ve biz kardeşlerine ulaşmadan beni öldürebileceğini çok iyi biliyordum.

Ancak, onun ayaklarını ateşe tutmam gerekiyor.

Aklının nerede olduğundan emin değildim. Bu sabah çoğunlukla yalnız kalmak istemiş ve pek konuşmamıştı. Sanki zihinsel olarak kendisiyle satranç oynuyor gibiydi. Hiç de evden ayrılma fikriyle sarsılmış gibi davranmıyordu. Ancak, içi o kadar da soğuk ya da ölü değildi. Aslında tam tersiydi. Kimseyi, hatta çoğu insanı ya da şeyi umursamıyordu. Onun bir listesi vardı. Önemseydiği insanlar ve şeylerden oluşan çok küçük bir liste. Sevdığı ve tutkuyla savunduğu şeyler. Geri kalan her şey onun için anlamsızdı.

Listenin başında olmalıydım... kardeşlerinin olduğu yerde.

Şimdilik onun hırsını kullanıyordum ama zamanla, onlardan izole olduktan sonra orada olabilirdim. Bu iyi bir şey değildi. Bunu biliyordum.

Ancak bu kadar yolu boşuna gelmedim. Zaten yalnızdım. Yakında anlayacaktır. Ama bu savaşta güçlü bir müttefike ihtiyacım vardı. Herkese karşı sadece ben ve o olmalıydık.

Onu sevebilirler.

Onu özleyebilirler.

Ona ihtiyaçları olduğunu bile

düşünebilirler. Ama gerçek şu ki, benim

ona daha çok ihtiyacım vardı. BOOM!

Zıplayıp geri döndüğümde, arkamızdaki siyah ranger'ın karşıdan gelen trafiğe girmeden önce öfkeli bir cehenneme dönüşmesini, etrafındaki arabaların ondan kaçınmaya çalışmasını izledim.

"Buna cesaret edemez..." Donatella nefes nefese mırıldandı, büyük siyah bir banliyö, camlar o kadar koyu renkliydi ki, lanet olası arabaya lanet olası bir roket güdümlü bomba atar doğrultan adam olmasa içinde kimin olduğunu görmek imkansız olacaktı!

"Efendim, yere yatın!" Sebastian yarı otomatik makineli tüfeğini hazırlayarak bağırdı, şoförümüz otoyoldan çıkıp tek şeritli bir yola saptı. Kontrolden çıkarak yanımızdan geçtiler ve bir ağaca çarptılar. Patlamanın etkisi o kadar güçlüydü ki araba birkaç kez döndü. Dona'ya ulaşmaya çalıştım ama o çoktan arabanın önüne doğru ilerliyordu.

"Hanımefendi! YERE YATIN!" Sebastian pencereden dışarı ateş ederken ona bağırdı.

Onu görmezden geldi ve direksiyonun arkasındaki adama odaklandı "Sola dön."

"Yol yok-"

"Aptal gibi mi görünüyorum? Bunu biliyorum! Bir tane yap ve sola dön!" şoför koltuğunun başlığına tutunarak onu tersledi. "...sola! Şimdi bir tane daha!"

Sürücü şiddetle sola doğru sarsıldı ve bacaklarına tutunup onu sabit tutmasaydım düşecekti. Şaşırmış bir şekilde bana baktı. "Bir şeyler yaptığına sevindim-"

"DONA!" Bağırdım, onu kendime doğru çekebildiğim kadar sert bir şekilde çektim ve kollarımı ona dolayarak onu altımda sıkıştırdım. Kendimi onun üzerine atar atmaz tüm araba şiddetle öne doğru sarsıldı ve bizi aşağıya fırlattı. Etrafımızdaki camlar paramparça oldu ve her yöne uçtu. Ancak hiçbir şey ön taraftan içeri dolan sıcakla kıyaslanamazdı.

Ben ona baktım, o da bana baktı.

"İyi misin?" Bağırdığımı hissedebiliyordum ama kendimi duyamıyordum. Kulaklarımdaki çınlama gittikçe artıyor gibiydi.

Uzanarak yüzümün yan tarafına dokundu ve bana parmaklarını gösterene kadar nedenini bilmiyordum... parmaklarında benim kanım vardı.

"Sormam gerekirdi-" dudaklarından okuyabildiğim tek şey buydu, sonra üzerimde bir el hissettim ve biri beni dışarı çekti.

Kahretsin, hava güneşli. Bu çok rastgele bir düşünceydi ama içinde bulunduğum acıyı düşününce, kısık gözlerle gökyüzüne bakarken düşünebildiğim tek şey buydu. Yana doğru yuvarlanıp kendimi dallardan ve otlardan yukarı iterek ayağa kalkmaya çalışırken yalpaladım. Etrafım kötü bir aksiyon filminden fırlamış gibiydi. En az bir düzine adam vardı... bazıları benimdi. Az önce benimle birlikte duran adamlar. Bize kasten çarpan benim arabalarımın biriydi.

Bizi. Arabama doğru dönüp baktığımda onu gördüm; koyu kahverengi saçları camla kaplıydı, elbisesi yırtıktı ve birkaç kesik vardı ama onun dışında durumu iyiydi. O

Sol gözünün altında büyük, renksiz bir doğum lekesi olan lider, bir eliyle kolunu sıkıca tutarken diğer eliyle bana silah doğrulttu. Dona elbette korkmuyordu, başını sallayıp yüzündeki birkaç saç telini savururken yüzündeki ifade kızgınlık ve şaşkınlık karışımıydı. Onu bu kadar sakin görmek beni de sakinleştirdi. Sanki bu bir rüyadan başka bir şey değildi.

BANG!

Adama baktım, kulaklarımdaki çınlama, "Dizlerinin üzerine çök!" diye bağırırken onu duymama yetecek kadar dağılmıştı.

Sanki onu duymamışım gibi uzun bir süre ona baktım. Sonra basitçe "Hayır." dedim.

"Dizlerinin üzerine çök!" diye bağırdı ve silahı şakağına dayadı.

Bana bakarken kaşlarını kaldırdı ve nedense bana "Eee?" diye sorduğunu duyar gibi oldum.

Ben de omuz silktim. "*Buranın senin şehrin olduğunu sanıyordum.*" Başını yana eğdi ve çenesi düştü.

Beni duydu mu? Hayır, mümkün değil ama düşünmesi bile eğlenceliydi. "Sana tekrar söylemeyeceğim-"

İki kısa ıslık çaldı ve hemen ardından yanındaki adam yere yığıldı. Kimse kıpırdayamadan üzerlerine kurşun yağmaya başladı. Hâlâ arabalarında olan birkaçı arabadan indi, onlarla birlikte kaçmaya çalışanlar da arkalarından vuruldu.

"Az önce 'Chicago'yu yönetmiyor musun?" bir şeyler düşünüyordun, değil mi?" diye sordu, uzanıp biricik, yepyeni, artık hiçbir işe yaramayan, kırık topuklu ayakkabılarını çıkardı ve bana gelmeden önce onu tutan adamın üzerine bastı. "Cevabım yeterli mi?"

Tarihteki en kötü aksiyon filminin sahnesine baktım; çamurda cesetler, çimlerde kan, yanan arabalar... ve bunun bir aksiyon filmi değil, bir mafya filmi olduğunu fark ettim.

"Çok öyle, evet," diye kıs kıs güldüm, acı acı.

"Hanımefendi!" Sadece onun emriyle ateş eden adamlar olduğunu tahmin edebildiğim kişilerin sesini duydum. "İyi misiniz?"

Onları görmezden gelerek, acıyı yok sayarak, şimdi yanan motora yapışmış olan ikiz arabalara geri döndüm. Kapıyı çektim ve Sebastian'ın bedeni bana doğru düştü.

"Bu dövüşü kaybettikten sonra ölmemiş olsan iyi edersin," dedim ve nabzına bakmak için uzandım. Neyse ki nabzı hâlâ atıyordu. Cesedini arabadan biraz daha uzağa sürükleyerek yere yatırdım ve sürücüyü almak için geri döndüm ama bunu yapamadan tüm araba patladı, onu ve içindeki her şeyi yuttu. Tek yapabildiğim yanışını izlemektir.

"Banka için misilleme mi?" diye sordu yanımdan.

"Keşke." Keşke bu kadar basit olsaydı. "Bu yaşadığın için misilleme."

"Hanımefendi, arabanız geldi."

"Teşekkür ederim. Başka bir şey yapmadan önce Bay Sebastian'la ilgilenin," dedi onlara. Ona teşekkür etmek istedim ama bunu söyleyecek enerjim yoktu. "Gabriel, gidelim."

Başka bir şey söylemedi ve benim konuşmamı beklemeden elimi tutup beni beyaz cipe götürdü. İçeri girdiğimizde elbisesinin kenarını yırttı ve kulağımdaki kuruyan kanı temizledi. Şoförü bizi götürürken itiraf ettim.

"Yalan söyledim," dedim pencereden bakamayarak. "Bu benim doğuştan hakkım olduğu kadar intikam almakla da ilgili."

"Bu bir yalan sayılmaz," diye cevap verdi ve gözlerimi ateşten çekerek ona baktım ve onunla tanıştığım ilk günden beri ilk kez içtenlikle gülümsedi. "Bana bunun intikamla ilgili olmadığını hiç söylemedin, o zaman nasıl yalan olabilir ki?"

Onunla daha iyi yüzleşmek için yer değiştirdim ve yüz ifadesini bütünüyle kavradım. "Sizin gibi bir aileden geldiğiniz için bunun normal bir deneyim olarak kabul edilebileceğini anlıyorum. Ancak, sizce de normalden çok daha... cana yakın davranmıyor musunuz? Olayların bu şekilde gelişmesiyle neredeyse barışık görünüyorsunuz?"

"Bir bakıma öyleyim," diye itiraf etti ve koltuğuna geri oturdu. "Affedersiniz?"

"Eminim üzgünsünüzdür. Ve büyük olasılıkla insanları kaybettiğin için kızgınsın, gerçi görünüşe bakılırsa pek çoğu başlangıçta sadık değildi." Kaşlarını çatı ve kırık topuğunu tekrar yukarı çekti. "Bu sabah hazırlanmak için harcadığım onca zamandan sonra ayakkabılarımın ve saçımın mahvolmasına çok sinirlendim. Ama bunun dışında, bu etkinliklerden memnunum."

"Nedenini sorabilir miyim?"

"Kimse el bombası fırlatıcısını buna değmeyecek biri için harcamaz," dedi sanki dünyadaki en mantıklı şeymiş gibi. "Güpegündüz, otoyolun ortasında, lanet bir el bombasıyla senin için geldiler."

ve o zaman bile emin olamadılar, bu yüzden gardiyanlarınızı ters çevirdiler... Ölümünüz tüm bu zahmete değdi. Kimse Ethan'ın üzerinde bomba atar kullanmadı bile."

Uzanıp elimi başına koydum, "Kafanı çok mu sert çarptın yoksa doğuştan mı delisin anlayamadım?"

"Bana güç teklif ettin," diye cevap verdi, elimi tokatlayarak uzaklaştırdı ve bana ters ters baktı. "Ama gerçekten sende miydi? Evet, var-"

"Ne güç ama," diye öfkeyle çıktım. Anlamıyor muydu? "Donatella, sen olmasaydın bugün ölmüş olacaktım. Bugün gücü olan tek kişi sendin. Ve ben... Ben, elim dışında, güçsüzdüm-"

"Ödünç alınmış güç," diye bağırdı ve bana ters ters baktı. "Sinir bozucu, değil mi? Başka birinin yönetimi sayesinde hayatta olduğunu bilmek! İnsan merak ediyor... *Onlar olmasaydı ne olurdu*, değil mi? Lanet hayatımın son yirmi altı yılına hoş geldiniz. Bugün seni ben kurtarmadım. Kardeşim kurtardı. Bunlar onun adamları, burası onun şehri. Dün gece bana gururla hatırlattığın gibi. Ethan tüm bunları doğumla elde etti ve oradan sadece konumunu güçlendirdi. Sen de aynısın, hatta daha iyisin. Seni öldürmeye çalışan insanlar senden korkuyor, bu yüzden bunu yaptılar. Siz bir okyanus uzaktayken, etrafınızda neredeyse hiç kimse yokken bile, geceleri nefesinizi enselerinde hissederek uyuyamıyorlar. Ben zayıflık görmüyorum. Zayıflık görseydim seni orada bırakırdım ve bu yüzüğü sana geri fırlatırdım. Düşmanlarının gördüğü şeyi görüyorum, uyuyan bir ejderha. Herkesin senin uyanık olduğunu bilmesini sağlayabilecek tek kadın benim."

Kiminle savaştığımı bilmiyordu.

Neyle karşı karşıya olduğumu bilmiyordu ama tam olarak duymam gereken şeyi söyledi... ve yine de kendisini konuşmanın en önemli parçası haline getirmeyi başardı. Bu bir hediye idi, bir parça kibir, bir parça zeka.

"O zaman sadece benden güç ödünç alacağından endişelenmiyor musun?" diye sordum.

"Hayır," diye cevap verdi, saçlarına uzanıp birkaç yaprak çıkardı, içinden küçük cam parçaları çıktı, "bu yüzüğü parmağıma taktığın an, sahip olduğun her şeyin yarısını bana sattın."

"Tıpkı kabul ettiğinizde yaptığınız gibi mi?"

İçini çekti, kaşlarını çatarak bana baktı.

"Söylemem şart mı?" "Söylemelisin." Hevesle başımı salladım.

"Yaşıyorsun, benimle arabadasın... Zaten paylaşmıyor muyum?"

"Sadece kelimeleri söyleyemiyorsun, değil mi?"

"Şu anda havanda değil misin?" diye karşılık verdi, belli ki konuyu değiştirmeye çalışıyordu ama artık geri dönemeyecek kadar çok eğleniyordum.

"Hayır." Başımı salladım. "Nişanlım beni çok daha iyi hissettirdi."

"Erkekler çok kırılgan, her zaman kendilerinden bir parçaya ihtiyaç duyuyorlar."

"diye mırıldandı, kıs kıs gülererek, ondan arabayı süren "erkeklerle" baktım, ancak göğüslerinde henüz kıl bile yokmuş gibi görünüyorlardı! Yolcu koltuğundaki adam video oyununun tuşlarına bile basıyordu.

"Kafamı düşündüğümünden çok daha sert çarpmış olmalıyım çünkü gençler görüyorum..." Geldiğimiz yeri düşündüm. O anda etrafımdaki her şeyi bloke etmişim ama şimdi genç olmayan birini gördüğümü hatırlayamıyordum. "Onlar..."

Arabayı kullanan kişi dikiz aynasından gözüme takıldı ve kulak zarına uzanarak içinden müzik sesi gelen küçük bir kablosuz kulaklık çıkardı. "Bir şey mi dediniz, efendim?"

Başımı salladım. O da başıyla onayladı ve kulaklığını geri taktı.

"Biz küçükken annem kardeşim Ethan'ı da yanına alarak kamp gezilerine çıkardı. Gördüğünüz gibi ailemde hiçbir şey normal değil. Kamp bizim için gardiyanların bir tür sözde tatil ve eğitim seansı olarak gittikleri yerdi," dedi ama o devam edene kadar bağlantıyı anlamadım. "Ethan görevi devraldığında, onun konseptini aldı ve bunu ülke çapında yoksul ve yetim gençlere uyguladı. Barınağımız ve toplum merkezimiz, insanlara kendi toplumlarında ve bizde yarı zamanlı işler verilmesine yardımcı oluyor. Oradan da en kırık dökük olanları buluyor."

"Ne kadar kırık?" Öndeki iki kişiye bakarak sordum.

"Akıllarını kaybetmenin eşiğindeler. Genç gibi görünebilirler ama dünyanın ve içindeki insanların en kötüsünü görmüşlerdir. Ethan onlara muhafız ya da karanlık işimizin bir parçası olma şansı sunuyor. Güvenli bir yer, barınak, yiyecek buluyorlar ve üstelik etrafları tıpkı kendileri gibi insanlarla çevrili. Bu da kendilerine acınmasından veya insanların dünyaya çok daha karanlık bir bakış açısıyla baktıkları için deli olduklarını düşünmelerinden endişe etmeden insanlarla bağ kurmalarını kolaylaştırıyor. Karşılığında ise sadece ellerinden gelenin en iyisini ve tabii ki sadakatlerini istiyor."

"Bir ordu kuruyor," diye fısıldadım kendi kendime, itiraf etmek istemediğim kadar etkilenmişim.

"Sadece onun için değil," dedi pencereden dışarı bakarak. "Ama bir sonraki *Ceann na Conairte*... müstakbel oğlu. Umarım sadece kız çocukları olur," diye mırıldandı

Son kısmı nefesinin altında söyledi.

Güldüm. Bunu neden sevimli bulmuştum? Bilmiyordum. Donatella bir kutu güzel çikolata gibiydi. Onunla ne alacağımı asla bilemezdim. Bir an birden fazla erkeğin ölüm emrini verirken, bir an sonra pencereden bakan bir çocuk gibi somurtuyordu.

Konağın kapıları açılıp içeri girdiğimizde öndeki çocuk "Efendim, geldik," dedi.

Ona doğru baktım ve elimi uzattım.

"Henüz o kadar yakın değiliz," dedi bana, araba daha durmadan kapıyı kendisi açtı ve zarıfçe dışarı çıktı.

"Bu uzun bir altmış bir nokta iki bir yıl olacak." Kapı benim için açılırken kendi kendime gülümsedim. O'Phelan merdivenlerin başında durmuş ikimize bakıyordu; ne kadar kötü bir görüntümüz olmalıydı; yara bere içinde, kan, kir ve duman içindeydik. Bir hizmetçi koşarak aşağı indi ve Dona'ya sıcak bir havlu uzattı.

Tek kelime etmedi, sadece merdivenlerden yukarı çıktı ve bensiz içeri girdi. Etrafımızdaki diğer insanları görmezden gelerek takip ettim.

"ETHAN! WYATT!" Donatella giriş yolunun ortasından bağırdı. Birkaç saniye sonra, çift büyük merdivenin tepesindeki asansör açıldı ve her iki adam da düğmeli gömlekleri ve elbise pantolonlarıyla dışarı çıktı. "Güzel, inmişsiniz bile."

Ethan, "Dona, eminim evin ses geçirmez olduğunun farkındasındır, bu yüzden bağırman için bir neden yok," dedi. "Dışarıda ne oldu-"

"Farkındayım. Yakınlarda olacağınızı biliyordum. Nişanımı ilk kutlayan siz olmak istersiniz diye düşünmüştüm!" daha ağzını açamadan sözünü kesti. "Söyleyebileceğin hiçbir şey yok. Fikrimi değiştiremezsin. Bu gece gidiyoruz."

İkisi de sessizdi. Kafamın arkasını kaşıdım, bu karmaşadan sonra ne yapacağımı ya da ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Ancak Wyatt gülerek merdivenlerden aşağı indi. "Abla, biraz deli gibi görünüyorsun, buraya pislik içinde koşup bağıırıyorsun... şaka yapmak için çok erken-"

Ethan bile kıs kıs gülerek başını salladı ki bu garipten de öteydi çünkü üçü arasında her zaman en seviyeli olan oydu. Okuması en zor ve en soğuk olan. Wyatt da tıpkı kız kardeşi gibi öfkelerini kontrol edemiyordu.

Döndü ve bana doğru yürüdü. Çok geç olana ve dudakları dudaklarıma değene kadar ne planladığından emin değildim. Beni öptü.

Orada sevişmemiz umurunda değildi, dili ağzımdaydı ve vücudu benimkine bastırıyordu. O kadar şok olmuştum ki, çok geç olana kadar tepki veremedim ve ikisini de tersleyerek çekip gitti.

Ayrıldığıımızda Wyatt, "Güzel yüzük," dedi. "Kendini bile koruyamayan lanet olası bir prensle evlenmene izin vereceğimi düşünüyorsan aklını kaçırmış olmalısın" derken gözleri kısılmıştı.

Donatella ona dönüp bakma zahmetine bile girmeden, "Senden izin almam gerektiğini düşünüyorsan çıldırmış olan sen olmalısın," dedi. Görüş alanımda kalarak doğrudan benimle konuştu. "Yapmadım ve geri adım atmayacağım, ne de bir bahane uyduracağım. Şimdi sen kendi işini bitir, ben de eşyalarımı toplayıp duş alayım."

Biraz sarsılmış bir halde tekrar ikisine baktım ve gözlerindeki tüm eğlence kaybolmuştu. Ona bakmıyorlardı bile... İkisi de sanki insanlık tarihinin en büyük günahını işlemişim gibi bana bakıyorlardı.

Öylece döndü ve ona bakma zahmetine bile girmeyen Wyatt'ın yanından zarıfçe geçti.

"Küçük kardeşim," diye tekrar konuştu Ethan ve durdu, merdivenlerden inip onun yanında duran Wyatt'a baktı. "Biraz aceleci davrandığını düşünmüyor musun, özellikle de şu anki olayları göz önüne alırsak? Genelde çok daha akli başında birisin, Donatella. Hayal kırıklığına uğradım."

Daha dik durdu. "Hayal kırıklığın senin seçimin. Olmam gerektiğini düşündüğün kişi standartlarına uyacak şekilde yaşamıyorum. Ayrıca Ivy ile evlenmeden önce benim fikrimi sorduğunu da hatırlamıyorum. Ne demiştin?" Sanki bir ampul yanmış gibi parmaklarını şıklattı. "Evlenecek olan benim; bu seni nasıl ilgilendiriyor?"

"Onun hakkında her şeyi biliyordum. Sen kör uçuyorsun," diye cevap verdi. "Kör ya da değil, yine de seni ilgilendirmiyor, *ağabey*."

"Siz ikiniz neden tartışıyorsunuz?" Wyatt sordu, bana bakarken sesi düşündüğümünden daha sakindi. "Onun yüzünden mi? O buna değmez. Evrenin prensi bile olsa umurumda değil. O biz değiliz. Karıştırdığı boklara rağmen kibar davrandık. Kibarlıkla işim bitti. Evimizden defol git yoksa seni bizzat ikiye bölüp ülkene postalarım. Bana bir teşekkür notu bile gönderebilirler."

O farklıydı. Artık daha çok Ethan gibiydi. Sık sık sergilediği mizah ve küstahlık artık yoktu. Dürüstçe ve tüm kalbiyle öldürmek istiyordu.

Ben.

Bu aileyle ilgili en iyi şey, onların hayatta kaldığını bilmektir, başka hiçbir şey bu kadar zor olamazdı. "Neden konuşmuyoruz?"

"Ya da canını yakarım," diye yanıtladı Wyatt, elini cebine attı ve ellerini tekrar yukarı kaldırdığında muştaları vardı. "Ben kendi seçeneğimi daha çok seviyorum."

Ethan şimdi bize doğru gelip elini Wyatt'ın omzuna koyarak ve sıkarak, "Tamam, konuşalım," dedi.

"Ethan," diye alay etti Wyatt.

"Konuşmak istiyor. Bırakın konuşsun," dedi Ethan, doğrudan bana bakarak. "Kız kardeşim karanlıkta kalmaktan rahatsız olmayabilir ama ben değilim. Banka olayından sonra kimliğinizin bulunması çok daha kolay hale geldi Prens Gabriel. Sizin ve en önemlisi kız kardeşimin bu sabah saldırıya uğramasının nedeninin de bu olduğunu varsayıyorum. Bu soruları bir kez sorayım, tekrara düşmeyeyim; peşinizde kim var ve kız kardeşimden ne istiyorsunuz?"

"O ejderha fısıldayıcısı," diye sııttım ve ona doğru baktım. "Düşün bekleyebilir mi? Bu hikâyeyi bir kez anlatmayı tercih ederim."

Başını sallayarak bana doğru yürüdü.

"*buyurun, Majesteleri,*" dedi ve yürümem için kenara çekildi.

Ekselansları dediğinde, bu bir hakaret gibi geldi.

"Teşekkür ederim," dedim Dona'ya elimi uzatarak. O kadar yakın olmadığımızı söyledi ama ben ya da kardeşleri söz konusu olduğunda... kendini seçti. Hiçbirimiz olmadan ilerledi.

YİRMİ BİR

"Yol zorlu, yolculuk ve deneyim acı olabilir, ancak bunlar gelecekteki tahtlarımıza giden basamak taşlarıdır."

~ Bamigboye Olurotimi

OceanofPDF.com

DONATELLA

Ayaklarım çok acıyor.

Saçlarım iğrençti.

Sadece bir süre sıcak bir banyo yapmak istedim.

Ama etrafımdaki alfa erkek sürüsü sağ olsun, elbette istediğimi yapamıyordum. Daha da kötüsü, oturma odasına girdiğimde sadece Helen piyanonun yanında oturmuyordu, Nari, Sedric ve Darcy de odanın etrafında oturuyorlardı. Darcy kanepede uzanıyordu, Sedric kanepenin önünde yerde yatıyordu, Nari ise köşede telefonla konuşuyordu.

Bu sabahın boktan pastasının kreması elbette izledikleri haber .

"Teşekkürler, Randel. Burada yaşayanlar dün Wilson International Bank'ta yaşanan ve bir gencin belden aşağısının felç olmasına neden olan soygun girişiminin şokunu hala üzerlerinden atabilmiş değiller. Polis, silahlı saldırganların Wilson Bank'ın hoşnutsuz çalışanları olduğunu söylüyor. Randel, kaynaklarımız silahlı saldırganlardan ikisinin öldüğünü, üçüncüsünün ise gözaltında olduğunu doğruladı. Ayrıca aldığımız son dakika haberine göre rehinelere biri Monako tahtının bir sonraki sıradaki varisi olan yirmi dokuz yaşındaki Prens Gabriel Honoré Déllacqua III'den başkası değildi. İçerideki görgü tanıkları, daha fazla kayıp olmamasının tek nedeninin onun hızlı düşünmesi olduğunu söylüyor. Ve silahlı saldırganlar ile eski vali Melody Callahan iş adamı Liam Callahan'ın tek kızı Donatella Callahan arasında durdu. Bu olay, bu sabah 93 Kingsway North'da meydana gelen kaza ve geçen ayki kilise bombalamasının üzerine eklenince vatandaşlar Chicago'nun şiddet dolu geçmişine geri dönüp dönmediğini merak ediyor. CDN News komisere baskı yapıyor-"

"Havada küçük bir türbülans olsa herkes komisere koşar," diyerek televizyonu kapattım ve hepsinin dikkatini çektim.

"Komisyon üyeleri bunun için var," dedi Helen, bana doğru yürüdü ve sıkıca sarıldı. "Sen iyi misin?"

"Beni boğarak öldürmeden önce mi sonra mı demek istiyorsun?" Onu itmeye çalışarak söyledim. Lanet bir ahtapot gibiydi.

"Yaralanmışsın!" dedi saçlarımı kaldırarak.

"Ben iyiyim. Yaralı olan *Prens Gabriel*," dedim ve o da hemen ona döndü.

"Onu bu şekilde tercih ediyoruz," dedi Wyatt, koltuğun koluna, doğrulup oturan Darcy'nin ve ona ters ters bakan Sedric'in yanına oturarak.

"Bir prensi öldürürseniz ne olur? Bu seni ülke ile savaşa sokar mı?" Sedric, omuz silkerek Ethan'a bakan Darcy'ye bakarak sordu.

"Savaşa önce playoffların bitmesini bekleyebilir ?"

Helen, Gabriel'e bir bardak burbon uzatarak, "Boş ver onları," dedi. Onun sinir bozucu iyi huyu, diğer herkesin yaratmaya çok hevesli görüldüğü uğursuz atmosferi bozuyordu. Ancak Gabriel ona karşı hepimizden daha şüpheli görünüyordu, bardağı aldı ama henüz içmedi.

"O'Phelan, adamların doktoru çağırabilir mi?" Ivy içeri girdi ve kapının yanında Ethan'ın yanında durdu. "Wyatt yine mesai dışı gibi görünüyor."

"Konuşacak mısın, konuşmayacak mısın?" Wyatt geri kalanımızı görmezden gelerek sordu; onu hiç bu kadar gergin görmemiştim. Ethan şöminenin yanındaki sandalyeye oturmak için hareketlendi, Ivy de onu takip ederek yanına oturdu.

Gabriel'in gri gözleri bana dönmeden önce hepsine baktı. "Biraz kıskandım... Ailen seni çok seviyor."

Bardağı kaldırarak kahverengi sıvıyı geri fırlattı ve bardağı tekrar yere indirdi. Bardağa baktı. "Ne yazık ki benim ailem aynı değil. Size söylediğim gibi, monarşinin doğasında gerekirse ailenizi öldürme isteği vardır."

"Sadede geliyor musun?" Wyatt serçe parmağıyla kulağını temizleyerek sordu. Onu eşek sudan gelinceye kadar dövmeye hazırlanıyordum.

"Cevap mı istiyorsun; çenenin kapatıp benim hikâyemi dinlemek zorundasın," diye karşılık verdi Gabriel, bara doğru ilerleyip bir bardak daha doldururken. "Neredeydim ben?"

"Aileyi öldürmek," dedi Ivy hevesle, sandalyeye oturdu ve sanki bu bir tür gösteriymiş gibi bir kâsedan fındık yedi.

"Doğru," diye başını salladı Gabriel ve bize döndü. "Babam, Davet-Jacques Florestan Déllacqua I, Monako'nun gördüğü en agresif, gayretli, el altından iş çeviren ve becerikli hükümdarlardan biriydi. Onun döneminde ülke hızla büyüdü. Kandırdı, çaldı ve Fransa'nın burnunun dibinde toprak aldı. İş yönetmeye geldiğinde, hiçbir hatası yoktu. Tüm skandallara neden olan onun özel hayatıydı. Diğer birçok hükümdar gibi o da

Sahip olabileceği kadar çok kadın. Evlilik kurumundan hoşlanmıyordu.

"Ancak Monakan tüzüğüne göre tahtın varisi asla bir piç olamaz. Kırklı yaşlarının sonlarına doğru evlenmesi için baskılar artmaya başladı; ya kendisine çocuk vermiş olan kadınlardan biriyle evlenecek ya da yeni biriyle evlenip bir varis doğuracaktı. O sırada metreslerinden ikisi hamileydi. Biri dönemin başbakanının en küçük kızları, diğeri ise saray aşçısının kızıydı. Başbakana olan nefretinden dolayı aşçının kızını seçti ve böylece annem Adésme Benoîte, Monako Prensesi ve Ekselansları oldu. Altı ay sonra hem ben hem de üvey kardeşim Prens Xavier doğdu. Ben ondan bir gün sonra doğdum ama tahtın resmi varisiydim."

"Bekle, eğer neden bir prens?" Sedric koltukta doğrulup boynunun yan tarafını kaşıyarak sordu.

"Çünkü," diye yanıtladı Gabriel piyano taburesine oturarak, "annesi ve büyükbabası annemi her gün zehirletiyorlardı. Zehir onun yavaş yavaş aklını yitirmesine neden oluyordu, amaçları babamın sadece onu boşamasını değil, Papa'nın evliliğin zaten hiç geçerli olmadığını ilan etmesini sağlamaktı."

"Böylece sen de bir piç oluyorsun," diye fısıldadım ve başını sallayarak bana baktı.

"Babam bu işin arkasında bir şekilde onun babasının olduğundan şüpheleniyordu ancak Sylvia masum rolü yapmakta çok başarılı. Bu yüzden de onun kadar *iyi kalpli* birinin böyle bir şey yapmasının mümkün olmadığına inandı. Doktorlar annem için bir tedavi bulmaya çalıştılar. Her şeyi değiştirdiler; kıyafetleri, mücevherleri, yatak takımları, her şey soyuldu ve yeniden yapıldı ama yine de daha da kötüleşti. Zehrin bir şey tarafından değil, bir insan tarafından yayıldığını fark etmediler... öz babam tarafından. Tüm hükümdarların boyunlarında taşıdıkları Le Coeur Battant Mücevheri'ni zehirlemişlerdi ve babam onu her gördüğünde ya da yanına her geldiğinde onu zehirliyordu. Hastalanmamasının tek nedeni ona panzehiri de vermiş olmalarıydı. Altıncı doğum günümde annem kendini batı sarayının balkonundan aşağı attı. Bir yıl sonra babam Sylvia ile evlendi ve onu Monako'nun yeni Eş Prensesi ve Ekselansları yaptı... Böylece onun çocukları, yani benim üvey kardeşlerim, meşru çocuklar oldular ve taht için sıraya girdiler. Dolayısıyla Xavier benden bir gün büyük olsa da, annem ilk eş olduğu için varis olarak ben kalıyorum. Onun tahta geçmesi için benim ya tahttan çekilmem ya da ölmem gerekiyor."

"Otuzuncu yaş gününde tahta geçeceğini söylemiştin? Neden otuzuncu? Peki ya baban?" Anlamadığım için sordum.

"Zehir..." İçini çekti, içti. "Defalarca zehirlenmek ve tedavi edilmek sonunda onu hasta etti. On bir yıl önce Monako'dan ayrıldığımda yatağından kalkamıyor ve kendi başına ayakta duramıyordu. O zamandan beri ellerini bile zor kaldırabildiğini duydum. Çok daha kötüsü de olabilirdi ama Sylvia sarayı sessiz tuttu. Onun bilgisi dahilinde hiçbir şey girip çıkmıyor. Hala seviliyor ve babası kısa bir süre önce yeniden başbakan seçildi. Hasta kocasının yanında diz çökmüş, saygılı, sevgi dolu prenses rolünü oynuyor. Onların büyük aşkını anlatan şarkılar var." Gülmekten kendini alamayarak kıkırdadı. "Bütün ülkeyi babamla ruh ikizi olduklarına, babamın ilk seferinde yanlış kadını seçtiğine inandırdı. Bu yüzden insanlar Xavier'in varis olması gerektiğine de inanıyor... Ne de olsa en büyükleri o. Şu anda tüm Monako onların kontrolü altında."

Wyatt sonunda, "Tek sorun sensin," diye konuştu. "Yani bana kız kardeşimin seninle evlenmesini ve içindeki insanların bile kralları olmayı hak etmediğini düşündüğü bir ülkeye taşınmasını istediğini mi söylüyorsun?"

"Monako krallık unvanını kullanmaz-"

"Demek istediğim bu değil," diye tersledi Wyatt. Bu gidişle Ethan'ın bir şey söylemesine gerek kalmayacaktı. Görünüşe göre Wyatt onun davranışlarını yönlendiriyordu.

"Ailem seninle bir anlaşma yaptı, doğru mu?" Sevgili küçük kardeşime bu noktaya nasıl geldiğimizi hatırlatmaya çalışarak araya girdim. "Ne zaman?"

"Bilmiyorum," diye yanıtladı ve durakladı. "Ne?"

"Monako'dan babamın yönlendirmesiyle ayrıldım. Bana İngiltere'de okula gitmemi söyledi. İlk başta bunu benden kurtulmak için yaptığını düşündüm. Monako'nun varisi genellikle Monako'da okur, bu yüzden Xavier'i görevi devralması için konumlandırmaya çalıştığını düşündüm. Reddettim. Ertesi sabah kendimi Heathrow'a inen bir uçakta buldum. Yanımdaki tek kişi Sebastian'dı. Bana babamdan bir mektup verdi ve geri dönmememin daha güvenli olacağını söyledi. Beni korumak için yapması gerekeni yapıyormuş. Bana saklanmamı ve zamanı geldiğinde bana son bir mektup göndereceğini söyledi. O mektup on üç ay önce gelmişti ve sadece bir cümlesi vardı... *Egemenliğin kapısı sadece tek bir anahtarla açılabilir, Donatella A. Callahan senin anahtarın.* Altında büyükannenin numarası vardı, o da bana anlaşmadan bahsetti. İkimiz de yaklaşımdan önce otuzuncu yaş gününe kadar beklemek konusunda anlaştık."

"Neden Dona?" Darcy kafası karışmış bir şekilde sordu.

Ethan ona, "Bizimkinden daha güçlü bir aile düşün," diye sordu. Darcy cevap vermedi çünkü veremezdi.

"Şimdi bizimkinden başka, onunla evlenebilecek yaşta bir kadına sahip bir aile düşünün." Ethan bara doğru yürüyerek sordu ve Ivy onun sandalyesine kaydı. "Siz Monako'dan ayrıldığınız sıralarda, ailemiz ülkeye giren kokain miktarını yüzde otuzdan fazla artırdı, bir dizi daha gevşek tarama süreci sayesinde."

"Yani onu otuz dolara mı sattılar?" Wyatt sordu ve resmen ipin ucuna gelmiştim.

"Kimse beni satmadı!" Onu tersledim. "Kimsenin böyle bir gücü yok. Bana bir seçenek sundu ve ben de seçimimi yaptım." Ethan'a bakarak sordum: "Şimdi sana yeterince açıklık getirdi mi? Bu küçük tarih dersi beni ne kadar heyecanlandırırsa da fikrimi değiştirmiyor. Aksine, Kraliçe'yle tanışmak için beni daha da heyecanlandırıyor."

"O bir prenses-" diye araya girdi Helen.

"Mesele bu değil," dedim sıkılmış dişlerimin arasından, "Bizi seçtiler... beni çünkü iş acımasız olmaya geldiğinde kimsenin bizimle... benimle kıyaslanamayacağını biliyorlardı. O yüzden ben odama gidip eşyalarımı toplayacağım ve uzun, sıcak bir banyo yapacağım. Siz burada kalıp beni dinlemekte özgürsünüz."

GABRIEL

O gittiğinde hepimiz sessiz kaldık ve ben onunla birlikte kaçmayı her şeyden çok istedim.

"Umurumda değil." Wyatt ayağa kalktı. "Tüm Avrupa'nın ve lanet olası Ay'ın Prensi olman da umurumda değil. Ailemle yaptığın anlaşma umurumda değil. Sen ya da senin üzgün prens hayatın umurumda değil. Senden hoşlanmıyorum ve sana daha da az güveniyorum. Başka birini bul. Ya da, işte bir fikir, biraz taşak büyüt ve lanet olası ülkeni kendin düzelt."

Kapıya doğru ilerlerken Ethan'a baktı. "Kendini Kraliçe Katherine sanmadan önce onunla konuşacağım."

"Monako'da krallık yok-" dedi Ivy ona ve o da kapıyı çarparak cevap verdi.

Beni ailesinin geri kalanıyla bırakarak.

Ethan, "Hepiniz gidin," dedi ve hepsi birden ayağa kalktı. Ivy, Ethan ona bir bakış atana kadar kaldı. Kajularını da yanına alarak kalkmadan önce başlarını salladılar. Görünüşe göre gerçek krallık.

Kapı kapandığında, içlerinde en büyüğü ve umarım en mantıklısı olan onunla yüz yüze kaldım.

Bilmesi gerekiyordu. "Ne olursa olsun, bu evden ya ölü olarak ya da kız kardeşinle birlikte ayrılacağım."

"Krallar... prensler... hükümdarlar, hepiniz başkalarının ölüm emrini vermekte çok iyisiniz," dedi kapılar tekrar açılıp Rocky ve Coco eski muhafızlarımdan ikisini içeri sürüklerken. Rocky ve Coco hainleri yere düşürmeden önce diğer iki adam da yere plastik örtü serdi. İki de başlarını sallayarak etraflarına baktılar, hayatları için yalvarmaya çalışıyorlardı ama aylarının üzerindeki bant tüm çabalarını boğuyordu. "Nedense iş kendi ellerinizle adam öldürmeye gelince hepiniz tökezliyorsunuz." Ethan devam etti, "Nedenini bilmiyorum. Nedenini umursamıyorum. Ama sizin bundan farklı olduğunuzu bilmek güzel... işte bu yüzden size hediyeler getirdim."

Arkasına uzandı ve bir silah çıkarıp bana uzattı. Gözümü kırpmadan silahı aldım ve ikisini de kafalarından vurdum.

"Teşekkür . yapmamalıydın."

"Bu işi hevesli görünüyorsun."

"Hiçbir şeyin ya da kimsenin yoluma çıkmasına izin vermeyecek kadar ileri geldim," dedim silahı iade ederken. "Şeytanın kendisi beni durdurmaya çalışsa bile, ona karşı savaşırken diri diri yanarım."

"İşte bu yüzden bu durumdasın." Kaşlarını çatı ve silahı yerine koydu. "Şeytanla savaşma... O ol ve diğerlerinin seninle savaşmaya çalışırken yanmasına izin ver."

"Tavsiyen için teşekkürler. Bunu kraliyet yastığıma dikeceğim."

YİRMİ İKİ

*"Veda etmek biraz ölmek gibidir."
~ Marjane Satrapi*

OceanofPDF.com

WYATT

Odasına gittiğimde her iki kapı da ardına kadar açıktı ve bir düzineden fazla hizmetçi onun eşyalarını büyük kahverengi kutulara yerleştirmeye başlamıştı bile. Ne kadar çok şeyin yapılmış olduğunu görünce afalladım. Baktıkça daha da sinirleniyordum.

"HEPINİZ DIŞARI ÇIKIN!" Bağırmaımla yerlerinden sıçradılar, kısa bir an için gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde bana baktılar, sonra sözlerim onlara ulaşmış olmalı ki hızla dışarı çıktılar. Kapı kapanana kadar bekledikten sonra ona doğru baktım; yatağının ortasında uzanmış, bacak bacak üstüne atmış, tavana bakıyordu.

"Umarım gerçek aşkın öpücüğünü beklemiyorsundur. Yatak yarası olacaksın," diye mırıldandım, ona doğru yürürken.

Gülümsedi ama bana bakmadı. "Ben bir prensesim. Eminim bunun için özel bir sihir vardır. Sence kuşlarla konuşma gücünü ne zaman elde edebilirim?"

"Sen bir prenses değilsin," diye cevap verdim, yanına uzandım ve dönmesini izlemekten başka bir nedeni olmayan dönen tavan vantilatörüne baktım.

"O zaman ben neyim?" diye sordu
usulca. Düşünmememe gerek kalmadı.

"Kız kardeşim." "Yine de senin kız
kardeşin olacağım-"

"Sen bir ikiyeüzlüsün." Bunu duymak istemedim. "Beş yıl boyunca bana eve dönmemi söyledin. Chicago'ya dönmemi. Chicago'nun evimiz olduğunu. Chicago'dan başka hiçbir yerin evim gibi hissettirmeyeceğini. Sonunda döndüm ve sen şimdi başka bir eyalete değil, başka bir lanet ülkeye taşınmayı planlıyorsun!" Dilimi ısırđım, nefes aldım ve sakın kalmaya çalıştım.

"Ben bir ikiyeüzlüyüm," diye cevap verdi.

"Benimle aynı fikirde olma. Sadece ikiyeüzlü olma," diye fısıldadım.
"Yapma-"

"Bunu bana yapma Wyatt," diye cevap verdi. Sonunda vantilatörden ona baktığımda yüzü sakın ve duygusuzdu ama gözleri... Gözyaşları süzüldü, yüzünün kenarından ve boynundan aşağı yuvarlandı.

"Dona-"

Bir eliyle benimkini tuttu, diğeri eliyle de yüzünün yan tarafını okşadı.
"Seni seviyorum Wyatt. Bu şehri seviyorum. Evde olduğun için mutluyum.
Ben

Geri döndüğün için mutluyum. Ama kalamam. Gabriel bir parçamın beni durdurmanı umuyor olabileceğini söyledi... ve haklı."

"O zaman seni durdurmamaya izin ver," diye yalvardım, elini sıkıca kavradım.

Sonunda dönüp bana baktı, yeşil gözleri düşmesine izin vermediği yaşlarla kaplıydı. "Beni durduracağını umut eden yanımda, kalmama neden olduğun için senden nefret edecek yanımdan daha küçük."

"Zamanla atlatacaksın-"

"Ben burada ölmek üzere olan bir kurt köpeğiyim Wyatt," diye kaşlarını çatı. "Ölüyorum. Bunu fark etmemiştim bile. Ta ki o söyleyene kadar."

"Sadece kafana girmeye çalışıyor."

"Belki, ama haksız değil," dedi gülümseyerek. Bu şimdiye kadar gördüğüm en hüzünlü gülümseme olmalıydı. "Zaman bunu daha da kötüleştirecek. Biz artık çocuk değiliz Wyatt. Ethan evlendi. Baba olacaktı. Yakında olacak. Ve bir gün sen de olacaksın. Evleneceksin ve bir ailen olacak. Peki ya ben? Beni kalmaya zorlarsanız, kalmam için yalvarırsanız, beni hepimiz için giderek daha az önemli hale gelmemi izlemeye zorlamış olursunuz."

"Dona, bu imkansız." Ona bakarken gözlerimin yandığını hissederek arkamı döndüm. Uzanıp elimi başına koydum. "Sen benim kız kardeşimsin. İkizim. Hiç kimse-"

"Bunu bilmiyorsun çünkü hiç kimseyi bu kadar derinden sevmedin," diyerek elimi yüzünden çekti. "Ve ben senin böyle sevmeni istiyorum. Babamın sevdiği gibi sevmeni istiyorum."

"Peki ya sen? Onu sevmiyorsun-"

"Eğer onu sevmeyi öğrenemezsem... başka kimseyi sevemem," dedi ciddi bir şekilde. "Nasıl biri olduğumu biliyorsun. Benimle birlikte olmaya istekli olmak için özel bir insan tipi gerekir. Ve benim tüm kalbimle onunla birlikte olmak istemem için daha da özel bir insan. Gabriel... O benim geldiğim dolap."

"Çünkü bir taç ve ülkeyle birlikte geliyor," diye mırıldandım acı acı.

"Kesinlikle." Başını salladı. "Güç ve nüfuzla birlikte geliyor. Ben Chicago'da alabileceğim tüm gücü emdim. Burada olabildiğince büyüdüm. Ya sen ve Ethan'ın arkasında arka plana düşeceğim ya da başka bir resimde odak noktası olacağım. Wyatt, biz böyle hayatta kalıyoruz. Derinlerde, mantıklı hayvanlardan başka bir şey değiliz. Ve eğer kalırsam Ethan'la ters düşeceğimi biliyorum çünkü kendi alanımda hüküm sürmem gerekiyor. Bu evlilik sayesinde bir aile olarak hepimiz hayatta kalacağız."

Bu kadar mantıklı olmasından nefret ediyordum.

Mantıklı davrandığında onunla çalışamazdım. Kavga edemezdim.

"Sen lanet bir sarayda tıklıp kalmak, hayır balolarına ev sahipliği yapmak ve... prenseslerin yaptığı diğer monoton şeyleri yapmak isteyecek biri değilsin. Seni lanet bir ödül gibi etrafta dolaştıracak ve sen de sıkıntıdan delireceksin. Ya da seni uymaya zorladıkları kurallar yüzünden delirirsin."

Benden uzaklaşıp hayranına baktı. "Bana olan inançsızlığın canımı acıtıyor, küçük kardeşim."

"Güzel. Kal," dedim bencilce.

Kıs kıs güldü ve sonra derin bir nefes aldı. "Ethan evlendiğinden beri göğsümde bir sıkışma hissediyordum ve bunun ne olduğunu anlamıyordum. Ivy aile içindeki yerimi almaya devam etti. Ben de kendimi silinmiş gibi hissediyordum. Bir sabah uyandığımda '*Demek ölmek böyle bir şeymiş... Ne kadar acı verici*' diye düşündüm."

Boğazımdaki yumruyu yuttum. Bana burada hiç alan bırakmıyordu. Fikrini değiştirebileceğim bir alan. Mezarımı kazmaya devam etti.

"Annemin de böyle hissedip hissetmediğini merak edip durdum," diye fısıldadı. "Ne?"

"Annem Chicago'lu değildi. Babamı tanı mıyordu. Kendini ve rahat ettiği her şeyi terk etti ve daha fazla güç için evlendi... tıpkı bunun gibi. Tıpkı benim gibi. Bunu hiç düşünmemiştim. Ama şimdi ben olduğuma göre... Acaba o da böyle mi hissediyordu? Yapması gerekenden emin, ama küçük bir parçası hala kararsız, üzgün ve korkuyor. Öyle olmalı, değil mi? Yani Gabrieli seçtiklerinde emin olmalıydı... Bu üzüntü, korku ve belirsizlik anının sonunda buna değeceğinden. Tek ihtiyacım olan aynı adımı atacak kadar güçlü olmak. Anneme güveniyorum Wyatt. Ona güveniyorum, bu yüzden bu adımı atacağım... bunun için benden nefret etsen bile. Ama lütfen benden nefret etme."

Kaybetmişim.

Geriye doğru dönerek gözlerimdeki yaşları kırıştırdım. Ama gelmeye devam ettiler. Allah kahretsin!

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı ve dönüp bana sarıldı.

Uzaklara bakarak, "Seni değiştirmelerine ya da aşığılamalarına izin vermesen iyi edersin" diyecek gücü buldum. Sen onlardan daha iyisin. O kelimeyi söylediğin an tüm ülkeyi parçalayabiliriz. *Sen lanet olası bir Callahan'sın*. Onlardan önce kafanda bir taç vardı. Sana verecekleri taç çıplak gözle görülebilecek ve onu geri alabilirler ama doğuştan sahip olduğun tacı asla kaybetmeyeceksin."

Kıs kıs güldü ve bana daha sıkı sarıldı. "Öncelikle, hangi çarpık dünyada kraliyet ailesinden olsun ya da olmasın birinin beni değiştirmesine izin veririm ki? İkincisi küçük kardeşim, ben mutlu olacağım, söz veriyorum. Sen de bana söz ver... Ve Ethan'a göz kulak olacaksın."

"Ben daha küçüğüm. O bana bakmalı," diye mırıldandım ve o da yan tarafıma yumruk attı. "Ah! Dona!"

"Sana göz kulak oluyor!"

"Kimin tarafındasın sen? Daha bir hafta önce onu öldürmeyi düşünmüyor muydun!" Onu ittim, ayağa kalkmaya çalıştım ama o bir yastık kaptı ve başımın yan tarafına vurdu.

"Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok? Ben her zaman iyi kalpli, iyi huylu bir takım oyuncusu oldum. Beni nasıl mazur görebilirsin-"

Diğer yastıklardan birini alarak geri vurdum.

Gözlerini kocaman açarak bana baktı, şok olmuştu... hatta dehşete düşmüştü ve ben de sırtarak; "İyi kalpli, iyi huylu bir insan bana karşılık vermezdi" dedim.

"Ayrıca takım oyuncusu dedim ve şu anda benim takımımnda değilsin!" derken yeşil gözlerini bana dikti.

Bana o kadar sert vurdu ki yastık kırıldı ve tabii ki Dona'nın yastıkları kaz tüyünden yapılırdı ve tabii ki her yere uçarlardı. Dizlerinin üzerinde doğrulup bana bir an baktı, sonra da altı yaşında bir çocuk gibi işaret edip gülmeye başladı. Başka bir yastık alarak yüzünün yan tarafına öyle sert bir tokat attım ki yastık patladı ve saçları etrafa savruldu. Gülümseyerek onu işaret ettim, "Çılgınca mı gülmeliyim yoksa koyun gibi sırtmalı mıyım?"

"Kafanı kopar!" diye bağırdı, bir yastık kaptı ve peşimden koştu.

ETHAN

Bu benim pozisyonum olmamalıydı.

Babamın, Dona'yla evlenmeye gelen kişi için dehşet verici bir konuşma yapma şerefine nail olması gerekiyordu. Amcalarıma yaptıracak vaktim bile olmadı. Ne yazık ki bu iş benim omuzlarıma kaldı. Oturma odasında, yanmayan şöminenin hemen yanında, aile portresinin altında durduk.

"Ne içiyorsun?" Köşedeki bara doğru ilerlerken ona sordum.

"Biraz erken-"

"Tek kız kardeşimle evleniyorsun, hem de hiç uyarmadan. Sormadan, saygısızca ve kasıtlı olarak sinir bozucu davrandıktan sonra. Yine de buradayım, sana bir içki ikram ediyorum. İçkiyi reddediyor musun?" Kendime bir konyak doldururken ona sordum.

"Konyak iyidir," diye yanıtladı elini uzatarak. Sandalyeye oturmadan önce ona bir bardak uzattım, o da diğerini aldı.

Sessizce oturmuş, portreye bakarak içiyordum ve her şeyin değişeceğini fark ediyordum. Onun yüzünden değil... Benim yüzümden. O resimde sadece babam, annem ve onların çocukları vardı. Yakında ben, Ivy ve çocuklarımız olarak değişmesi gerekecekti. Ve bu böyle devam edecekti. Bunu daha önce hiç düşünmemiştim. Şimdiye kadar değişmem gerektiği, ailemin yapısının değişeceği hiç aklıma gelmemişti. Dona sık sık burada otururdu... Acaba gördüğü şey bu muydu?

Ne kadar süre sessizce oturduğumuzdan emin değildim. Sessizliğe aldırıyordum ama anlaşılan o daha fazla dayanamamıştı.

"Her şeye rağmen onunla ilgileneceğim," dedi sertçe ve konsantrasyonumu bozdu. İfadesi karşısında biraz şaşırarak ona baktım.

"Tabii ki yapacaksın," diye cevap verdim ve o benimkine şaşırmış görünüyordu. "Başka seçeneğin yok. Hayatın, ülken, önemsedığın her şey ona ne kadar iyi davranacağına bağlı. Dünya tarihinin en güçlü mafyasının kızı ve kız kardeşiyle evlenmek istediğini açıklamadan önce tüm riskleri tarttığını düşünürdüm."

"Kibir aileden gelen bir özellik gibi görünüyor," diye kıs kıs güldü ve içmeden önce kadehini bana doğru kaldırdı.

"Ailenizin de paylaşması gereken bir şey." Başımı kaldırıp tabloya baktım. "Tüm aile üyelerim arasında en az konuşkan olan benim. Seninle paylaşacak bir konuşmam ya da bilgeliğim yok... Olsaydı bile seninle hiç konuşmamayı tercih ederdim. Seni görmek beni üzüyor. Kız kardeşimle evlenmen beni üzüyor ve bunun senin kim olduğunla hiçbir ilgisi yok... Ama kız kardeşimin benim için kim olduğuyla ilgisi var."

Durakladım, içiyordum ve şükürler olsun ki tek kelime etmedi. "Kız kardeşin var mı?" Ona sordum.

"Üvey kız kardeşim ama görünüşe göre o sayılmıyor." Sırıttı. Hiç de komik bir şey bulmadım.

"O zaman ne hissettiğimizi anlamıyorsunuz," diye Wyatt adına da konuştum çünkü onun bu olay karşısında daha da kırılacağını biliyordum.

Başını iki yana salladı. "Dürüst olmak gerekirse, hayır. Şehirde olmayacağını anlıyorum. Ama sonsuza dek ortadan kaybolacak değil ya. Arayamayacak ya da görüntülü sohbet edemeyecek değil-"

"O hep buradaydı," diye kestim sözünü, daha fazla aptallık edip bardağımı kafasında kırmama neden olmadan önce. "Wyatt ve benim ortamımızda... Donatella var. O her zaman bizim hakemimiz, yargıcımız, desteğimiz oldu, büyük ya da küçük her şeyde. Benim için en büyük tehdit ama aynı zamanda en büyük müttefikim oldu. O her zaman güçlü olduğu için ben de güçlü olmak zorunda kaldım. İtilmek istemediğimiz zamanlarda bile bizi itti... ya da en azından o itti. Şimdi dünyanın öbür ucunda, eminim düzeltmek için yardıma ihtiyaç duyduğunuz karmaşayla uğraşıyor olacak. Bizim için orada olmayacak. Ama senin yanında olacak. İlk kez kenarda kalacağız ve her zaman sahnenin merkezindeyken kenarda olmak hiç de eğlenceli bir yer değil."

Bu yüzden gitmesi gerekiyor. Ivy'nin ona yaptığını o da bana yapıyordu. O zaman anlamamıştım ama şimdi anladım.

Lanet olsun.

"Daha fazla konuşmak istemiyorum. Sadece şunu bilin, hayatımda, Wyatt'ın hayatında ne olursa olsun, ararsa onun yanında olmak için ne yaparsak yapalım her zaman duracağız. Onu herhangi bir şekilde, herhangi bir biçimde ya da yolla incitmek... Ve ben bile seni elime geçirdiğimde ne kadar ileri gideceğimi ve ne kadar *ahlaksız* olacağımı bilmiyorum. Denedim. Küçük kız kardeşime zarar veren adama ne yapacağımı düşünmeye çalıştım ve tek gördüğüm kırmızı. Öfke kırmızısı değil. Kan kırmızısı değil. Ama ateş kırmızısı. Sanki aklımın bir köşesinde, yapacağım şeyin çok korkunç, iğrenç ve tarifsiz olacağını, beni sonsuza dek cehenneme mahkum edeceğini biliyormuşum gibi. Donatella'nın senin tarafından herhangi bir şekilde incitildiğini düşündüğümde tek görebildiğim o kırmızı alevler oluyor." İçkimi bitirdikten sonra ayağa kalktım ve o oturmaya devam etti. "Sana söylemek istediğim tek şey buydu."

"Daha müzakerelere başlamadık" deme cesaretini gösterdiğinde ondan uzaklaşıp kapıya doğru yöneldi.

"Affedersiniz?" Ona geri döndüm.

Kendinden emin bir şekilde sandalyesinden kalktı, ondan beklediğim bu değildi ama yine de buna şaşırmadım. Elinde üstünlük olmadığı zamanlarda bile aptalca bir özgüvene sahipti. Bu, prenslerin doğuştan sahip olduğu zihinsel bir durum olmalıydı.

"Dünya tarihinin en güçlü mafyasının kızı ve kız kardeşiyle evleneceğimi söyleyen sendin, değil mi?"

sırtarak içkisini bitirdi. Önüme geçtiğinde bile cevap vermedim. "Kız kardeşin yükselen bir ekonomik devin veliaht prensiyle evleniyor; otuz yedi milyonluk bir ulus, dört başka ulusa ve Akdeniz'e sınırı var. Hürmetkâr ve koruyucu bir kardeş olarak mükemmel bir iş çıkardın, şimdi de o yüce mafyanın Don'undan bir şeyler duymak istiyorum."

"İkisi de aynı şey. Bu yüzden bundan sonraki sözlerini dikkatle seçmeni öneririm," dedim gözlerinin içine bakarak. "Ben pazarlık yapmam, sadece alırım."

"Ne özgüveni," diye cevap verdi, yüzündeki eğlence kaybolmuştu, "kız kardeşini de böyle götürdüğümü düşünürsek."

Elimin titrediğini hissettim. Neredeyse ağır çekimde bıçağımı çekip boynunu kesmenin ne kadar kolay olacağını görebiliyordum. Mantık içgüdüye galip geldi ve kanla değil kelimelerle cevap verdim: "Daha bir saat önce hayatı için yalvaran bir prens için büyük sözler."

"Yanılıyorsun," diye ters ters baktı bana. "Ben hayatım için yalvarmıyorum. Hayatım garanti altında. Daha önce hiç bu pozisyonda bulunmadığınıza göre açıklayayım."

"Ne pozisyonu ?" "Zayıflık."

Buna kıs kıs güldüm. "Haklısın, o pozisyonu bilmiyorum ve asla da bilmeyeceğim."

"Donatella." Önce sağ elini, sonra da sol elini bir terazi gibi kaldırdı. "Ailenin görüntüsü."

Bir yıl. Donatella, o uyurken kafasına bir kurşun sıkmadan önce bu piç kurusuna bu kadar süre katlanacaktı.

"Callahan ailesinin reisi olarak, evliliğimiz seni daha da güçlü gösteriyor. Tarihinde ilk kez insanlar ne kadar güçlü olduğunuzu ya da bağlantılarınızın neler olabileceğini fısıldamayacak. Ailenizin kraliyete kadar uzandığını bilecekler. Benimle olan bağlantınız sayesinde artık hepinizin tarihte bir kalıcılığı var. Hepinizden Medici ailesinden bahsettikleri gibi bahsedecekler."

"Bir anlamı var mı yoksa sadece soğukkanlılığımı ne kadar koruyabileceğimi mi görmek istiyorsun?" diye sordum.

"Böyle bir mirasın karşılığında bir şey almam gerektiğini düşünmüyor musunuz?"

"Kız kardeşim yeterli değil mi?" Şimdi de bizi aşağılıyordu.

"Eğer ben batarsam, kız kardeşin de batar," diye kaşlarını çatı. "Ve onunla birlikte, ailenizin yıllar boyunca yarattığı azimli, dokunulmaz etki ve güç de yok olur. Büyük aileler için imaj her şeydir, değil mi? Benim ölümümün ya da taht için yenilgimin imajı size nasıl görünüyor?"

"Hayatının garanti altında olduğunu sanıyordum."

"Hepiniz o kadar garantisiniz." Sırıttı.

Zayıflık... Bir tarafta Donatella vardı. Diğer tarafta ailemizin imajı. Şimdi ne demek istediğini anlıyordum. Ancak o benim kim olduğumu anlamamıştı.

"Henüz seninle evli olmadığının farkındasın değil mi? Pislikleri temizleme konusunda çok donanımlı hale geldim. Ölümün biraz zor olacak ama yine de temizlenebilir." Komik olduğu için güldüm ve o da sırtıttı.

"Artık beni ve neler sunabileceğimi gördüğüne göre, bunu kaybederse, istediğine sahip olmak için bir daha asla şansı olmayacağını farkındasın. En azından tahtın için tekrar gelmeden. Onun hırsı böyle tehlikeli. Bu yüzden, gelecekte değerli kız kardeşinize büyük olasılıkla zarar vereceğini bilerek beni şimdi öldürmekte özgürsünüz."

Bir yıl mı? Ona bir yıl mı verdim? Dona bu orospu çocuğunu altı ay içinde öldürecek.

"İstediğim şey basit ve zaten yapmak istemeyeceğin bir şey değil," diye tekrar konuştu, omzu da gözleri gibi rahatlamıştı. "Adamlara ihtiyacım var. Monakolu olmalarına ihtiyacım var. Bugün olanlar bir daha asla, hiçbir yerde, hiçbir nedenle yaşanamaz. Ve size sadık adamlardan ya da sadakatlerini en yüksek teklifi verenle takas edebilecek adamlardan bahsetmiyorum. Onların ilk ve tek önceliği her zaman kız kardeşin ve ben olmalıyız."

Kısa bir an için onun hayatına doğmuş olsaydım nasıl bir adam olacağımı merak ettim ve bir şekilde onun gibi olacağımı düşünmek bana güven mi veriyordu yoksa rahatsız mı ediyordu emin değildim. Düşünüyor ve olması gereken şeytana dönüşüyordu... Hayır, zaten o kadar karanlık kalpliydi, sadece takip etmek için orduya ihtiyacı vardı. Bunun için onu suçlayamazdım. İktidara geldiğimde elimde hazır bir ordu varken olmazdı.

Babam onunki kadar aptal olmadığı için Tanrı'ya kısa bir süre şükrettim ama aynı zamanda anneme de onunki kadar zayıf olmadığı için şükretmeliydim.

Evliliklerinin gücü, beni onun hayatı olan kaotik, mantıksız pembe diziden kurtaran şeydi.

"Adamlarını alacaksın," diye cevap verdim ve ona bir konuşma yapacağımı fark ettiğimde döndüm. "Gabriel, senin ve benim gibi adamların sadece

Erkekler. Bizler lideriz. İki farklı alanda yöneticiyiz ama yine de yöneticiyiz. Evlendiğimiz kadınlar acı çekecek ve incinecek, evet. Ama sözünü ettiğim acı, karşı uyardığım zararlar küçük değil. Bir yıldönümünü unutmak ya da birbirimizle kavga etmek bile değil. Sizi uyardığım zararlar... kralların ve prenslerin çok eğilimli görüldüğü türden zararlar... Kız kardeşim ona attığınız her şeyin üstesinden gelebilir ve gelecektir de, ama eğer sen, Gabriel, onu karın yapar ve sonra da bir metres istediğine karar verirsen, seni öldürürüm.

"Eğer onun utanmasına ya da rezil olmasına izin verirsen, seni öldürürüm. Sana açılan ateş yüzünden ağır yaralanırsa, seni öldürürüm. Hayatın garanti altında değil. Kız kardeşim senin sigortan değil. Beni ve sana bahsettiğim bu büyük iyiliği test etme. Çünkü ona annen gibi davranıldığına dair bir fısıltı bile duyarsam... Daha önce bahsettiğim alevleri göreceksin. Şimdi izninizle Majesteleri, yönetmem gereken uluslararası bir uyuşturucu imparatorluğum var."

Başka bir şey söylemedim ve onun da bir şey söylemesini beklemedim, zaten bir şey söylemesi de gerekmiyordu. Kutularını çıkaran adamları görmezden gelerek ve yanlarından geçerek çalışma odama doğru ilerledim, etrafımdaki gerçeklikten kaçmak için huzur bulmayı umuyordum. Ama zihnim durmuyordu.

Her şeyi anladım. Neden .

Neden gitmek istediğini.

Ailemin onu neden seçtiğini.

Hatta neden ona ihtiyacı olduğunu.

Ve yine de, her şeye rağmen... Eve gelip onu görmemeyi hayal edemezdim. Chicago'yu Dona'sız hayal edemezdim. Küçük kız kardeşim olmadan.

İkisini de düşünmek istemiyordum ama . "İyi misin?" İçeri girdiğimde Ivy sordu.

Kapıya yaslanarak başımı salladım. "Onu almasını engellemek için bana iyi bir neden söyle."

"Siz bir tane düşünemediyseniz, benim de düşünebileceğimden şüpheliyim."

Doğru. Bu oldu ve sorun. Çünkü I biliyordu ve Her şeyi anladığımda, Dona'yı kalmaya zorlamak için bir nedenim olmadığını biliyordum.

"Yani, bunu kabul etmek zorunda mıyım?" İstemediğim bir şeyi kabul etmek tuhaf bir duyguydu...

"Onu kaybetmenin acı verdiğini söylemekte bir sakınca yok," dedi ve bana sarıldı.

O bana tutunurken ben de ona baktım. Garip hissin acı olduğunu ancak o zaman fark ettim. Fiziksel değil, duygusal.

Ben de ona sarıldım. Yavaşça başımı salladım ve bunu sadece ona itiraf ettim: "Acıyor." Kız kardeşime veda etmek acı veriyor.

OceanofPDF.com

YİRMİ ÜÇ

*"Ben, daha derin bir içgüdüyle,
Gücümü zorlayan, benden muazzam
taleplerde bulunan, cesaretimden ya da
dayanıklılığımдан şüphe etmeyen bir
adam seçin,
Benim saf ve masum olduğuma
inanmayan,
Bana bir kadın gibi davranacak
cesareti olan bir kadın."*

~ Anaïs Nin

OceanofPDF.com

DONATELLA

Şifonyerimin üzerindeki ince kristal şişeyi kaldırıp parfümü kulağımın ve bileğimin arkasına sürdüm ve şişeyi yerine koymadan önce birbirine sürttüm. Saçlarımın kıvrımlarını düzelterek kendi yansıma baktım. Eğer güzellik bir kadının zırhıysa, bende bir ejderhayı öldürmek için fazlasıyla vardı. Ben de bunu yapıyordum. Makyaj masamın önündeki banktan kalkmadan önce bej topuklu ayakkabılarımı giydim ve göğsümün üzerindeki çıplak tene dokunarak sırttım. Kalbimin neden bu kadar hızlı attığından emin değildim ama göğsümdeki uğultunun kanımı ısıttığını hissedebiliyordum... tüm benliğimi. Heyecan. Heyecanlandığım zaman hissettiğim bir duyguydu ve yine de bu beni bu kadar heyecanlandırmamalıydı.

Geri adım atıp kapıya doğru yürürken, üzerimdeki gri saten bornoz tarzı elbisenin her iki baldırında da yırtmaçlar vardı ve yakası her adımında . Arkamdan kapıyı kapatmadan önce omzumun üzerinden hâlâ götürülmeyi bekleyen kutularla dolu odaya baktım. Benim odamla Gabriell'in odası arasındaki mesafe fazla uzak değildi ve kapıyı çalma zahmetine bile girmeden içeri adım attım. Banyodan bir ses geldi.

"Şimdilik dinlen Sebastian, yarın sabah erkenden yola çıkabiliriz," dediğini duydum; balkona en yakın şifonyerin üzerinde yıpranmış deri bir defter fark ettim, öne doğru yürüdüm ve dikkatlice kaldırdım. " değil. Hâlâ ailesiyle vedalaşıyor, onu aceleye getirmemeyi tercih ederim. Hâlâ zamanım var." Devam etti, ardından musluğun sesi geldi ve ben daha fazla dinlemeye zahmet etmedim. Günlüğüne baktım, çizimlerinden büyülenmişim.

İlk set sadece sokaktaki rastgele insanlardı. Birkaç kuş ve diğer hayvanlar.

Ama bu arada ona çok benzeyen bir kadının birçok çizimi vardı. Gözleri aynıydı ve onun annesi olması gerektiğini biliyordum. Çizimleri renkliydi, çok ayrıntılıydı. Kitabın ilk yarısının neredeyse her sayfasında o kadın vardı...

Ta ki bana ulaşana kadar. Başka bir şey yok, sadece ben.

Ben, kızgın. Ben, gülerken. Ben, pencereden dışarı bakarken, yüzerken ve ben... çıplak. Her çizimde biraz farklı oldukları için göğüs ölçülerimi, belimi ve kalçalarımı hayal etmek için bolca zaman harcamış gibi görünüyordu.

"Senin böyle bir sanatçı olduğunu kim bilebilirdi?" Banyo kapısının açıldığını duyduğumda söyledim.

"Avrupa'da neredeyse herkes sanatçı... Tek fark tanınıyor ya da tanınmıyor olmaları." Kararlı sesi arkamdan cevap verdi, orada olmamdan ürkmüş ya da şaşırmış gibi görünmüyordu.

Geldiğinden beri bana yaptığı tek şey buydu; beni ürkütmüş, dengemi bozmuştu. Beni üzdü, kafamı karıştırdı, çelişkiye düşürdü, şüpheyi düşürdü ve heyecanlandırdı. Bir kasırğa gibi içeri girdi ve her şeyi yerinden oynattı, benim ve diğer herkesin ilgi odağı haline geldi. Güç değişimi o kadar hızlıydı ki, bunu kavramak, içine çekildiğimi ve beni kurtaracak bir şey olmadığını anlamak için zar zor zamanım oldu çünkü bir parçam kökünden sökülme istiyordu.

"Donatella," diye fısıldadı, şimdi tam arkamda duruyordu, sesi omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. Bana doğru uzandı ve defteri elimden almaya çalıştı ama elini ittim. "Bir şeye mi ihtiyacın vardı?"

"Bu gece gidemeyiz," dedim başka bir sayfaya geçerek. "Sabah kardeşlerimle birlikte annemin ve babamın mezarını görmek istiyorum. Sana bunu söylemek için geldim. Ama anlaşılan sen de henüz gitmeye hazır değilsin."

"Sebastian'ın uçmadan önce en azından bir gece dinlenmesini istedim," diye cevap verdi.

"Onu gerçekten önemsiyorsun."

"O sadık biri. Sadakate saygı duyarım. Herkes öyle değil mi?" diye sordu.

Cevap vermedim, sadece kitabına göz gezdirdim. Usulca iç çekti ve benden bir adım geri çekildi. Ancak o zaman arkamı döndüm ve çıplak sırtındaki ve kolundaki bandajları gördüm. Üzerinde sadece pantolonu vardı. Şikâyet etmedi ya da yaralanmış gibi davranmadı. Sadece içinde tuttu.

"Gabriel," diye seslendim ve kısmen döndü, gözleri hemen yavaşça vücuduma baktı.

"Bunu bana şimdi yapma," diye tersledi ve öne doğru bir adım atarak beni masayla kendi arasına sıkıştırdı, gri gözleri şehvetle doluydu. "Bütün günümü hayatım için savaşıyor geçirdim. Önce bu sabah adamlarla, sonra da ailenle. Senin de bildiğin gibi kardeşlerinle sözlü münakaşa etmek çok yorucu. Senden ve bu gösteriden tahrik olmamış gibi davranacak enerjim yok... yapmak istediğin her neyse. Akıl sağlığımın sınırındayım Donatella; benimle birlikte düşmek istemiyorsan beni zorlama."

Elbisemin bağıını çözmek için aşağı uzandım ve ayaklarımdan aşağı düşmesine izin verdim, "Sol göğsümde bir güzellik izi ve sağ uyluğumda hilal şeklinde bir yara izi var, bu yüzden bir dahaki sefere beni düzgün çiz

"-Ah!"

Utanmadan göğsümü avuçladığımda ağzım açık kaldı, elleri o kadar soğuktu ki ürperdim. Eğilerek meme ucumu yaladı. Beni emmeden önce dili üzerinde etrafında daireler çiziyordu. Sağ eli kalçalarımın arasına daldı ve amımı okşadı. Sersemlemiş bir halde, beni okşamasına ve emmesine izin vermekten başka bir şey yapamadım, omuzlarına tutundum ve orta parmağını içime sokarken yüksek sesle inledim... ve sonra bir tane daha.

"Ahh!" Artık kelime üretemiyordum. Sadece elinin üzerinde aşağı yukarı sallandım. Daha dik durup dudaklarını yalayarak daha hızlı pompaladı, sanki beni en iyi şekilde parçalamak istiyormuş gibi bana baktı.

"Hani bir taca ihtiyacın vardı?" Gözlerim seğirdiğinde sırtıttı ve koluna tutundum. Çok kendini beğenmiş görünüyordu.

Pantolonunun içine uzanarak sikini kavradım, ne kadar büyük olduğunu ve elimde ne kadar sert zonkladığını görmezden gelmeye çalıştım. Parmağımı yavaşça ucunda gezdirirken, parmaklarım onun uyarılmışlığıyla kaplandı. "Başımda zaten bir taç var. Görmüyor musun? Artık geri dönüş yok, Gabriel. Buraya adım attığım an, bana dokunduğun an, kaderini sonsuza dek mühürledin."

Tıpkı benim gibi, zevkten nefes almaya çalışırken ağzı yarıldı. Tekrar eğildiğinde dudakları benimkilerin üzerindeydi, dili benim ağzımda, benimki de onunkindeydi. İkimizin de dilleri diğerininkine sürtünüyordu. Daha fazlasını isteyerek ona doğru eğildim, göğüslerim çıplak göğsünde zıplıyordu, sikinin uzunluğunu okşarken parmaklarını sürdüm. "Şimdi iyi bir koca ol ve beni inlet."

Bir saniye bile kaybetmeden ikimizi de yere yatırdı.

"Bir eş gibi mi yoksa bir fahişe gibi mi inlemek istiyorsun?" Parmaklarını dudaklarıma götürmek için içimden çekti. Öne doğru eğilerek yaladım.

"İkisi de," diye cevap verdim.

Burnu alevlendi ve dudaklarına yayılan sırtışıla kalçalarımdan tutup beni sırtüstü yatırdı ve öne doğru çekti. Bacağımı kendi bacağının üzerine kaldırdı ve beni emmeden önce iyice araladı.

"EVET!" Saçlarına tutunarak ve ağzına karşı sallanarak haykırdım. Dili girdiğinde tüm vücudum titredi. Meme uçlarım

O kadar sertti ki, göğüslerim o kadar çok zıplıyordu ki onlara tutunmak zorunda kaldım. Sert meme uçlarımı çimdiklerken gözlerim geri yuvarlandı, acı ve zevk. O kadar iyi hissettiriyordu ki midemdeki basıncın yükseldiğini hissedebiliyordum.

"Benim için boşal," dediğini duydum ve boşalmak istedim ama bana emretme şekli karşı koyma isteği uyandırdı.

Henüz değil.

Sanki onun merhametine kalmışım gibi hissediyordum. Ben bunu istemedim. Bunu hissetmesini istiyordum... Ağzımın onu hareketsiz bırakmasını istiyordum. Toplayabildiğim tüm güçle diğer bacağımı omzuna atarak geri ittim.

"Urgh..." Acı içinde inledi ama ben üzerine çıktığımda kısa sürdü. Ona bakarak gülümsedim ve arkamı dönmeden önce dudaklarını öptüm, böylece kığım ve amım yüzüne bakıyordu. Dilimi çıkarıp ucundan taşaklarına kadar yaladım. Bana karşı inlediğini hissetmek beni daha da titretti.

Tüm vücudum elektriklenmiş gibi hissediyordum. Vahşi ve cesur hissediyordum. Onu arzuluyordum, hepsini ağzımda istiyordum.

"Mhm!" Benim kedi üzerinde tekrar inilti duydum.

Daha sert emerken kulaklarıma müzik gibi geliyordu, parmakları içimde hızlanırken başım onunkinde bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu.

"OH!" diye bağırdım, boşalırken ayak parmaklarımdan kıvrıldığını hissettim... ondan sadece birkaç saniye önce. Onun beni içtiği gibi ben de onu içtim.

Sırt üstü yatıp gözlerimi kapatarak ağzımın kenarını sildim, "Fena değil, Majesteleri."

Hiçbir şey ve ben de bitkin düşmüş olabileceğini düşünürken, aniden güçlü ellerini hissettim ve beni yerden kaldırdı. Gözlerimi açıp baktığımda çenesinin gerildiğini gördüm... Bir an sonra yatağının yumuşak çarşaflarını altımda hissettim.

"Fena değil mi? Sanki işimiz bitmiş gibi söylüyorsun," dedi. Boxer külotunu çıkardı, siki hâlâ sertti, hâlâ benim için seğiriyordu.

Kaşlarımı kaldırdım ve yüzümde bir gülümsemeyle, "Affedin beni, karşımda sıradan bir adam olmadığını unutmuşum," dedim.

"Bu geceden sonra prenses, bir daha asla unutmayacaksın," dedi yatağa tırmanarak.

GABRIEL

Tehlikeli olduğunu biliyordum ama hayatıma bu kadar zarar verebileceğini düşünmemiştim. Hayatımda hâlâ yapmak istediğim, hayır, yapmam *gereken* çok şey vardı. Yine de tam şu anda, sert sikimi ıslak amının derinliklerine sokarken ve vücudunun çıkardığı sesleri duyarken, bu şekilde mutlu bir şekilde ölebileceğimi biliyordum.

"Daha sert!" diye haykırdı, ter yüzünden yuvarlanıp sırtına damlarken.

"Lütfen... lütfen..." diye yalvardı ve bu çok güzeldi. O... mükemmeldi. Vücudu, sesi, gözlerindeki bakış, her şey.

"Benimle boşal," dedim, onun üzerine eğildim ve göğüslerini kavradım. Güçten dolayı zıpladılar. "Hadi."

"Ohh!" diye haykırdı ve ben içine boşalırken daha fazla haykırmamak için omzunun kenarını ısırdı. Ben çekilip yanına yığılmadan önce birkaç saniye bu şekilde kaldık. İkimizin de göğsü yükselip alçalıyordu.

"Tanrım," diye güldüm, gözlerimi ovma için uzandım. Onu o kadar sert sikmişim ki, lekeler görüyordum. Bunu kaç kez yaptığımızın sayısını unutmuşum. Ve daha da kötüsü, onu hâlâ istiyordum. Sanki bir uyuşturucu gibiydi; ona sahip oldukça daha fazlasını istiyordum. Eğer bu sadece ilk geceyse, bunu nasıl başaracaktım?

Üstümde dinlenmek için hareket etti ve göğsünü göğsümde hissettiğimde, ona tekrar sahip olamayacak kadar yorgun olduğum için hayal kırıklığı içinde ağlamak istedim.

"Bana on dakika ver," dedim nefeslerimin arasında.

"Sen neyden yapıldın?" diye sordu ve gözlerimi açtığımda bana gülümsediğini gördüm, siyah saçları kafasında güzel bir dağınıklık yaratmıştı, hatta birkaç tutamı yüzüne yapışmıştı. "Şimdiden dört farklı şekilde seviştik."

Kaşlarımı çattım. "Sadece dört mü? Formdan düşmüş olmalıyım."

Hafifçe güldü, ben de gülümsedim ve uzanıp saçlarını yüzünden çektim.

"Neden formda değilsin? Avrupa'da yeterince kadın yok mu?" diye sordu.

"Müstakbel prensesime olan saygımdan dolayı son on aydır antrenman yapmıyorum," dedim.

"Yapmadım," dedi utanmadan.

Bunun üzerine kaşlarımı çattım. "Beni kıskandırmaya mı çalışıyorsun?"

"Hayır, sadece sana gerçeği söylüyorum," dedi parmaklarını göğsüne vurarak. "Bundan daha fazlası için söz veremem."

"Ne?"

"Sana söylemiştim: Huysuz, şiddete eğilimli ve otoriteye düşman biriyim," diyerek bana gülümsedi. "Kendimi hiç kimseye eş olarak göremedim. Hiç kimseyi o ölçüde sevmedim. Her zaman güç için evleneceğimi düşündüm, eğer evlenirsem... O zaman geldiğinde müstakbel kocama... sana, benden çok fazla şey beklememeni söyleyeceğim. Bana sadık olanlara ben de sadık olurum. Sen bana saygı duyarsan ben de sana saygı duyarım. Ve sen bana karşı dürüst olursan ben de sana karşı dürüst ol."

"Peki ya seni seviyorsam?" Başparmağını dudaklarına götürerek sordum. "Ben seni seversem, sen de beni sever misin?"

Bana sonsuza kadar bakmış gibi geldi ama umursamadım çünkü bu bana onun güzel yeşil gözlerine utanmadan bakmak için bir bahane verdi.

"Evet."

Bunu itiraf etmesine çok şaşırmıştım. "Evet?"

"Evet," diye tekrarladı, gözlerini benden ayırmadan. "Eğer beni gerçekten sever, bana saygı duyar ve bana sadık kalırsan, zamanla ben de seni severim."

Gerçekten dürüsttü. O kadar dürüsttü ki ne diyeceğimi .

"Bu cevabı beklemiyor muydun?" diye sordu, üzerimden yuvarlanıp yanıma uzanarak. "Ama insanları sevmek, öyle görünmese de kolaydır. Ama iki insan bir adada sadece birbirlerine güvenmek zorunda kalırlarsa aşık olurlar. Cazibe önemlidir. Ama aşk... Bu, iki insanın bir bağ kurmasından gelir. Başka birinin her zaman yanınızda olduğunu bilmek. Her zaman yanınızda duracağını. Sizinle birlikte savaşır. Aşk, başka bir insana tamamen ve yüzünüzce güvenebildiğinizde ve ona bağlı olduğunuzda ortaya çıkan şeydir."

Ona baktım. Hayır, dudaklarına baktım, dudaklarından dökülen sözcükler karşısında hayrete düşmüştüm.

"Ne? Şok oldun sanırım. Neden?" Kıs kıs güldü. "Çoğu insan öyle olduğum için..."

"Şirret mi?" Doğru kelimeyi bulamadığı için ben teklif ettim. "Deli soğukkanlı," diye düzeltti beni tekmeleyerek. Güldüm. "Sanıyorlar ki Sevgiye ya da insanları sevmeye inanmıyorum."

"Ben o insanlardan biri değilim," dedim, bu kez hareket edip üzerine uzanarak. "Sen pek çok şeysin Donatella, ama aşka karşı aciz değilsin."

onlardan biri. Yoksa nasıl bu kadar tutkulu romanlar yazabilirdiniz? Tüm bunları bana itiraf ettiğin için sadece şok oldum."

"Romanlarımı mı okuyorsun?" diye sordu, gözleri kocaman açılmıştı. Bunun onu neden bu kadar şaşırttığını bilmiyordum.

"Senin Odette Odile olduğunu bilmeyen var mı?" Sırıtarak sordum. Bu isim onun için mükemmeldi.

"Sadece büyükannem sayesinde , değil mi?" Kaşlarını çatı. "Artık gerçekten de serseri mayın gibi, değil mi?"

"Ona bu kadar yüklenme. Büyükannenden oldukça hoşlanıyorum," diye cevap verdim. "Birileri bana ne yapacağımı söylemeye başladı bile."

"İşte başlıyoruz." İnledim. Çoğu gün tehlikeli ve baştan çıkarıcı siyah kuğuydu, ama altımda yatarken, çıplak, sakın, yüzünde en küçük ve en nadir gülümsemeyle kendinden ve gelecekte dürüstçe bahsederken, beyaz kuğunun tüm güzelliğini ve nezaketini gördüm. O her ikisiydi. Onu sakinleştirmek için "Ateşin üzerindeki bir buz sütunu gibisin," dedim.

"Ne?"

Başımı salladım. "Gelmeden önce senin hakkında duyduğum her şey ve buraya geldiğimden beri gördüğüm her şey bana senin açıklanamaz olduğunu söylüyor. Aynı anda iki zıt şeysin. Sen... Sen çılgın, soğuk kalpli bir insansın ama her zaman öyle değilsin. Bazen tatlı ve sevimlisin. Aileniz yüzünden bu yönünüzü gösteremiyorsunuz, o yüzden yazıyorsunuz. Kitaplarınızın kahramanları, özgürce gösteremediğiniz sizlerin farklı versiyonları. Çalışmalarınızı okumaktan keyif aldım..."

"Çok aptalca davranıyorsun-"

"Son kitap hariç hepsi. O berbattı," diye sözünü kestim ve o anda gözlerindeki ışıltıyı gördüm.

Beni üzerinden itti ve ayağa kalktı. "Duş almaya gidiyorum, beni takip etme. Ben."

"Ama duş seksi en iyisidir." Suratımı astım ve onun kışını izledim. Yüzümde aptal bir sırıtişla gitmek için kalktım.

"Geri döndüğümde bundan sonra ne olacağının üzerinden geçeriz," diye cevap verdi. "Sonra mı?"

"Monako'ya gittiğimizde ne olacak? Ailen için ne planladın? Düğün ne zaman olacak? Gerçekten buraya sadece seni sikmek için geldiğimi mi düşündün?" diye sordu banyo kapısından.

"Evet."

SLAM.

Kendi kendime gülümseyerek arkama yaslandım ve gözlerimi kapadım, rahatlamaya çalıştım ama onun yerine sözleri zihnimde bir döngü halinde tekrarlandı.

"Aşk, başka bir kişiye tamamen ve yüzünüzce güvenebildiğinizde ve ona bağımlı olduğunuzda ortaya çıkan şeydir."

Ben onu seversem onun da beni sevip sevmeyeceğini sorduğumda ciddi bir cevap beklemiyordum... Daha çok nazik bir şakaydı. Artık onunla bu tür konularda şaka yapamayacağımı biliyordum. Bu sözleri onu sevip sevmeyeceğimden bile emin olmadan söyledim. Sadakat evet, vefa evet, nazik ve ihtiyaçlarına karşı ilgili olmak evet. Ama aşk benim güçlü yanımdı değil. Seks yapabilirdim, mutlu bir şekilde, flört etmekle birlikte, ancak onun bahsettiği şekilde aşk... Düşünmem gereken şekilde, bir karı koca arasındaki yakınlık benim güçlü yanımdan biri değildi. Aslında fark ettiğimden çok daha tutkuluydu.

Bana *"tamamen ve yüzünüzce"* güvenmesini ve bağlı olmasını istedim. Ben güvenene kadar güvenmeyecekti... ama yüzüne karşı yalan söylemeye devam ederken nasıl güvenebilirdim ki?

"Gabriel?" Sesini duydum ve yatak kaydı ama gözlerimi açmadım. Bedenimle uğraştığı kadar zihnimle de uğraşıyordu. Daha fazla konuşsam her şeyi daha başlamadan mahvetmekten korkuyordum.

"İnsanüstü olmak buraya kadarmış," diye mırıldandı ve sesindeki kızgınlığa eşlik eden yüz ifadesini görebilmeyi diledim.

Onun yerine çarşafların üzerimi örttüğünü, sonra da yanımda vücudunun sıcaklığını hissettim. Birkaç dakika bekledim, yanıma kaymadan önce onun rahatladığını hissettim, kolum onun üzerindeydi.

Ancak o zaman gözlerimi açtım ve yüzünün yan tarafını görmeme izin verdim... Böyle uyurken daha da güzel görünüyordu.

Kahretsin. Ona fena aşık olacağım.

Çoktan düşmüş olabilirim.

Odanın köşesindeki kameraya bakarak ters ters baktım ve gözlerimi tekrar kapatmadan önce ona daha sıkı sarıldım. Ona asla geçmişimle ilgili gerçeği söylemeyeceğime ama her zaman bugünüm ve geleceğimle ilgili gerçeği söyleyeceğime yemin ettim.

Bu benim tek seçeneğimdi.

YİRMİ DÖRT

*"Bazıları büyük doğar,
bazıları büyüklüğü
başarır,
Bazılarının üzerine ise büyüklük
yüklenir."
~ William Shakespeare*

OceanofPDF.com

DONATELLA- 8 YAŞINDA

"Şimdi daha iyi hissediyor musun, Süper Baba?"

"Bana bulaşma Mel; elimden geleni yapıyorum-" "NEYE DEĞİL?"

Gözlerimi açtım ve yuvarlandım... yatağımda mı? "Sesini alçalt, o uyuyor!" Babam bağırdı.

Gözlerimi ovuşturarak doğruldum ve Wyatt'yatağına baktım ama orada değildi.

"Bunu her zaman yapıyorsun, Liam! Beni her zaman baltalıyorsun!"

"Kızımızı kilitlemene izin vermediğim için özür dilerim-"

"Bir oda , Liam!" "Ağlıyordu!"

"NE OLMUŞ?"

"Sana bir daha söylemeyeceğim. Lanet sesini alçalt, Melody!"

"BANA EMİR YAĞDIRMA!"

Kapılarına doğru yürürken, annemin eli yumruk yaptığı sırada küçük açıklıktan baktım. Diğer tarafta duruyordu, tüm vücudu titriyordu.

"Ona hep sert davranıyorsun. Ondan nefret ettiğini düşünerek büyüyecek. Daha da kötüsü, senden nefret bile edebilir! Tanrı aşkına Mel, onun -"

"Güçlü mü? Bağımsız mı? Bir Callahan mı?" diye sordu ona bakarak. "Ne demek istediğimi biliyorsun-"

"Evet, biliyorum. O *bir kız*. O senin küçük prensesin. O ağladığında, senin kocaman yumuşak kalbin kırılıyor. Tamam! Onunla uğraşmayacağım. Onu kilit tutabilirsin, bütün gün dondurma ve kek yedirebilirsin. , kullanılıp atılan türden bir kadın olacak; Natasha gibi olacak."

"Ağzından çıkana dikkat et!"

"Ya da ne, gerçeğin çok fazlasını söyleyebilir mi?"

"Lanet olsun, Mel!" Babam ellerini kaldırdı ve yumruklarını sıktı, ama annem hazırlanmamızı beklerken yaptığı gibi kollarını kavuşturdu ve geç kaldık. "Daha sekiz yaşında; şimdiden kendini savunuyor, güneş doğmadan yüzdürüyorsun, güneş batmadan koşturuyorsun. Bırakın nefes alsın! Bırakın bir şeylerden keyif alsın!"

"İşte yine başladın! Sanki onun hayattaki hiçbir şeyden zevk almasını istemiyordum gibi davranıyorsun! Sanki eğlence olsun diye ona işkence ediyordum gibi. Sanki kendi kızımı sevmiyordum gibi! Siktir git!"

"Onu bu şekilde zorladığında-"

"O *bendim!*" Annem bağırdı, babam ona yaklaştığında onu iterek uzaklaştırdı. "Beni ittiği için ben de babamdan nefret ediyordum. Çocukken çok mutsuzdum. Çocuk olduğumu bile hatırlamıyorum-"

"Aynen öyle! Neden sen-"

"Çünkü babam olmasaydı, ölmüş olurdum!" diye bağırdı. "Dona bir Callahan ve bir Giovanni olarak doğdu. Bu ona karşı iki darbe demek. Bir kadın olarak doğdu; üç ihtar! Daha fazlasını alamaz, Liam. Hepsi bu kadar. Bizim çocuğumuz ve bir kadın olarak doğduğu için, sopanın kısa ucunu alıyor. Bunu biliyorum. Ona verebileceğim tek hediye korkusuzluk. Böylece ne olursa olsun kendini koruyabileceğini bilecek."

Babam ellerini yüzüne götürdü ve derin bir nefes aldı, "Anlıyorum bebeğim, anlıyorum. Ama onu bir günde süper kız yapamazsın."

"Biri şikayet etmeden ona hiçbir şey öğretemiyorum!" "Onu bir sanat galerisine kilitlemek ona ne öğretecek?"

"Ugh!" Annem onu boğmak ister gibi hareket etti ama derin bir nefes de aldı. "Ona önünde gördüklerinin ötesinde düşünmeyi öğretmek istedim! Ona resimde kaç kişi olduğunu sordum ve o yedi dedi. Sekiz kişi olduğunu fark etmesini istedim! Bunu yapan kişi. Büyük resmi gören kişi. Onun yaratıcısı! En önemli kişinin durumları yaratan kişi olduğunu anlamasını istedim! Kendisi için istediği dünyayı yaratabileceğini ve sadece ona verilenleri kabul etmeyeceğini bilmesini istiyorum! Ve siz *bunu ona neden açıklamadığımı söylemeden önce, açıklayacaktım* ama o mızızlanmaya, bağırmaya, surat asmaya ve şımarık bir velet gibi ayaklarını yere vurmaya başladı. Sonra sen geldin ve onu kanlı dondurmayla ödüllendirdin! Ethan ya da Wyatt davransaydı, sen de aynısını yapar mıydın?!"

"I-"

"Hayır, yapamazsın!"

"Konuşmama izin verir misin, lanet olası?!"

"Hayır, çünkü o lanet İrlandalı ağzını açtığında beni rahatsız eden aptalca şeyler söylüyorsun! Eğer güzel ve işe yaramaz bir kıza dönüşürse, bunun sorumlusu sensin Liam!" Kapının kolunu tuttu ve gözleri benimkilere kaydı. I

Kaçmak istedim ama hareket edemedim. Orada sıkışıp kalmıştım. "İşte orada; git ona bir midilli al, Süper Baba."

SLAM.

"Donatella, buraya gel."

İstemedim ama kapıyı açtım ve odalarına girdim. Yatağının önündeki bankta oturuyordu, bu yüzden ona ulaşmak için etrafından dolaşmak zorunda kaldım. Garipti çünkü bana bir kez bile bakmadı, sadece halıya bakmaya devam etti.

"Baba?"

"Otur," dedi ve yanına oturmak için hareket ettim. Beni engelledi ve önündeki yeri işaret etti. Yerde ayaklarının dibine oturup bacak bacak üstüne attım ve ona baktım. O bana baktı, baktı ve ben de ona baktım, kaybetmediğimden emin olmak için gözlerimi kocaman açtım.

"Hey!" diye bağırdım, bir şey fırlatıyormuş gibi yapıp göz kırpmamı sağladığında. "Bu hile yapmaktır!"

"Hayat bu," diye güldü. "Ayrıca, gözlerini dikip bana bakarsan böyle olur."

"Hiçbir şey söylemiyordun."

"Düşünüyordum da. Şimdi, sus." Eliyle işaret etti, ben de kollarımı kavuşturdum ama ağzımı kapalı tuttum. "Annen şımarık davrandığını söyledi."

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama bana o bakışı attı, ben de söylemedim.

"Donatella, anneni neden sevdiğimi biliyor musun?"

"Her zaman cevabı değiştiriyorsun!" demeden önce konuşabildiğimden emin olmak için baktım.

"Hayır." Gülümsedi. Babamın gülümsemesine bayılırdım, gözleri de gülüyormuş gibi bakardı. "Sadece her seferinde yeni nedenler buluyorum."

Derin bir nefes aldım, "Bu seferki sebep ne?"

"Kendine o kadar bencilce aşık olduğun için, seçimlerinden bir kez bile şüphe duymuyor."

"Ha?" Ona bakmak için başımı yana eğdim ve o da güldü

Ben.

"Bunu büyüye kadar anlayamayacaksın," dedi.

"Ama annenin sana çektirdiği her şey güçlü bir kalbin olsun diye."

"Güçlü bir kalp mi?"

Başını salladı. "Dünya seçimlerinden dolayı senden nefret edebilir, insanlar senden bir şeyler hissetmeni bekleyebilir ama onlara boyun eğme. Kendine ve doğru olduğuna inandığın şeye hizmet et. Kalbini öyle güçlü kıl ki, onları sevdiğinde bile herkesin senden nefret etmesine dayanabilsin... Görüyorum Dona... Kalbin her geçen gün daha da güçleniyor."

"Ama ninem çok güçlü olmamamı yoksa evlenemeyeceğimi söylüyor?" Kaşlarını çatı ve o da kaşlarını çatarak alınma bir fiske vurdu. "Ah! BABA!"

"Evlenmene izin vereceğimi kim söyledi?" diye bağırdı bana.

"Beni durduramazsın!" Ona dilimi çıkarıp kaçmaya çalıştım ama beni yakaladı ve omzunun üzerinden fırlattı.

"Annen haklı; görünüşe göre şımarmışsın!"

"Baba!" Beni olabildiğince hızlı döndürürken güldüm. "Kırk yaşına kadar erkek yok de!" diye bağırdı bana.

"BABA!"

"Elli!"

"ANNE, YARDIM ET!"

"Ugh!" Beni tekrar ayaklarımın üzerine düşürerek bağırdığını duydum. Dünya döndü ve ben kırımın üzerine düştüm.

Başımı kaldırıp baktığımda saçlarımı yüzünden çektiğini hissettim. Ağzının köşesi bir gülümsemeye dönüştü. "Onu tek başına alamadın mı?"

"Bu senin işin," diye mırıldandım.

Güldü ve başını salladı, "Haklısın, bu benim işim. Evlenmek onu ben tutarım, sen de kaçarsın, tamam mı?"

"Bu evlilik muhabbetini bırakabilir miyiz?" Babam homurdandı, ellerini yan.

"Kim evleniyor?" Wyatt elinde bir kase yemekle içeri girerek sordu Elinde dondurma.

"Kimse yok!" Babam ona bağırdı. "Sana kaç kere yemek yerken etrafta dolaşmamanı söyledim!"

"Ben de istiyorum! Paylaş!" Ayağa kalktım ve ona doğru koştum.

"Kendin al, Dona!" diye kaşlarını çatı, dondurmasını kaldırdı ve geri çekildi. Ama Ethan daha uzun boylu olduğu için kaseyi onun elinden alıp bana verdi. "Hey!"

Ethan Wyatt'a, "Ona da biraz getirmeliydin," dedi.

"Evet! Teşekkür ederim Ethan. Sen gelmiş geçmiş en iyi kardeşsin," diye sırttım ve Wyatt bana ters ters bakarken büyük bir ısırık aldım.

"Umarım şişmanlarsın" dedi bana.

"Umarım açlıktan ölürsün," diye karşılık verdim. "Çocuklar." Ethan ikimizi de çimdikledi.

"Ah!" Bağırarak ama o sadece bir şeye başıyla işaret etti. Döndüğümüzde annem ve babam bizi izliyordu. Annem bize "Hepiniz birbirinizle kavga mı ediyorsunuz?" diye sordu.

"Hayır," dedi Wyatt ve ben hızlıca, dondurmayı geri uzattım. "Bana öyle görünüyorlar." Babam elini annemin elinin üzerine koydu. omuz. "ne yapmalıyız?" "Üçü mü?" Ethan'ın nefesi kesildi.

"Sadece onlar vardı."

"Hayır, üç." Wyatt kollarını kavuşturdu. "Eğer ona dondurma vermeseydin, kavga ediyor olmazdık."

"Kavgayı inkar etmen gerekiyordu!" Ona tekme attım.

"Ah... Urgh! Beni bir kez daha tekmele, Dona!" Wyatt bana bağırarak.

Babam anneme, "Bence onları sınırdan bir yere bırakalım ve geri dönüp dönemeyeceklerine bakalım," dedi.

Çenesine vurarak gülümsedi. "Kulağa eğlenceli geliyor."

"Hayır, değil!" Ethan'a baktığımda sırtıttığını gördüm.

"Şehirden dönüş yolunu bulabilirim."

"Şehir sınırı mı? Bunu bir düşün evlat." Babam şimdi annem gibi gülümsüyordu.

"Eyalet mi?" Wyatt yavaşça sordu.

Hâlâ cevap vermemişlerdi.

Küçük bir adım attım, arkamı döndüm ve her ikisinin de ellerini tutmadan önce kapıyı açtım. "KOŞUN!"

Biz de öyle yaptık. Gülüşerek, olabildiğince hızlı koştuk.

DONATELLA - ŞİMDİ

"Anne, baba, planınız işe yaradı," dedim. Siyah mezar taşının üzerine kucaklaştıkları bir resim işlenmişti. "Tüm planlarınız gibi işe yaradı. Chicago'dan ayrılıyor olsam da hepimiz yine aynı sayfadayız. Size teşekkür etmem için henüz çok erken. Her şey çok kötü gidebilir ve ondan çok nefret edebilirim."

"Gitmemek de bir seçenek," diye mırıldandı Wyatt arkamdan.

"Wyatt beni şimdiden çok özledi, şu anda arkamda hıçkırarak hıçkırarak ağlıyor," dedim ve onun homurdanmasına neden oldum. "Ve Ethan..." Diğer omzumun üzerinden ona baktım ve o duygusuzca bana baktı. "O

Kısacası hizmetçilerin beni taşımasına yardım ediyor... Artık rakibi olmadığı için çok mutlu. Baba, bana zorbalık yapıyor."

Öfkeyle yanıma çömeldi ve omzuyla beni hafifçe itti. "Bil diye söylüyorum baba, kızın bana karşı bir darbe planladı."

Kaşlarını çatarak onu geri ittim. "Bu sahte bir darbeydi!"

"Şimdi, sadece birkaç gün sonra, kaçıp bir prensle evlenmek üzere," dedi Wyatt, diğer tarafımda diz çökerek. "Onun senin küçük prensesin olduğunu biliyorum ama gerçekten onu gerçek bir prenses yapmak zorunda mıydın? Kafası zaten yeterince büyük."

"Onun sadece bir prenses olduğuna şükredelim," diye ekledi Ethan, tekrar ayağa kalkmadan önce mezarın üzerine bir lale yerleştirerek. "Eğer Kraliçe olsaydı, atmosfere karışır ve patlardı."

Wyatt güldü. "Bunu düşünmemiştim ama haklısın. Şatosundan dışarı çıksa kafası roket gibi aya fırlardı."

"Bana teşekkür etmenize gerek yok," dedim, lalelerimi mezara koyarken onları görmezden gelerek. "Oğullarınız tekrar bir araya geldi çünkü yıllar boyunca birbirlerini öldürmelerini engelledim." Elimi resimlerinin üzerine koyarak durakladım. "Tahmin edebileceğiniz gibi bu çok yorucu bir işti; Ethan umursamıyormuş gibi yapıyor, Wyatt umursamıyormuş gibi yapıyor. İki aptalın birbiriyle karşılaşmasını izlemek gibiydi. Bu yüzden emekli oluyorum ve ben taşları denerken onlara göz kulak olma işini size bırakıyorum. Çok fazla ziyaret edemeyeceğim... En azından yüz yüze. Ama nerede olursam olayım beni dinliyormuşsun gibi konuşacağım, söz veriyorum... Bu arada düğün günümde senden harika bir mektup alsam iyi olur anne. Ve..."

Wyatt ayağa kalkarken, "Yeter, kulaklarını ," diye homurdandı. "Onlara söyleyeceğin bir şey varsa beni ara. Buraya gelip telefonu tutacağım."

"Bu sözünü tutmanı sağlayacağım." Ayağa kalkıp arkamı döndüğümde ikisinin de bana baktığını gördüm, Ethan'ın dudaklarının köşesi yukarı kalkmıştı ve Wyatt üzgün görünmemek için kendini zorluyordu. Ellerimi uzattım ve ikisi de bana şaşkınlıkla baktı. "Veda hediyelerim mi?"

İkisi de arkalarını dönüp beni terk etmeden önce gözlerini devirdi. Onların gidişini izlerken tekrar ailemin mezar taşına baktım ve onları takip etmeden önce ellerimi mezar taşının üzerine koydum. Bu bir son değildi; bu sadece yepyeni bir hikâyenin başlangıcıydı.

Bunun kanıtı, bekleyen arabanın önünde duran koyu gri takım elbiseli adam, onun yanında Sebastian ve... gözleri yaşlı Amelia du Bellay'di.

"Öldüğünü sanıyordum?" Arabaya ulaştığımda ona sordum.

"Hayır hanımefendi, arabada değildim." Bana hafifçe eğildi.

"Şüpheli," dedim, bize kapıyı açan Sebastian'la onun arasına bakarak. Çoğunlukla iyiydi. Birkaç kesik ve çürük ve iki parmağında alçı vardı.

"Onlardan kurtulmalı mıyım, *Majesteleri*?" Gabriel dudaklarında bir sırıtişla bana sordu.

"Göreceğiz," diye cevap verdim, ondan önce içeri kayarak.

Nihayet hareket etmeye başlamamız birkaç dakika sürdü ve kimse tek kelime etmedi. Sanki bir mezarlıktan ayrılmıyorduk da bir mezarlığa gidiyorduk. Yine de buna aldırmadım. Havaalanlarına doğru ilerlerken manzarayı seyretmek için zamanım oluyordu. Uzakta onun otelini görebiliyordum... sözde benim için inşa ettiği oteli.

"Neden buraya bir otel inşa ettiniz? Eğer benim içinse, nadiren geri döneceğim için para gibi görünüyor."

"Ama geri döneceksin," dedi ve ben dönüp ona bakmasam da camın yansımasından bana baktığını görebiliyordum. "Geri döneceksin ve döndüğünde, ailen olmadan sadece senin bir yer olacak... Yine de bunun iyi bir yatırım olduğundan emin değilim. Bu şehir oldukça vahşi. Buraya gelen insanlar deli olmalı."

"Ya da suçlu, ya da kraliyet mensubu, ya da yukarıdakilerin hepsi," diye cevap verdim ve uçağın önünde durduk. Uçakla ilgili ilk fark ettiğim şey ticari bir uçak olmasıydı, ikincisi ise uçağın üzerinde D harfinin bulunmasıydı; bu harfin onun soyadını temsil ettiğini tahmin edebiliyordum.

Ona baktım ama ben daha sormadan "Evet, reklam. Sebastian ve ben dönüşümü büyük bir şovla duyurmamamızın daha iyi olacağını düşündük. Monako'ya indiğimizde herhangi bir uluslararası uçuş gibi görünecek."

Konuşmadım ve Sebastian bizim için kapıyı açtı. Gabriel dışarı çıktı, takım elbise ceketinin üst düğmelerini çözdü ve sonra bana doğru uzandı. Elini tutmadım, kendi başıma dışarı çıktım. Uçağın önünde bekleyen, gündelik kıyafetler giymiş bir düzine adam vardı. Önlerinde Çakal'dan başkası yoktu. Boynuna siyah bir eşarp sarmış, insanların görmesini istemediği tek yara izini gizliyordu; yüzünün her tarafındaki yara izleri

Gün gibi açıktı. Bana doğru yürüdü, çantamı aldı ve bana bakmadan önce yavaşça gözlerini kırpıştırarak onu süzen Gabriel'e başıyla selam verdi.

"Aileniz bu insanlar için cehennemin kapısında görüşmeler yapıyor mu?"

"Çakal, Gabriel'le tanış. Gabriel, Çakal; ikinci ve en sevdiğim yardımcım," dedim ona, sonra da altına işlemeye hazır görünen Amelia'ya baktım.

Arabamızın hemen arkasında dört araba daha durduğunda tüm dikkatimiz başka yöne kaydı. Ethan, Ivy, Wyatt, Helen, Nari, Sedric ve Darcy arabadan indiler. Hiçbiri yaklaşmadı, ben de aramızdaki kısa mesafeyi tek başıma yürüdüm. Yaklaştığımda konuşmak için ağzımı açtım ama hiçbir kelime çıkmadı.

Helen bu fırsatı bana yapışmak için kullandı.

"Yerleşip düğün hazırlıklarına başlamaya hazır olduğunda arasan iyi olur," dedi ve bana sıkıca sarılıp yanaklarımdan öptü.

Bıraktığında, genellikle duygusal olmamakla övünen Nari burnunu çekti ve beyaz kollarını boynuma doladı.

"Onlara gerçek bir güçlü kadının neye benzediğini göster," diye fısıldadı ve hızla geri çekilerek bıraktı.

"Fikrimi değiştirdim," diye kaşlarını çatı Sedric. "Gitmemelisin."

"Katılıyorum. Nari ve Helen'i kim durduracak-Ahh! Ah!"

Darcy kız kardeşine dişlerini gösterdi.

"Çocuklar. Çocuklar. Uslu durun," dedim ikisine de. İkisi de homurdandı ama yine de bana sarıldılar.

"Dikkatli ol kuzen," dedi Darcy.

"Desteğe ihtiyacınız olursa..." Sedric başladı.

"İkinizi de aramayacağım," diye , bıraktım.

"Çok incitici." Sedric elini kalbinin üzerine koydu ama bana gülümsedi.

Ethan, Wyatt ve Ivy'yi bırakarak. Hem Ethan hem de Wyatt kendilerini uyuşturmak için mümkün olan her şeyi yapıyorlarmış gibi görünüyordular. Dışarıdan bakan biri onların orada öylece durup bana baktıklarını düşünebilirdi ama onlar bana değil, içime bakıyorlardı. Bunu anlayabiliyordum.

Bu yüzden onlara bir süre verdim ve gülümseyen Ivy'ye odaklandım. "Bu havaalanına en son bizi karşılıyordunuz ve şimdi burada sizi uğurluyoruz."

"Havaalanları böyle çalışır... İnsanlar gelir insanlar gider," hatırlattım ona, boğazımın arkasındaki acı hissinden nefret . "Kendine iyi bak

Ivy, yoksa bir kase dondurmaya uzanabileceğinden daha hızlı geri dönerim."

"Sen bir prenses olacaksın ve ben de bu ikisinin birbirini öldürmesini engelleyecek bir bariyer mi olacağım?"

"Aynen öyle." Sırıttım.

Wyatt oflayıp puflayarak Ethan'a, "Bizim hakkımızda konuştuklarına bakılırsa bizi bir çift vahşi sanırsın," dedi.

Ethan bana bakarak, "Eğer bir şey varsa, o da bu kadar çok kavga etmemizin nedenlerinden biri," dedi.

Gözlerimi devirerek önce ben hareket ettim, Ethan'a sarıldım, yanağından öptüm ve kulağına fısıldadım, "Seni çok seviyorum ağabey. Aya ve arkaya kadar. Seni her zaman zorladığım ve incittiğim için özür dilerim. Benim için her zaman yaptığın her şey için ne kadar minnettar olduğumu asla söyleyemem... hepimiz için."

Hızla geri çekildim, yavaşça yutkundum ve sadece başını salladı. "Ben de seni seviyorum."

"Güzel, düşünümde Gabrielin sağdıçı olacaksın. Konuşmanı şimdiden düşünmeye başla çünkü bu konuda sana yardım etmeyeceğim."

"Bunu neden yapayım ki?" Kaşlarını çatı, bu fikirden hiç hoşlanmamıştı.

Onu görmezden gelerek, gitmesine izin verdim ve Wyatt'a sıkıca sarılmak için hareket ettim... sonra daha sıkı... sonra daha da sıkı...

"Ahh! Bana sarılıyor musun yoksa beni boğuyor musun?" diye bağırdı kollarıma vurarak.

"Her zaman bana sahip olacaksın. Her zaman benim bir parçam olacaksın. Ve ben seni her zaman, koşulsuz ve sonsuza dek seveceğim. Aramıza hiçbir mesafe ya da kişi giremez," diye fısıldadım, yüzünün yan tarafını öptüm ve geri çekildim, gülerek ekledim, "Seni baş nedimem yapmak isterdim ama Helen beni öldürebilir, bu yüzden benimle koridorda yürümek zorunda kalacaksın."

"Elbette öyleyim. Aşağıya tek başına mı inmeyi planlıyordun?" diye tersledi ve beni üzerinden sıyırdı. Gözleri parlıyordu.

Alnımı onunkine vurdum. "Ben gidince suratını asma."

"Şu lanet uçağa biner misin artık; burası çok sıcak!" dedi elimi sıkıca sıkarken ve sonra... bıraktı.

Onlardan bir adım geri çekilerek gülümsedim. "Bir dahaki sefere beni gördüğünüzde eğilerek selam vereceksiniz."

Ben gözlerimdeki yanmayla savaşarak gülerken onlar inlediler ve Ethan bile gözlerini devirdi.

"Gabriell'in sesi arkamdan geldi ve ona bakmak için döndüğümde, onlara bakmak için geri dönmek istemediğimi fark ettim.

"*Au Revoir*," diye omzumun üzerinden el salladım ve sonra ilerledim. Artık Chicago'lu Donatella değilim.

Ama Monaco'lu Donatella.

OceanofPDF.com

EPILOG

*"Bu Yaratılış'ın ilk ayetidir. Kutsaldır
sen, kaos, kaos, sonsuzluk, tüm
çelişkiler içinde!"*

~ Aleister Crowley

OceanofPDF.com

GABRIEL

"O oteli inşa etmemin bir başka nedeni de," dedim, pencereden dışarı bakabilmesi için paneli kaldırarak. "Bunu görebilmen içindi."

"Nesin sen...?" Dışarı bakarken sesi kesildi. Biraz önce yola çıkmıştık ve o sessizdi... çok sessizdi. Bunu kaçırmamasını istemedim. "Hâlâ görebiliyorum."

"Pilotlara, siz artık onu göremeyene kadar olabildiğince alçaktan uçmalarını söyledim," dedim ona, camdan yansıyan ışık nedeniyle hâlâ net olan tek şey olan Dikilitaş'ı görmek için dışarı bakarken. "Eski Mısır'da Dikilitaş, bir çılgının yaratılışı uyandırdığı ve yaşamı harekete geçirdiği höyüğü temsil ediyordu ve aynı zamanda yaşamın sonunu işaret eden başka bir çılgılığı da sembolize ediyordu."

Kendi kendine kıs kıs güldü, pencere camına yaslandı ve biz başka bir şey göremeyecek kadar uzaklaşana ve uçak yükselmeye başlayana kadar izledi. Derin bir nefes aldı ve gözlerini kapattı. Gözlerini tekrar açtığında tanıdık bir kararlılık ifadesi gördüm.

"Amelia, ona bildiğin her şeyi anlat," dedim sandalyemden kalkarak. "Geri geleceğim."

Kamaramızın önüne ve muhafızların kamarasına doğru yürüdüm. Hepsi ayağa kalkmaya başladı ama ben başımı salladım. Hareket etmeyen iki kişi fark ettim. Sebastian koridorda onların yanında duruyordu.

"Bize çocuk mu verdiler?" Kaşlarımı çattım. İki genç tanıdık geliyordu.

"Bize çocuk demek yerine ne zaman yaşımızı soracaklarını sanıyorsun? Biz çocuklar mı?" Sağdaki, video oyununa tekrar tıklarken şöyle dedi.

"Sanırım bize her zaman çocuk diyecekler," diye esnedi diğeri, göz maskesini çekti ve sandalyede rahatlarak omuzlarını silkti.

"Bu sinir bozucu olacak," diye yanıtladı ikincisi ve Sebastian neden uçağında olduklarına dair lanet bir cevabım varmış gibi bana baktı. İkisini de en son beni ve Donatella'yı malikâneye götürürken gördüğümü hatırlıyorum.

Sonunda ikincisi sandalyesinden kalktı ve video oyununu koltuğun üzerine koydu. Kahverengi saçları yanlardan kırpılmış ve tepede yüksek tutulmuştu.

Biri sağ gözünün yanında, diğeri sol dudağının üzerinde olmak üzere iki küçük siyah doğum lekesi vardı.

"Ben Gunner, Guthrie'nin kısaltması, tam adım Jerome Guthrie. Ateş ederse, ateş edebilirim ve ıskalamam. On yedi yaşındayım." Sebastian'a baktı. "Ben çocuk değilim. Bana çocuk denmesinden hoşlanmam." Tekrar bana baktı. "Arkamda Loïc Landry var, onu De La Fontaine'de bir hendekte bulmuşlar, gerçek adı bu mu bilmiyorum ama ona Loïc ya da Landry diyebilirsin. Bir şeye ya da birine ihtiyacınız olursa, onları bulup getirecektir. Memnun oldum efendim... Sizin için çalışmayı dört gözle bekliyoruz."

Son kısmı sanki bir işareten okuyormuş gibi duygusuzca söyledi Kart.

Oldukça komikti. Ellerimi Sebastian'ın omzuna koydum. onları ileri sürün. "Onlara kuralları öğretin ve onlara çocuk demeyin... en azından yüzlerine karşı."

Uçağın kokpitine doğru yürürken aralarında başka ne konuşulduğunu duymadım. Oradaki görevli bir kez eğildi ve gitti. Tam anahtar deliğinin üzerine bir kez vurdum ve kapı açıldı.

İçeri adım attığımda, kapıya en yakın koltuğa otururken kapı arkamdan kapandı.

"Sizce de ikiniz oldukça cesur davranmıyor musunuz?" Sandalyede arkama yaslanarak sordum.

"Belli ki bizi çok iyi tanı mıyorsun Gabriel," diye soğuk bir şekilde cevap verdi ve omzunun üzerinden bakarak "Prensesimiz nasıl?" diye sordu.

Onun yeşil gözlerine dik dik baktım, tıpkı onunkilere benziyordu. "Tanrı aşkına, kızınızın sabahı mezarınıza çiçek koyarak geçirdiğini bile bile ikiniz de burada nasıl bu kadar rahat oturabiliyorsunuz?"

Ayağa kalktı, şapkasını çıkardı ve ellerini koyu kahverengi ve gri saçlarında gezdirdi. Bana ulaşmak için iki adım yürüdüktan sonra eğildi ve bacağımın yan tarafına bir şaplak attı.

"Ben de senin oturduğun gibi oturuyorum; sen de onun yüzüne karşı yalan söylediğini bile bile aynı şekilde oturmaya devam edeceksin. Baban sana mektup falan vermedi. Sana okul için İngiltere'ye gitmeni söylemedi. Üvey annen tarafından sürgün edildin. Seni bulduğumuzda ölmeyi bekliyordun, intikam planları yapmıyordun. Evelyn'le değil, bizimle konuşuyordun. Yalan üstüne yalan söyledin ve şimdi de bize karşı ahlaki üstünlük mü taslamak istiyorsun? Seni umutsuzluktan kurtaran biziz. Son on ayımızı sana çocuklarımız hakkında bilmen gereken her şeyi öğreterek geçirdik.

Canlı olarak. O tacı aldık, tozunu aldık ve yakışıklı küçük kafana geri koyduk. Bunu senin için yapmadık. Seninle daha az ilgilenemezdim. Bunu onun için yaptık. Bu onun ülkesi, onun tahtı; biz sadece bunu seninle paylaşmasına izin veriyoruz. Unuttun mu?"

Bir insan ruhunu satmayı nasıl unutabilir?

GABRIEL - ON AY ÖNCE

"Ne düşünüyorsun? Bir sonraki Monet ben olabilir miyim?" Sebastian'a sordum, resimden başımı kaldırıp ona baktığımda yaşlı kahverengi yüzünün bana kaşlarını çatıldığını gördüm. "Ne? Bu iyi!"

"Bu bir kase meyve," dedi.

"Bu bir kase meyve resmi," diye düzelttim, fırçamın ucundaki kırmızı boyayı silerek.

"Evet, dünyanın hiç bitmeyen boyalı meyve kâseleri koleksiyonuna eklenecek bir başka meyve kâsesi resmi."

Hiçbir şey söylemedim, ellerimi kana bulanmış gibi gösteren boyayı nazikçe temizledim.

"Ama evet efendim, resminiz çok güzel."

"Şimdi beni pohpohlamanın bir anlamı yok," diye kıs kıs güldüm ve mutfak lavabosuna doğru yürürken tekrar ona baktım. "Söylesene Sebastian, sürgündeki bir prens vaktini nasıl değerlendirir?"

Bulaşık eldivenlerini eline geçirmeden önce kısa bir süre durakladı. "İki şeyden biri. Birinci seçenek, onun bir prens olduğunu unutmak ve tüm normal insanların yaşadığı gibi yaşamak."

"İkinci seçenek?" Taburemden kalkıp onun yanındaki lavaboya doğru ilerleyerek sordum.

"Bir prens ol, doğuştan gelen hakkını geri al."

"İki imkânsız seçenek, teşekkür ederim," dedim acı bir şekilde, ikinci çift eldiveni almak için uzanmadan önce ellerimi yıkadım ama o beni durdurdu. Kahverengi eli bileğimdeydi. Kahverengi gözleri ciddiydi ve şöyle dedi: "Bunlardan sadece biri imkânsız ve o da ülkeni geri almak değil. Bulaşıkları yıkama; bu sana yakışmaz."

"Bu sizin de altınızda, ama yine de buradasınız."

"Bunun bana yakışmadığını biliyorum." diye yanıtladı eldivenleri elimden kaparak. "Yani, bunu bir yatırım olarak düşünelim."

"Neyin içinde?" Bana layık olmadığını düşündüğü görevi tamamlamasını izlemek için arkamı döndüm.

"Bir gün döndüğünüzde, hükümdarlık tacını giydiğinizde, yanınızda geçirdiğim uzun yıllar boyunca çektiğim acıları hatırlayacak ve beni torunlarımın bile övüneceği kadar yüksek onurlara boğacaksınız."

Buna güldüm. En azından birimiz hâlâ rüya görüyordu. Elimi omzuna koyarak ona acı gerçeği söyledim. "Torun sahibi olman için... Çocuklara ihtiyacın olacak ve hayatının geri kalanını benim üzerimde geçirmeye karar vermişken bunu nasıl yapacağını bilmiyorum."

"Siz bir prens olmalısınız; her konuda son sözü siz söylemelisiniz."

"Yok!" Dedim, buzdolabına doğru yürüdüm ve içine uzandım bir şişe su için. Birdenbire tüylerim diken oldu.

Kolumu yavaşça yukarı kaldırarak üzerindeki tüylerin kabarmaya başlamasını izledim. "Şimdi ne-" Sebastian bana doğru baktı. Yüzümdeki ifade

Onu o kadar korkutmuş olmalı ki bana doğru koşmadan önce eldivenlerini çıkarmayı unuttu. "Gabriel! Gabriel!!!"

Konuşmaya çalıştım ama yapamadım. Boğazım cehennemden daha sıcak yanıyordu. Sanki biri boğazımdan aşağı lav döküyormuş gibiydi. Bacaklarım büküldü... bedenim öne doğru düştü... sanki zihnim bedenimden ayrılmıştı ve kendimin kontrolünü tamamen kaybetmiştim... "Gabriel dayan! Canım benim, dayan!" Dudaklarının hareket ettiğini görebiliyordum ama onu duyamıyordum. Beni yanıma yuvarladı ve silahını ne zaman ele geçirdiğini ya da neden buna ihtiyaç duyduğunu bilmiyorum, ta ki üzerimdeki camlar ve tabaklar paramparça olup etrafa kırık parçalar yağana kadar. Saldırırken sadece botlarını görebiliyordum.

Şeftali ve sirke, kokusunu . Benden geliyordu.

Hareket et, Gabriel! KIMILDA! Zihnim kısa bir için bağırdı ama tam denediğimde yanma şiddetlendi. Bir an hiçbir şey hissedemedim ve bir an sonra sadece yanmayı hissedebildim; sanki etim kemiklerimden kavruluyordu.

Lütfen, Tanrım, lütfen... Bir çift siyah savaş botunun önümde durduğunu gördüğümde yalvardım. Bot kalktı ve beni yan tarafıma doğru tekmeledi.

Hayır. Ben lanet olası bir prensim! Yalvarmayacağım! Asla yalvarmayacağım! Toplayabildiğim tüm güçle, "Siktir git" diyecek iradeyi buldum.

Acı içinde nefes alırken elindeki ince nesneden başka bir şey göremiyordum. Eğilerek elini geri çekti ve ben bakmadım. Gözlerimde korku görmeyecekti. Bir çekiç gibi

elini göğsüme doğru indirdi. Bana saptığı her neyse, buz gibi tüm vücuduma yayıldı. Sanki hava almaya çıkıyormuşum gibi açgözlülükle nefes aldım ve yanıma yuvarlandım.

"Beni sikmek mi? Hayatını kurtaran insanlara böyle söylenmez, değil mi?" Amerikan aksanlı, erkek olmayan yaşlı bir kadın konuştu. Yüzündeki siyah maskeyi çıkararak omuz hizasındaki siyah saçlarını ve kahverengi gözlerini ortaya çıkardı.

"Bütün gün orada yatmayı mı planlıyorsun?" Onun yanından geçip bize doğru yürüyen kahverengi saçlı, yeşil gözlü adama baktım. Açık buzdolabına uzandı ve bir elma çıkardı. Aksanı daha çok... İrlandalı mıydı?

"Gerçekten mi?" dedi kadın ona.

"Ne?"

"Kötü üvey annesinin en sevdiği cinayet yöntemi zehir olan bir prensin buzdolabından bir elma yiyeceksin."

"Ne? Yemeği zehirleyen o değildi; onun boyasıydı."

Tuvalime baktım... sonra tekrar onlara döndüm. "Kim..."

Siz kimsiniz?

"Sorman gereken soru bizim kim olduğumuz değil," diyerek önüme çömeldi adam ve elmadan bir ısırık aldı. "Bu, bana ne sorman gerektiğini sorduğun kısım."

Yanındaki kadın konuşmadı, sadece dirseğini omzuna koydu... elinde gümüş bir silah vardı. Gülümsedi ama bu rahatlatıcı değildi.

"Öldürmek için mi kurtardın?"

"Daha çılgınca şeyler de yaptık," dedi adam, bir lokma daha almadan önce omuz silkerek. Ona inandım.

"Sormam gereken soru nedir?" İsteddiği gibi ben de sordum.

Ayağa kalktı ve elini kadına uzattı, kadın da elini tutarak onun yanında ayağa kalktı. Kadın onun yerine konuştu, "Üvey anneni öldürmene ve düşmanlarını cezalandırmana yardım edebilir miyiz... ayaklarına kapanmalarını sağlayabilir miyiz... böylece kafalarını kesebilirsin?"

"Yapabilir misin? Ben sordum."

Bu kez sırtan o oldu. "Biz mafyayız, her şeyi yapabiliriz."

"Mafya mı?" Kıs kıs güldüm. "İkiniz de hangi yılda olduğumuzu biliyor musunuz?"

Adam yerde kanlar içinde yatan ama hâlâ nefes alan Sebastian'a doğru yürürken, "Görünüşe göre, kulelere kapatılmış kaltak kışlı prenslerin yılı," dedi. Adam silahını tekrar çıkardı ve doğrulttu.

"Dur!" Kendimi yerden kaldırdım, bacaklarım hâlâ o kadar güçsüzdü ki neredeyse düşüyordum. Kendimi zorlayarak ayağa kalktım ve onun koluna tutundum. "O benim korumam."

"O boktan bir gardiyan," diye cevap verdi.

"O benimle birlikte." Sadece tekrarlayabildim çünkü konuşurken boğazım hâlâ ağrıyordu.

"Bizimle birlikteyken başka kimseye ihtiyacın olmaz," dedi kadın ve adam kolundaki elime bakarak gözleriyle onu bırakmamı söyledi. Ben sadece daha sıkı tuttum.

"Seninle birlikte olduğumu söylemedim."

"Bu onu kurtarmaz; sadece senin de onunla birlikte ölmen anlamına gelir," diye karşı çıktı. "Ben de mafyanın sadakate saygı duyduğunu sanırdım-"

"Sadece kendini korumaya karşı gelene kadar," dedi bize doğru yürürken. "O yaşlı; yapman gereken şey onu aşıyor. Artık sizi koruyamaz-"

"Onu koruyacağım o zaman! O aileden biri! BENİM AİLEM. O YÜZDEN O LANET SİLAHI İNDİR!"

"Karıma bir daha bağırırsan bu silahı önce senin boğazına sokarım," diye tersledi, silahın namlusunu bana doğrultmuştu.

"Devam edin o zaman. Zamanınızı boşa harcayan sizsiniz. Yoksa mafya kulelerdeki orospu prensleri bedavaya mı kurtarıyor şimdi?" Ben de karşılık verdim.

Bir sessizlik oldu.

Bir an birbirlerine baktılar ve adam elini tetikten çektiğinde sonunda onu bıraktım.

"Tamam, o yaşıyor. Ama bu savaşı kazanmak istiyorsan onu, ahlakını ve içinde kalan her türlü merhameti geride bırakman gerekecek," dedi gözlerimin içine bakarak. "Şu anki zayıf halinle tahtı asla ele geçiremezsin. Onu ve diğer her şeyi terk et ve biz de senin düşündüğünden bile daha güçlü olmanı sağlayalım."

"Neden ruhumu satıyormuşum gibi geliyor?"

"Batı Londra'da boktan bir apartman dairesinde yaşamak için bile özgür değilken ruhun ne anlamı var ki?" dedi kollarını evim dediğim cehennem çukurunun etrafında sallayarak. "Bunu mu istiyorsun yoksa Monako'yu mu? Eğer öyleyse, bir bedeli vardır. Üvey annen onu bu şekilde

ailenizin ellerine teslim ettiniz. Kötülüğü ancak daha büyük bir kötülükle yenebilirsiniz. Bu yüzden sana bir kez ve sadece bir kez soracağım: hükmetmek mi istiyorsun yoksa bu boktan dairede ölmek mi?"

Bu konuda düşünmeme gerek yoktu, ki bu da benim hakkımda henüz yüksek sesle itiraf etmek istediğimden çok daha fazlasını söylüyordu. "İnsanlığım bana hiç yardımcı olmadı zaten."

"O zaman kendimizi tanıtalım," dedi adam ve elini uzattı. Ben de elimi uzattım ama elimi tutmak yerine kendi elini yumruk yapıp geri çekti ve suratıma öyle sert bir yumruk indirdi ki ağzımdan kan geldiğini hissettim ve sendeleyerek geri çekildim. "Ben Liam, arkamda duran güzel kadın da eşim Melody. Bize ilk isimlerimizle hitap etme hakkını kazanana kadar Bay ve Bayan Callahan diyebilirsiniz. Bu imkânsız bir hedef ama yine de çaba göstermelisiniz. Şimdi toparlanın. Sizi kırmak ve yeniden yapmak için bir yıldan az zamanımız var."

Callahan. Bu ismi biliyordum. Ama nereden emin değildim... Tek bildiğim Tanrı'dan yardım istediğim ve onun yerine iki şeytanın içeri girdiği idi.

GABRIEL - ŞİMDİ

"Liam," Melody'nin yumuşak sesi arkamdan yükseldi ama normalde olduğu gibi sert değildi; şimdi daha yumuşak, nazikti. "Zaten oğullarımız tarafından sorguya çekildi. Ondan gizlice nefret etmesini istemeyiz, değil mi?"

Yüzündeki çizgileri göstererek kaşlarını çatı. "Benim de eğlenmeme izin versen ölür müsün?"

"Ben zaten ölüyüm bebeğim, duymadın mı?" diye cevap verdi ve bana odaklanmadan önce kıs kıs gülmesine neden oldu.

O yerden kalkarken ben de sandalyemden kalktım ve ondan geri adım atmadım. "İkinizi de bir daha asla görmek ya da duymak istemiyorum. Sizin anlattığınız olaylar hiç yaşanmadı. Benim üzerimde hiçbir gücünüz yok ve eğer beni kullanarak bir şey yapabileceğinizi düşünüyorsanız, ona ikinizin de Callahan mezarlığında çürüyüp gittiğinizi söyleyeceğim."

"Ağzını bile açamadan öleceksin," diye cevap verdi ve Ethan'ın bunu nereden aldığını bir kez daha gördüm.

"Belki," diye sıırtım ben de... O zamanlar tanıştıkları adam değildim artık. Beni kendilerinden biri haline getirmişlerdi. Artık Callahan ailesinin kurallarını biliyordum. En sevdiğim kural 2. *esir alma ve pişmanlık duymama* kuralıydı.

o. Ben buna katılmıyorum. Tutsak harika bir kozdur. "Belki ben seni ortaya çıkaramadan sen beni öldürürsün... Ama kızını da benimle birlikte mezara götüreceğimden emin olabilirsiniz."

Bana ters ters bakarken yüzündeki gülümseme kayboldu, "Kendine dikkat et-" "Daha iyisi, sen kendine dikkat et," diye karşılık verdim. "Bir söz vardır..."

Şeytan bile çocuklarını sever mi? Kızın... tek kızın... Şimdi tüm hayatını ve hırslarını bana yatırdı. Kendini bildiği ve değer verdiği her şeyden kopardı... Öldür beni, bunu paramparça et."

"Kızımın arkasına mı saklanıyorsun?" Çenesi yana doğru kırıldı. "O kadar da zayıf değil-"

"Henüz değil... Ama ya beni o kadar derinden, o kadar delice sevdiğinden emin olursam, ben ölürsem o da ölmek isterse? Neyse ki, ikimizi izleyerek bu tür bir sevgiyi biliyor. Ve ikimizin de bağ kuracağı bir şey var. Yara izi bırakan ebeveynler. O yüzden sen devam et, tetiği çekmek için en iyi zaman şimdi... Liam... yoksa sana *baba* mı demeliyim?"

Ofladı, sonra kıs kıs güldü ve karısının oturduğu sandalyeye yaslanıp deli gibi gülmeye başladı. Gülümseme şekli, bakışları tüm çocuklarını utandırıyordu... Şeytanların gerçek şeytanı, Chicago'nun gerçek Çılgın Şapkacısı.

"Son olarak, tahammül edebileceğim bir damat gibi konuştun. Seni alkışlardım ama tekrar söylüyorum, bütün zor işi biz yaptık." Ciddi bir tonda konuştuktan sonra tehlikeli bir şekilde ekledi: "Merak etme, bizi bir daha görmeyeceksin."

"Ama siz izleyeceksiniz, değil mi?"

"Liam," diye tekrar konuştu Melody, pilot koltuğundan kalktı ve telefonunu ona uzatırken beni tamamen görmezden geldi. Ekranı bakmadan önce kısa bir an için kaşları şaşkınlıkla çatıldı... Bunu yaptığı anda tüm vücudu kaskatı kesildi. Telefonu sıkıca kavradı, burnu alevlendi.

Melody soğuk bir ifadeyle bana baktı, kahverengi gözleri hançer gibiydi, "Oyun zamanı bitti. Onun yanına dön ve onu yalnız bırakmayı alışkanlık haline getirme."

"Neler oluyor?" Yüzlerindeki o ifadeyi biliyordum. Daha önce bir kez görmüştüm ve sadece çocuklarından birinin tehlikede olduğunu düşündüklerinde bu ifadeyi takınırlardı.

"Gabriel, kızım için asla yeterince iyi olamayacaksın. Bunu ben de biliyorum, o da biliyor ve en önemlisi Dona da biliyor," dedi öncekinden daha da sert bir sesle, bakışları daha da sertti. "Yine de seni seçtim. Seni seçtim çünkü Dona'ya istediğini yaptırabilecek tek kişi sensin."

Yapması gereken; farkında olmasa bile kendine, ne istediğine ve neye ihtiyacı olduğuna odaklanmak. Anlıyor musunuz?"

Ağzından çıkan kelimeleri mi? Hayır. Anlamamıştım. Ama neden bu kadar ciddi konuştuğunu anladım... *Bir yerlerde bir şeyler fena halde ters gitmişti.*

Söyleyecek çok şeyim olmasına rağmen söyleyecek hiçbir şeyim yoktu... Şans ya da şanssızlık, kapı çalındı ve ikisi de dönüp şapkalarını aldılar ve pilot koltuklarına oturdular.

"Hoşça kal Gabriel. Bir daha görüşmeyelim," diye ekledi... Ve Liam tek kelime etmedi, yontulmuş taş gibi öylece oturdu.

"Efendim," dedi Sebastian, şaşkınlıkla omzumun üzerinden bana bakarak. "Donatella'nız-"

"Geri dönüyoruz!" Kadının kendisi koridordan kokpite doğru koşarak bağırdı ve kapıyı hızla arkamdan kapattım.

"Dona-"

"Uçağı geri döndürün!" diye bağırdı; neredeyse delirmek üzereydi, gözleri kocaman açılmıştı, elleri titriyordu. Manikürlü elleriyle, kapıların hemen ötesinde duran babasının sadece birkaç saniye önce gösterdiği öfkeyle bir cep telefonunu kavradı. "Sağır mısın lan sen? KIMILDA!"

Bana doğru uzandığında onu tuttum ve küçük banyo kabininin içine çektim. Benden uzaklaşmaya çalıştı ama ben daha sıkı tuttum. "Bırak beni! Bırak beni!"

"Sakin ol lan!" Bağırdım.

"AILEM AZ ÖNCE SALDIRIYA UĞRADI, BANA SAKIN OLMAMI SÖYLEME!"

"Ne?"

Kolunu çekerek kapıyı açmaya çalıştı ama onu bir kez daha engelledim, "Dona, konuş benimle. DUR! Sadece...siktir! DONA!" Onu hareketsiz tutup gözlerimin içine bakmaya zorladığımda burun delikleri alevlendi. "Ne oldu?"

"Sana bir resim çizmemi mi istiyorsun?" diye tersledi beni. "Ailem az önce saldırıya uğradı..."

"Bunu duydum ama kim tarafından, ne zaman-?"

"Kim olduğunu bilmiyorum! Ve şimdi! Tam da yola çıktığımız anda! Geri dönmemiz gerek, neden hala yolumda duruyorsun?"

Melody Callahan söz konusu olduğunda her zamanki gibi sözlerini ancak şimdi anlayabildim.

"Ne yapmak için?" Onu tuttuğum yerden bırakarak sordum.

Bana deliymişim gibi baktı, "Senin şakalarından birini havamda gibi mi görünüyorum-"

"Şaka yapıyor gibi mi ?" Şaka yapmıyordum. "Eve dönmek istiyorsun... ne yapmak için?"

"Ailem-"

"Saldırıya uğramış, bunu duydum. Ama ne ki?"

"Affedersiniz?"

"Bu uçağa bindiniz çünkü kardeşleriniz olmadan hiçbir şey yapabilecek gücünüz yok. Şimdi ne yapmak istiyorsun? Onlara geri koş-"

"Aile hayatının o kadar boktan olduğunu biliyorum ki, umurunda bile olmayabilir. _"

"Seni sordular mı?" Sözümlü kestim ve bir dondu kaldı. Kendini toparlayarak, "Yaralanmış olabilirler" dedi.

"Kimse seni eve geri çağırmadı. Chicago'da her ne oluyorsa.

Mafya ile ilgili; artık kraliyet ailesindensin, bu senin kavgan değil." "Benim kavgam ailemin kavgası-"

"Ben senin ailenim!" Yine afallamış görünüyordu ve ben daha da zorladım. "Başlarına kötü bir şey geldiğinde -ki gelecek, çünkü şiddet lanet olası mafyada olmanın mesleki bir tehlikesi- her seferinde geri dönecek misin? Hâlâ soyadını taşıyorsun ama bu uçağa adım attığında Callahan Ailesi'ni geride bıraktın. Ailen sensiz de hayatta kalacak. Kardeşlerin, amcaların, kuzenlerin, İrlanda'nın yarısı var. Ne olursa olsun, ailen zirveye çıkacak... Bundan eminim... Ama sen, Donatella, bireysel olarak, geri dönersen aynısını yapabilecek misin? Hiçbir şey. Sen onların amigosu değilsin, sen benim kraliçemsin."

Gözlerini kırıştırıp derin bir nefes aldıktan korku ve şok karışımı bir ifadeyle bana bakarak durdu ve tekrar bana baktı: "Henüz evli değiliz. Yani henüz senin kraliçen değilim. *Yani* ya taşınırsın ya da taşınırsın. Seçim senin, Gabriel."

Sonunda sakinleşmişti.

Sesindeki soğukluk Melody'yi utandırabilirdi. Kapıyı açarak önce onun dışarı çıkmasına izin verdim ve dışarı çıktığında kokpite doğru baktı. Bir parçam, biraz kaostan hoşlanan parçam, ona doğru yürümesini istedi. Ama dönüp tekrar koridora yöneldiğinde bir yanımda daha minnettar oldu. Neredeyse bizim bölüme geri dönecekti ki

Edward Scissorhands'in uzun süredir kayıp olan kızı Jackal onun önüne çıktı. Elini boğazındaki eşarın üzerine koydu ve ağzını açmadan önce zorlukla yutkundu. Kabindeki mutlak sessizlik olmasaydı kelimeler duyulmayacaktı, şimdi her bir kişi ona bakıyordu...

"Kim?" Dona talep etti.

OceanofPDF.com

İKİNCİ EPILOG

*"Bize bir şeylerin değerini öğreten
çoğunlukla kayıplardır."
~ Arthur Schopenhauer*

OceanofPDF.com

WYATT

"Vedddd... O gitti..." Önce Ivy konuştu, sanki beyzbol spikeriymiş gibi konuşuyordu, büyük olasılıkla gerilimi azaltmak için. Ancak ben sadece uçağın bulutların ardında kayboluşunu izlemeye devam ettim, ta ki onu uzaktan zar zor görebilene kadar.

"Üzülme..." Ivy yanıma gelip kollarını birleştirdi. "Ne de olsa ben hâlâ seninim!"

Sırıtarak başımı salladım, "Dikkatli ol Ivy, etrafımda yeterince uzun süre kalırsan benim daha iyi bir kardeş olduğumu anlayacaksın."

Ethan sanki böyle bir ihtimal gülünçmüş gibi gerçek bir eğlenceyle kıs kıs güldü. Ben daha yorum yapamadan elini ona doğru uzattı.

Kendi kendine güldü ve elimi bıraktı. O bir saniye içinde gözümün ucuyla bir parıltı gördüm. Bu parıltının tek bir anlamı vardı.

"ETHAN-"

BANG!

Hareket edememek... konuşamamak... yüzüme sıçrayan kanın sıcaklığı...

Hayır! Hayır!

İçimdeki doktor biliyordu... sadece biliyordu... her şeyin bittiğini... kimse hayatta kalamazdı. Ve çılgılık attığı tek kelimenin havada patladığını duymak, midemin bulanmasına neden olacak kadar tüylerimi diken diken etti.

"IVY!" Dizlerinin üzerine çökerek, sarı saçları kıpkırmızı kana bulanmış kızın gevşek bedenine tutundu; "IVY!" diye bağırırken bana bakan kırık bir oyuncak bebek gibi onu kollarının arasına aldı. Yüzüne birkaç kez vurdu. "IVY! !" Öfkeyle bana baktı, "WYATT! WYATT! NE YAPIYORSUN LAN SEN? ONA YARDIM ET!"

Onu hiç böyle görmemiştim... Ağabeyim paniklemez, soğukkanlılığını kaybetmez ve benden asla imkânsızı yapmamı istemezdi.

"Ölülere yardım edemem," diye fısıldadım, bedenim hâlâ ne ileri ne de geri hareket edebiliyordu. Hâlâ açık olan, yüzünden kanlar akan cansız mavi gözlerine bakmaya devam ettim. Sanki dünya yavaşlamıştı... Hayır, donmuştu ve ben sıkışıp kalmıştım. Ama öyle ve ben de öyle değildim. Adamlarımız çoktan etrafımızı sarmış, silahlarını çekmiş, bulmaya çalışıyorlardı... Çok kanlı bir savaşı başlatan kişiyi bulmak için.

Zihnimin arkasında annemin sesini duydum, "Öldürdüğümüz her son kişi ailemiz için. Eğer biz onları öldürmezsek, onlar bizi öldürür. Bu dünyanın yoludur. Bu nefsi müdafaadır..."

Her zamanki gibi annem haklıydı.

OceanofPDF.com

ÇOK YAKINDA

Donatella'nın mafya prensesi rolü artık sona erdi.
Monako Veliaht Prensesi olarak iktidara yükselişi
daha yeni başladı.

THE HOUSE OF DÉLLACQUA

Spin-off

•
spin-off...

OceanofPDF.com

KEFARETİN ÇOCUKLARI'NA ÖN BAKIŞ

PROLOGUE

"Ben yaratıcımın beni yarattığı gibiyim..."
~Minnie Smith

WYATT

Tam olarak ne zaman olduğunu biliyordum.

İçimdeki canavar uyandığında.

Kardeşlerimden farklıydım. Bunu hep biliyordum. Nasıl olduğunu bilmiyordum ama onlardan farklı olduğumu biliyordum. İster kabul etsinler ister etmesinler Ethan ve Dona ailemizin gerçek ikizleriydi. Evet, Dona ve ben yakındık, hatta bazen onun bana ihtiyacı olduğunu hissettiğim ya da benim ona ihtiyacım olduğunu hissettiğim zamanlar oluyordu; ikiz telepatisi deniyor buna. Ama günün sonunda, ona ne kadar yakın olursam olayım, zihnimde Dona benim kız kardeşimdi, ama Ethan'ın ikiziydi... benim değil. Bunu ona asla söylemememin nedeni, farklı olduğumu bilmemin nedeniydi.

Ethan ve Dona, Machiavelli'nin çocukları, manipülasyon ustaları, kurnaz düşünce ve eylem şampiyonlarıydı. Nasıl manipüle edileceğini bildiğim ve zaman zaman kurnaz olduğum halde... bundan nefret ederdim. İnsanları kandırmayı, tuzaklarına düşmelerini izlemeyi severlerdi. Yunan tanrıları gibi, insanların trajik sonlarını izlemekten zevk alırlardı. Onlar fırtınanın gözüydü... bense sadece bir kaos canavarıydım. Babam kardeşime yaptığı gibi bana da çocukken okumam için *Prens'i* verdi. Ona duyduğum saygıdan dolayı okudum... ancak bitirdiğimde

Savaş Sanatı, Gücün 48 Yasası, Suç ve Ceza ile birlikte. Pencere­mend gökyüzüne savrulup bir daha odama girmemek üzere yeryüzüne düşen kitap yığını küçük bir kütüphaneyi dolduracak kadardı.

Neden?

Çok fazla kelime var.

Bunu Neandertallerin "*okumayı sevmiyorum*" anlamında söylemiyorum... "*neden iktidarla ilgili bu kadar çok lanet kitap var?*" anlamında söylüyorum. Neden? Güç bana her zaman basit gelmiştir... insanlar yapmak istedikleri her şeyi yapmak isterler ama misillemekten korktukları için yapamazlar. Bu yüzden tam da bunu yapabilecekleri bir pozisyon ararlar... başkalarını becerebilecekleri ve karşılığında asla becerilmeyecekleri bir pozisyon. Ethan ve Dona bu nedenle komplo kurdular ve entrikalar çevirdiler... Öte yandan ben bundan hoşlanmadım. Ben dünyayı böyle görmüyorum.

Evet, ben de herkes gibi, kabul etsinler ya da etmesinler, güçten hoşlanıyorum.

Ve evet, ben, istediğim her şeyi yapmak istedim ve her zaman da yaptım; çünkü diğer insanların aksine misillemekten korkmadım, bunu memnuniyetle karşıladım.

Küçükken, ailem, kardeşlerim, hatta ben bile içimde bir yumuşaklık olduğunu düşünürdüm... Ethan ve Dona gibi güce ya da manipülasyona bağlanmamamın nedeni nazik ya da merhametli olmamdı... ailemde bu, kuyruklu doğmaya benzerdi. Bu yüzden çok çalıştım, kendimi zorladım, hepsi de ağabeyim ve ablam kadar acımasız olduğumu kanıtlamak içindi... Ta ki bir gün nazik olmadığımı, merhametli olmadığımı fark edene kadar.

Çok sıkılmıştım.

Karşılık veremeyecek insanlarla neden savaşalım?

Aynı şeyi bana asla yapamayacak insanları neden manipüle edeyim?

Bu düşünceler on altı yaşımdayken aklıma geldi çünkü ilk kez gerçek bir rakiple dövüşmüştüm... tıpkı benim gibi bir kaos canavarıyla.

Babam.

WYATT - 16 YAŞINDA

Yumruğu burnuma öyle sert çarptı ki, kan kırık bir musluk gibi aşağı aktı ve akışı durdurmak için uzandığımda tökezlediğimde ayağı

göğsüme çarptı. Yere düştüğümde bana bağıırken bir yandan da tekmeledi.

"Daha ne kadar küçük bir sürtük gibi davranacaksın?!"

Sesinde daha önce hiç böyle bir öfke duymamıştım ve o anda sözleri beni kaburgamdaki çizmesinden daha güçlü vurdu. Hissettim ve sırtımdan aşağı ürperdim... Bu korkuydu. Birinin ona seslendiğini duydum ve durdu ama eğilip beni saçlarımdan tutmadan ve kanlı yüzümü görebilmesi için başımı kaldırmadan önce değil.

"Zayıflığın bir gün kardeşlerinin ölümüne neden olacak. Annen hayatta olsaydı senden utanırdı." Yeşil gözleri hayal kırıklığı ve öfkeyle parlayarak bana baktı.

Ağzımdaki kanın tadını alarak gülümsedim ve "Beni kışkırtmaya mı çalışıyorsun?" dedim.

Cevap veremeden yüzüne kan tükürdüm. Elinden kurtuldum, üzerine atıldım, onu yere düşürdüm ve altımda kıstırdım. Tekrar tekrar yumrukladım. Kolları sıkışmıştı ve engelleyemiyordu, bu yüzden aldı. Ve o aldıkça ben daha sert vurdum, ta ki aniden kollarımın beni ondan çekip iplere fırlattığını hissedene kadar.

"Wyatt!"

Gözlerimi kırıştıtırırken birden Ethan'ın önümde durduğunu ve iri gözlerle bana baktığını gördüm. Bacaklarım biraz titredi ama daha dik durmayı başardım. Onu görmezden gelerek etrafına, şimdi sırtı bize dönük bir şekilde duran ve kollarındaki bandı düzelten babama baktım.

"Annem benden utanır mıydı? Peki ya sen? O öldüğünden beri etrafta tekmelenmiş bir köpek gibi dolaşıyorsun-"

"Wyatt yeter!" Ben gülerken Ethan bana bağırdı. Ağzımdaki kanı gömleğimin yakasıyla sildim.

"Ethan," dedi babam daha dik bir şekilde ayağa kalkarken. Yüzünü bize dönerken kollarını iki yana açtı, "Eğer bir daha kardeşinle benim sözümü kesersen, seni ringin dışına atmadan önce kollarını ve bacaklarını kırarım. Anlaşıldı ?"

Ethan'ın yüzündeki şaşkın ifade, babamınki daha sakın ve ölümcül olurken onun yeşil gözlerinin nasıl büyüdüğü beni çok mutlu etti. Yüzümdeki sırtışa engel olamadım.

"Hâlâ sözümü kesiyor ihtiyar, neden şimdi bir bacağını ve kolunu kırmıyorsun?" Babamın yumruğunu havaya kaldırdığını görene kadar yerimde zıpladığımı farkında olmadan sordum.

"Sen kendin için endişelen."

"Endişelenecek bir şey yok," diye cevap verdim.

Saklamaya çalıştı, soğuk davranmaya çalıştı ama ben gördüm, yüzündeki küçük sırtışı ve Ethan'ın ringde olup olmaması umurumda değildi. Ona saldırdım... onu öldürmeye hazırdım... ve o da bana saldırdı, aynı lanet şeyi yapmaya hazırdı.

Artık çocuk değildim.

Artık onun oğlu bile değildim.

Ben sadece onun ringindeki başka bir orospu çocuğuydum.

Güneş batana kadar dövüştük, birbirimizin yumruklarında kan, ter ve tükürük vardı. Ben vurdukça daha da güçleniyor, o da bana daha sert yumruklarla karşılık veriyordu. Kafamı tutup koluna kilitledi, sıktı, nefesimi kesti...

"Demek canavarın burada yaşıyor ha?" Ben ona dirsek atmaya çalışırken kulağıma doğru kıs kıs güldü. Ama o bana daha sıkı sarıldı.

"Seni öldüreceğim!" Acı içinde ona dudak büktüm.

"Deneyebilirsin... ama sıraya girmen gerekecek evlat. Önündekileri öldürmeyi bitirdiğimde tekrar deneyebiliriz!" diye cevap verdi. Görüşüm bulanıklaşmaya başladı. Bacaklarım uyuştı ve aniden sırtüstü yatıp nefes nefese kaldım. Yanımda çömelmiş, gözlerimden gelen ışığı engelleyerek konuşurken ondan iki tane gördüm. "Oğlum olduğun için seni öldürmeyeceğimi sanıyorsun... Yanılıyorsun."

"Kural 1..." Nefes almaya çalışarak doğrulmayı başardım.

"Aile için öldürürsün. Aile için ölürsün... çünkü başka kimseye güvenemezsin," diye tekrarladı bana. "Ne olmuş ona?"

"Biz ailemizi öldürmeyiz... Blöf yapıyorsun..."

Sanki gülecekmiş gibi ofladı. "Kuralların hiçbiri aileyi öldüremeyeceğinizi söylemiyor. Kural 15 bunu açıkça belirtiyor-"

"Eğer ihanet edersen-"

"Zayıf olmak ihanettir," diye tersledi beni. "Aptal olmak ihanettir. Eğer iş kardeşlerine karşı seni seçmeye gelirse... benim işim... seni seçmeyeceğim." Daha dik bir şekilde ayağa kalktı ve ringin kenarına doğru yürüdü. Pietro onun çıkması için ipleri kaldırdı.

"Annemi seçer miydin?" Elimi karnımın üzerine koyup yavaşça minderden kalkarak sordum. Kapıdan birkaç adım ötede duraklamasını izledim. "Saçmalık diyorum. Ya ailenin hatırı için beni öldürmen saçmalık... ya da annemi bu kadar çok sevmen saçmalık."

"Bir gün Wyatt... öğreneceksin... kaosun hatırı için kaos sadece kırıklıktır."

Ne? "Bunu hangi ölü filozoftan çaldın?"

Bundan daha fazlasını söylemeye zahmet etmedi. Keşke yüzünü görebilseydim. Asansöre binene kadar yürümeye devam etti ve ringin etrafında sadece Ethan ve beni bıraktı.

Ethan ringe çıkarken, "Sen lanet olası bir aptalsın," dedi. Yerden kalkmaya çalıştım. Her yerim acıyordu, en çok da bacaklarım. Tökezleyerek ilerlerken Ethan beni yakaladı ve kolumu omzunun üzerinden kaldırdı.

"Ben iyiyim," dedim, ondan uzaklaşacak gücüm kalmamış olmasına rağmen.

"Sen lanet olası bir aptalsın," diye mırıldandı ve beni ringin köşesine oturtmak için tekrar harekete geçti.

"Seni ilk seferinde duydum!" Dişlerimi sıkarak yan tarafımı tuttum ve acıyla savaşılmaya çalıştım.

Ethan bana bir su şişesi uzatırken bir kez daha, "Tanıdığım en büyük salak," dedi.

"Sanırım arızalı olabilirsin... Babama geri dön de seni iyi bir asker gibi kışını öpmen için yeniden programlasın," diye tersledim ve suyu elinden kaptım.

Tıpkı babam gibi o da tepki vermedi, sadece başını salladı. "Ona karşı gelmenin ne yararı var? Onu annemle kışkırtmanın?"

Bir ukalaya göre, genellikle tam bir aptaldı.

"Neden onu kışkırtmıyorsun? Neden geri itmiyorsun?" diye sordum.

Kaşlarını çattı. "Yanılıyor olsaydı yapardım! Anlamıyor musun?"

"Hayır, görmüyorum! Bana söylendi. Şöyle ya da böyle. Şimdi görmek istiyorum... Sözünü tutup tutmayacağını görmek istiyorum... Beni gerçekten öldürüp öldürmeyeceğini." Suyun geri kalanını alıp yüzüme sıçratmadan önce Ethan'a sırttım.

"Wyatt," dedi uyarı sesiyle... hani şu lanet muhafızlara karşı kullandığı ses.

Ayağa kalktım... Onsuz... Ellerimi omzuna koydum. "Ağabey... Kurallar içinde çalışmak hiç eğlenceli değil. Babam haklı olabilir... ya da belki... sadece belki o bile ne yapacağını bilmiyordur."

"Yani planın ne? O seni öldürene kadar kaos yaratmak mı?" "Bahse girmek ister misin?" O kadar geniş sırttım ki yanaklarım acıdı.

Ethan elimi omzundan silkeledi ve benden uzaklaştı ama "Ölüler para ödemez" demeden önce değil.

"Çok sinir bozucusun."

Ama bunu mahvetmeyecektim. Eğer babam beni öldüremediyse... bu kimsenin öldüremeyeceği anlamına geliyordu... bu eğlenceli olacaktı.

Oyunlar başlasın.

[CHILDREN OF REDEMPTION için ön sipariş vermek için buraya tıklayın!](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

JJ MCAVOY TARAFINDAN DAHA FAZLA KEŞFEDİN

Acımasız İnsanlar Serisi

İNSANLAR
DOKUNULMAZLAR
AMERİKAN
SAVAŞÇILARI KANLI
KRAL DECLAN+
CORALINE

Ahlaksızlığın Çocukları Serisi

AHLAKSIZLIĞIN ÇOCUKLARI
MUTLULUĞUN **ÇOCUKLARI**
KURTULUŞUN

Single Title Romantik

MALACHI VE BEN
SİYAH GÖKKUŞAĞI
SONSUZA DEK GÖKKUŞAĞI
ELI VE GWEN ARASINDAKİ O ŞEY ŞEKER
BEBEK GÜZEL
ÇOCUK YILDIZ

YAZAR HAKKINDA

J.J. McAvoy Montreal, Kanada'da doğdu ve 2016 yılında Carleton Üniversitesi'nden Beşeri Bilimler alanında onur derecesiyle mezun oldu. Üç çocuğun en büyüğüdür ve yıllardır yazmayı sevmektedir. Eserleri Shakespeare trajedilerinden modern pop kültürüne kadar her şeyden ilham alıyor. İlk romanı Ruthless People çok satanlar listesine girmiştir. Şu anda dünyanın dört bir yanını geziyor, yazıyor, ilham arıyor ve hayranlarıyla buluşuyor. Kendisiyle iletişime geçmek için lütfen düzenli olarak güncellediği sosyal medya sayfaları aracılığıyla iletişimde kalın.

<https://www.facebook.com/iamjjmcavoy/>

<https://twitter.com/JJMcAvoy> .

OceanofPDF.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

